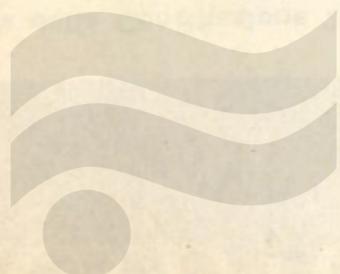

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

P.Pietro Ovečka, S.J.
20,Via dei Penitenzieri

GIUGNO 1970 81

c e c a

1	Don Carlo Vrána.M.Franecová	14'	L'Esperimento con il deserto /21/
2	P.V.Feřt M.Turek		L'Anniversario della morte di Giovanni
XXIII. - Notizie cattoliche
3	P.Ovečka		Lettura della domenica sequente
4	Don Carlo Skalický		Recensione del libro "Dio non è così"
di Robinson
5	P.Feřt		Trasmissons per i malati
6	P.Špidlík		La mitezza - Le virtù cristiane
7	P.Ovečka M.Franecová		Che cosa è la canonizzazione
8	Don Carlo Vrána		L'Esperimento con il deserto
9	P.Feřt-M.Turek		Attualità della vita cattolica
10	P.Ovečka		Lettura della domenica sequente
11	Don Carlo Skalický		Recensione del libro "Dio non è così"
di Robinson
12	M.Franecová		Programma per i giovani - Il dialogo
13	M.S. M.Franecová		Le nonne e il loro aiuto nella educa-
zione religiosa/1/
14	P.Feřt		Omelia per la 11 Domenica dell'anno
14	P.Ovečka M.Franecová	<i>byly</i>	59 anni dalla ordinazione sacerdotale
del compianto Card. Beran
15	Don Vrána M.Franecová		L'Esperimento con la Chiesa /1/
16	P.Feřt M.Turek		I nuovi santi.N.Tavelič e compagni
- Notizie dal mondo cattolico
17	P.Ovečka		Le letture della Domenica 12 nell'anno

18	Don Carlo Skalicky	La teologia della speranza /1/
19	P.V.Feit	Programma per i malati
20	M.S.	Le nonne e il loro aiuto nella educazione /2/
21	P.Ovečka - M.Turek	Canonizzazione del Sank Nicola Tavelič
22	Don Vrána	L'Esperimento con la Chiesa /2/
23	P.Ovečka	Le Chiese Protestanti Americane
e l'unita - Notizie
24	P.Ovečka	Lettura della 13 Domenica nell'anno
25	Don Carlo Skalicky	La teologia della speranza /2/
26	M.Franecová	Programma per i giovani
27	P.T.Špidlík	La gioia cristiana - Virtù cristiane
28	P.Ovečka - M.Turek	Per l'anniversario di Paolo VI
29	Don Vrána	L'Esperimento con la chiesa .1
30	P.Novotný, S.J.	Lettera dal Libano /1/

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

1 ...pokračujeme v seriálu úvah "Experiment s pouští". Nejdříve zprávy z Vatikánu a katolického světa:

Svatý Otec přijal v audienci španělské kněze, biskupy a kardinály, kteří v neděli byli přítomni svatořečení svého krajanů Jana z Avily. V proslovu Pavel VI. nejdříve připomenul hlavní rysy tohoto nového světce, velké postavy katolického Španělska 16. století; jeho život nás vede, abychom se zamyslí nad smyslem a úkolem kněžské služby v dnešní době; mnoho pochyb se objevilo stran této otázky nejednou slyšíme, o krizi ve svědomí těch, kdo si kněžství zwolili za svůj stav. A sv. Otec přznal, že mu tyto hlasu působí velké starosti a velkou bolest. "Znáte to: mnozí opouštějí řady kněžství z mravní nedostatečnosti, jiní z duchovní unavenosti, ze strachu, že se zmylili, když si zvolili kněžství. A nejen to: někteří proroci pochybostí a kritiky negativní pochybuji o smyslu kněžství jako stavu, uvádějí vše na něm v pochybnost." Svatý Otec odmítl teorie, které by chtěly ztotožnit duchovní stav s laickým; na příkladu sv. Jana z Avily se každý kněz má zamyslit nad smyslem svého života a živit jej modlitbou; má znát problémy moderního světa, aby s ním mohl vést účinný rozhovor, avšak i zde vyvarovat se všeho, co je čistě profánního rázu. Závěrem Pavel VI. odporoučel kněžím i biskupům jednotu a svornost,

Jméinem sv. Otce poslal státní sekretář kard. Villot telegram arc. z Mexika kard. Dario Mirandovi; vyslovuje své přání k zahájení mistrovství světa v kopané: Kéž tuto významné sportovní událost má hojný úspěch, jako příklad zdravého a čestného zápolení a nové svědectví pokojného střetnutí sportovců ze všech světadílů. Pořadatelům, účastníkům i sportovcům sv. Otec posílá své papežské požehnání.

Zvláštní list sv. Otec poslal všem brazilským biskupům, kněžím i věřícím, kteří právě skončili svůj národní eucharistický sjezd v městě Brasilia. "Kéž chléb života rozmnoží a oživí ve vás lásku a s ní novou odhodlanou vůli usilovat o blahobyt a celistvý rozvoj všech; kéž eucharistický sjezd přinese jako své ovoce trvalé soužití všech Brazilčanů s Bohem a navzájem v ovzduší spravedlnosti, pravdy a lásky. Sv. Otec děkuje též všem za modlitby které za něho obětovali u příležitosti jeho padesátin kněžství.

30. května skončilo v Neapoli zasedání pracovní komise, která se skládá z členů katolické církve a Světové rady církví. Bylo jednáno především o vzájemné spolupráci, jak o té která už existuje, tak i o možnostech další uzavřít společných. Bylo též diskutováno o kružených prohlášeních o Společném svědectví o proselytismu, o katolicitě a apoštolskosti, ~~hodným~~ ^{krátkým} ~~zprávám~~ ^{zprávám} a ~~atraktivitě~~ ^{atraktivitě} duchovních, v případě když se rozvedou lidé, ne zůstane s nimi.

Křesťanská existence je dramatičtější než existence kohokoli jiného. Je prodloužena do nové vertikální dimenze, která dává lidskému osudu pravdu a plnou perspektivu hloubky a tíhu. Nic není hotovo; vše je vrženo do prostoru nových rozhodnutí. Křesťan sem může stát světcem, andělem světa a člověka - ale zradí-li, stává se spojencem pekla.

z Kunsterova románu "Zert"

Ani Kostka se nezdavil dramatické tíhy své víry. Nesl ji jako svůj kříž, jako svou slávu a své odsouzení. Byl šťasten, že navrátil Lucii životu. Byl také nešťasten, že se na ní provinil jako jiní a že použil domnělých Božích výzev jako záminek, aby se mohl vyvléci ze svých lidských povinností" (231). Chtěl jít za hlasem Božím, ale nebyl si jist, že si nevykládá jeho obsah podle svého egoismu, pohodlí, vášně a pudu. Jeho drásavá a ~~naší~~ rozpolcená existence neměla na sobě nic měšťáského, *nic dýtrády pochoduško*. -

Zdá se, že Kostkova rozpolcenost a drásavý neklid všech všechny nejistot a tápání nese ~~naše~~ v sobě dědictví protestanské dialektické teologie. Byl to Karl Barth a jeho škola, kteří rozpracovali až do nejzašších mezi nejen rozdíly, ale ~~naši~~ i rozpornost mezi světem země přírody a dějin a ~~naší~~ královstvím Boží, které se naprostě vymyká všem zákonům a všem lidským perspektivám. Toto drama rozporů a napětí mezi milostí a přirozenými hodnotami lidského života je pro Bartha nevřešitelné - není zde mostů. Jedině Bůh může udělat zázrak - a jedině v naddějiných prostorech eschatologie člověk bude vykoupen. - Pro katolickou teologii se tento problém klade jinak. Příroda a přirozenost jsou ^{sva} ~~narušena~~, ale nikoliv zrušeny. Jsou poznamenány slabostí a hříchem, ale nejsou ve své podstatě ^{výjimky} proti milosti Boží. Mezi autentickou hodnotou, ^{jako} třeba láskou dvou lidí, a mezi Boží milostí nemůže být rozpor, ale dospět soulad, vzájemné doplnování a konvergencie hledání a přerušení.

Lucie je velká křesťanská katolická postava v Kunderově románu. Tato moje neskromná domněnka a provokující tápavý dohad se ovšem neopírá o vnější znaky křesťanského života; vychází spíše z růzboru a podstaty vnitřních postojů, hledání a prožívání hodnot. Lucie podle mého názoru - a snad ~~u~~ proti vůli anebo bez vědomí autora - představuje katolický protipól ke křesťanskému modelu, který se projevuje v rozkolísané a tragické postavě Kostky; ^{tedy k} modelu, který je bližší protestantskému teologickému myšlení. V Kostkovi se střetávají dva nesmiřitelné světy: víra ~~u~~ Boha a nevíra země, společnosti ~~u~~ pustota duši. Angažovaný intelektuál a otevřený křesťan Kostka chápe své úkoly jako bojový apoštola, který ale trpí vnitřní rozervaností a sžíravou nejistotou. ^{Jeho} Životní situace je právě tato tíživá nejistota: je si nejistý svou vírou, sám sebou, svými umysly, svou čistotou; plný rozporů, úzkostí a ~~přezek~~ potřeby udělat něco Božího pro tento neštastný svět.

Lucie přišla z anonymního křesťanství. Nechápala sice ale žila, prožívala přesvědčení, že svět přírody, květin, stromů, lidí, přáteleství, lásky, mládí ~~je~~ svět stvořený z lásky a k lásce Boží. Prostá, mlčenlivá, trpitelská, zklamaná, opovrhovaná a zpustošená vstupuje do životného příběhu Ludvíkova ne jako abstraktní legenda ale jako konkrétní anděl a posel Božího zjevení a vykoupení. Přichází nenásilně, plaše, bez komplexů - ~~u~~ dětskou vírou, že ~~a~~ nadějí, že člověka možno vykoupit láskou. Přichází se přimlouvat jako Marie za rozvrácený a zrazený svět. To není ~~jen~~ její poslání ani ^{jen} její poslečství - je to poslání všech žen a všech křesťanů. Je tu, aby ^{mugila} zebraťa o pochopení, odpuštění, o trochu slitovné lásky pro umírající zem, pro všechny ty hřichy a viny, které ovšem ~~žežíxjinde~~ přišly odjinud.

Slova, věci, hodnoty jsou samy o sobě nevinné. Byly jen pošpiněny a vyplněny. Čekají na to, aby je někdo vykoupil. Čekají na člověka, aby je svou láskou zachránil a očistil - a bojí se toho, že je svou nenávistí, pomstou a rozervaností bude dále pustošit, bourat a znásilňovat. "Vina byla jinde - píše Kundera(288) - a byla tak veliká, že její stín padal široko daleko na celý svět věcí(i slov) a pustošil je". Jinde - ale kde? ^{hlásku} Odkud ty jedovaté morové stíny? Co se vlastně stalo s člověkem, že stačila jen nepatrna banální historická situace, nevinný žert, aby člověk ² dal ruku a posílal na smrt svého přitele, anebo aby sám byl posílán přítelem na šibenici? Co se stalo s člověkem a s jeho světem, kde často všední nepatrnost rozhoduje o tom, zda jsme přišlapování a všlapování do prachu anebo zem sami přišlapujeme a dupeme po lidské důstojnosti druhých? Otázka by měla znít ostřeji, přísněji a určitěji, i když nepříjemnější a vyzývavěji: je težko, přetežko namlouvat člověku dvacátého století o neblahém vlivu škodolibých hvězd o jejich tajemném zahájování do našich osudů. Potřebujeme vědět a znati ~~zkušenky~~ ty, kteří ~~svou~~ zradou ~~svou~~ zločinnosti a svými neméně zavřenihodnými ~~absence~~ vytvořili tuto nelidskou a protilidskou situaci.

Milan Kundera je básník, který ~~žije~~ až po krk a do plnosti srdce v čase ~~pustošených~~ hodnot. Velikost a hloubka jeho umění netkví ani tolik v důkladném popisu lidského rozvrácení jako spíše v tom, že opět zahledl svět, přírodu i člověka v jejich původní neposkyrněnosti, v jejich pravlastní nevinnosti, jakoby na úsvitu bytí a v jitřním orosení a ranním záření stvořitelské myšlenky a tvůrčí lásky Boží. Kundera zahledl a vytušil tuto poslední vrstvu světa a člověka svou básnickou citlivostí, svým ~~spog~~ycením - i když jeho vzdělání a kultura jsou poznamenány skepsi a fatalismem. Jakmile se básník odváží vstoupit na půdu lidské duše, nemůže se nesetkat s Bohem.

Milí přátelé, v dnešním našem zpravodajském pořadu věnujeme vzpomínku ctihondnému služebníku Božímu, ~~papří~~ Janu XXIII., jehož sedmé výročí smrti připadá na středu 3. června. Ve vatikánské basilice sv. Petra bude sloužena zádušní mše svatá za účasti svatého Otce Pavla VI., kardinálského a diplomatického sboru a velkého počtu osobnosti církevního a veřejného života. Nejdříve vám podáme přehled zpráv. /str.2/2a, 3/

Konec zpráv. -

VARHANY: / Vodrážka/

Jako prostou kytičku na hrob dobrého papeže Jana klademe dnes několik úryvků z projevů jeho bezprostředního nástupce a velkého osobního přítele, svatého Otce papeže Pavla VI. Připojíme k nim z našeho archivu zaznamenané interview s naším zvěhnlým Otcem kardinálem Beranem o jeho návštěvě v rodišti papeže Jana v Sotto il Monte a necháme z magnetického pásu ještě jednou zaznít jeho požehnání, v němž mnozí vycitovali podobnou lásku a dobrotu, která pojnila srdce papeže Jana XXIII. —

Pavel VI. mluvil často o Janu XXIII. Už jako milánský arcibiskup Montini. Vybereme alespoň několik úryvků, ~~which~~ ~~was~~ ~~said~~. Pro ty, kdo prožívaly poslední dny května a začátek června roku 1963, ať už v bezprostřední blízkosti v Římě, ať už na jiných kontinentech, v rozhlasu a televizi, všichni cítili nejenom, že umírá veliký a dobrý muž, nýbrž že odchází někdo, kdo patřil do naší vlastní rodiny. A to nejen katolíci. V tom s námi byli zajedno i bratří jiných křesťanských náboženství. Mezi prvními návštěvníky u lůžka umírajícího papeže byl milánský arcibiskup kardinál Montini, který přiletěl z Milána spolu s papežovými bratry. Ve své promluvě 7. června se tázal, proč soustrast nad odchodem papeže Jana byla tak obecná a tak srdečná? "Každý z nás cítil mimořádnou přitažlivost tohoto člověka a chépal, že sympatie, která ho všude provázela, nebyl nějaký klam, ani modní nadšení. Tajemství, jež ho obklopovalo, nám odhalilo řídkou zkušenosť a tak těžce uskutečnitelnou) v lidském životě, jak nám ji připomíná slovo svatého Pavla: Dávat svědectví pravdě s láskou, žít pravdu s láskou." ~~A~~ ~~H~~ též promluvě vyzýval své posluchače,

V úterý táno se konala ve svatopetrské bazilice generální audience. Sv. Otec při ní promluvil o komunitárním smyslu, který je nezbytnou složkou duchovní formace každého křesťana. Církev je komunita, společenství - podotkl sv. Otec - a jako taková je též základnou rovností, osobní důstojnosti, bratrství, rostoucí solidarity, ukázněné poslušnosti, upřímné spolupráce a relativní spoluzodpovědnosti za obecné společné dobro. To ovšem neznamená rovnost ve funkcích - upozornil Pavel VI - ty jsou v církevní komunitě rozlišeny, neboť ta je komunitou hierarchickou, v níž mají různí členové různé stupně odpovědnosti. V další části projevu sv. Otec dokazoval, že pravý náboženský život lze vést jen ve spojení s tomto komunitou. Svazek s ní ovšem neruší fakt, že náboženství ve své podstatě zůstává stále především osobním faktem. "Svazek mezi člověkem a Bohem se uskutečnuje ve svědomí jednotlivce" a sám komunitní život to nezbytně vyžaduje. Církev nikdy nelze podceňovat, neboť církev nám dala víru, a co bychom věděli o Kristu, kdyby nás o něm neučila církev. Církev nyní k tomuto komunitnímu duchu vychovává, a to není žádnou novinkou, nýbrž spíše návratem k počátkům křesťanské spirituality. Totéž platí i o různých skupinách, které si vytkly uskutečňování evangelických rad a následování Krista za svůj životní cíl, ~~Uterán~~, každá svým způsobem žije v církvi a pro církev; ~~pouze~~ ^{z ní} jednotlivých partikulárních církví s vlastními obřady a tradicemi. I proto ně je komunitní duch nutným požadavkem příslušnosti k jediné pravé církvi Kristově. Dnešní pokonciová církev, řekl sv. Otec v závěru, chce tohoto komunitního ducha zdůraznit více než v minulosti. Proto jej musíme my všichni v sobě zvyšovat, hlavně pěstováním příslušných ctností a tím, že v nás stále více poroste křesťanská láska, která je vlastně praktickým uplatněním tohoto ducha.

Zvláštní pozdravy věnoval Pavel VI. asi 500 farníkům z farnosti sv. Jiří z Acilie, kde on sám letos o velikonocích sloužil mše svatou, dále skupině nevidomých z Brescie a kněžím, kteří jsou pověřeni duchovní správou italských řeholnic.

Sv. Otec zaslal telegram peruánskému presidentovi Velasco Alavarovi, v němž vyjadřuje svou hlubokou bolest nad množstvím obětí, které si v této zemi vyžádalo nedávné zemětřesení. Pozůstalým, raněným, poškozeným a celému národu uděluje své ~~pravé~~ apoštolské požehnání.

Hnutí pro mezinárodní solidaritu Italia-Caritas zaslalo peruánským vládám úřadům částku 3.000 dolarů jako první pomoc pro postižené zemětřesením. [Zároveň vyzvalo všechny Italy., aby přispěli podle svých možností a urychlili tak odesílání dalších zásilek. Totéž hnutí ve spolupráci s papežskou pomocnou akcí zaslalo rovněž léčiva a 4.000 pokrývek do Rumunska jako dar obětem nedávných katastrofálních záplav v této zemi.]

Následují další zprávy z katolického světa. Str. 3/

-----pkr. ze strany 1.-----
 aby se nedívali zpět na ~~jeho osobu~~, ^{Církvi} jako spíše na nové horizonty, které otevřel Církvi, aby myslili na duchovní dědictví, které nebylo s ním pořízeno ve vatikánských kryptách: Jan XXIII. nechal Církvi a světu směrnice, ukázal ^{jim} nové dráhy, které, budeme-li moudří, nebude ~~si~~ jen připomínat, nýbrž půjdeme po nich dál. A pontifikát Pavla VI. ukazuje nejlépe, jak papež Montini zůstal věrný odkazu papeže Jana. A ukáží to ještě lépe další léta jeho pastýřské vlády. —

Ale poslechněme si ještě jednou, co cítil náš Otec kardinál, když navštívil rodiště papeže Jana a chodil po jeho stopách:

/Registr. 5'55'γ

Varhany.../Vodrážka/

Upozorňujeme: Ve čtvrtek v pořadě Pokoncillové aktuality dr. Skalický bude pokračovat ve svých úvahách o Robinsonově knize: Cestně o Bohu.

^ V Pátek, první pátek v měsíci a svátek B, Srdce Páně: zvláštní pořad pro nemocné. — V sobotu v katechismu pro křesťanské rodiny Otec spirituál Spidlík bude se ~~zabývat~~ ^{mladým} ~~ctnostmi~~ ^{cílem} v mravním životě člověka. — Následuje slovenský pořad pro mládež.

ústav pro studium
totalitních režimů

Dnes opět věnujeme pozornost liturgickým čtením příští neděle. Nejdříve přehled zpráv z Vatikánu a katolického světa:

Papež Pavel ~~XVIII~~ byl přítomen mši svaté kterou sloužil v bazilice sv. Petra kardinál Confalonieri za pokoj duše ~~Jana~~²³. Od jeho smrti uplynulo sedm let. Na předních místech byli dva bratři zemřelého papeže Zaverio a Josef s dalšími příbuznými. V časných hodinách ranních sv. Otec sestoupil do krypty pod bazilikou a u oltáře nedaleko hrobu svého předchůdce celebroval. K hrobu položil kytici květin a ~~poklekl~~ k soukromé modlitbě. - U hrobu papeže Jana sloužil mši svatou už v úterý večer jeho někdejší osobní sekretář mons. Loris Capovilla, dnes arc. v Chieti. V krátkém kázání nazval papeže Jana papežem, který zaséval, který znamenal přechod z jedné epochy církve do druhé. Z postavy jeho si mají vzít příklad především kněží, aby i oni sloužili církvi s věrností, energií a svatosti, s jakou jí sloužil papež Jan.

Papeže Jana vzpomněli také v jeho rodišti Sotto il Monte. V úterý připutovalo tam na 80 000 lidí. Ve středu večer ~~kdy byl italský státní svátek~~ byla ~~pro~~ sloužena koncelebrovaná zádušní mše svatá; hlavním celberantem byl arc.z Bergama mons. Gaddi.

Jmérem sv.Otce poslal státní sekretář kard.Villot list předsedovi Mezinárodní federace spolků katolických mužů Henry Rolletovi. Federace pořádá v těchto dnech v Sionu ve Švýcarsku sjezd na téma: Svědkové Kristovi a církve v dnešní Evropě. Jsou přítomni zástupci 14 evropských spolků katolických mužů. Kard.Villot ~~nabádá~~ spolky katolických mužů, aby spolu s ostatními obdobnými sdruženími, i nekatolickými; uprostřed svých bratří a spolu s nimi mají být budovateli šťastnějšího světa stojícího na spravedlnosti pravdě, svobodě a lásce.

Německá biskupská konference vydala prohlášení, ve kterém odsuzuje postoj prof.Hans Künga k motu proprio Pavla VI. o smíšených manželstvích. Biskupové prohlašují, že motu proprio odpovídá přání ~~biskupského synodu~~, znamená velký krok vstříc nekatolické straně a proto katolík je povinen se jím řídit.

~~Která~~ mezinárodní sdružení Italia Caritas vyslalo pomoc postiženým zemětřesením v Peru. Italškou veřejnost vyzvalo, aby dobrovolnými dary ji umožnilo tuto pomoc co nejvíce rozšířit.

V NDR bylo r.1968 celkem 84 nemocnic řízených náboženskými společnostmi, které měly dohromady 12 730 lůžek. Kromě toho bylo 287 ošetřovatelů, rovněž řízených církvemi.

Už minulou nedělí - po přestávce zpříšobené dobou postní a velikonoční -
vracíme se k tzv. nedělím v roce. Formuláře mše svaté bývaly z někdejších
nedělí po Zjevení Páně a po sv. Duchu, a čtení z nového lectionáře: v tomto
roce se čte téměř souvisle, na pokračování, evangelium Markovo; myšlence
úryvku je připojeno čtení z některé knihy Starého zákona - první čtení; z
druhé čtení je zase souvislé, na pokračování; minulou neděli jsme sáhli po
2. listu sv. Pavla ke Korintským. Svůj pohled na čtení příští neděle zahneme
tímto druhým čtením. II. list sv. Pavla ke Korintanům - ve skutečnosti to
byl třetí, ten skutečný druhý se ztratil - je obhajoba jeho apoštolské prá-
ce; proto v něm, zvl. v částech, které pro nedělní perikopy nebyly zvoleny
najdeme polemické, apologetické až osobní narážky. Mezi nimi ale Pavel
rozvádí svou všeobecně platnou křesťanskou nauku, o bezpečích pro křesťan-
ský život, o jeho bojích; na to vše ale vrhá své světlo velikonoční tajem-
ství Kristus, vítěz nad hřichem, utrpením a smrtí. Nedělní úsek je pokračová-
ním čtení z minulé neděle: o napětí mezi slabostí křesťana a pokladem, který
v sobě nosí, mezi smrtí již je vystaven, a zmrtvýchvystáním, které bude jeho
vítězem. Křesťan neklesá na mysl: především ho posiuje víra, proto mluví a
káže posiluje ho vědomí, že ten který vzkřísil Pána, vzkříší i nás, a až bude
stržen stan, ve kterém tady bydlíme, Bůh nám dá obydlí jiné, které potrvá na-
věky. Už ve svém prvném listě Pavel mluvil ke Korintanům o vzkříšení, a
ujišťoval je, že tělo ze země bude proměněno v takové, jako je v nebi; tělesný
život bude změněn v život duchovní, taková je Boží dialektika, podle níž
člověk bez ohledu na své kráčí z hmoty vstříc duchu. Tak se tedy Pavel dívá
na pozemské utrpení: tělo sice chátrá, ale to je cena, za kterou den co den
vnitřní člověk dochází své pravé tváře. I nadále je naší povinností nepřehlí-
žet všechno viditelné, naše zraky jsou však upřeny k věčnému, neviditelnému.
I utrpení a pomíjejícnost jsou pohnutkami k naději: i v nich je vylita milosrdenství.
Ustřední myšlenka prvního a třetího čtení naznačuje mezispěv; je to žalm 129
vědomí viny a důvěra v Boha milosrdného, který člověku odpouští; hřich a spásu -
jsou tedy tématem 1. a 3. čtení, a jsou vyličeny na dvou konkrétních
osobách: satan se svými přívřenci a na druhé straně Kristus se svými věrnými,
se svými bratry pravými a sestrami, kteří konají jeho vůli.
První čtení jsou verše z knihy Genesis hl. 3 Rozhovor Hospodina s prarodiči,
kteří zhřešili; v tomto hřichu svatopisec vidí vyvstolení pocitu viny, který
provádí stále člověka, původ smrti, námahy z práce a nehnáza mateřství pro
ženu. Jako by se před námi odehrával soudní proces: výslech a trojí odsouzení
výslech nejen že odhaluje odpovědnost ale jasně ukazuje hluboké rozdělení

muž obžalovává ženu) které hřích působí mezi lidmi: rozdělení od Boha dělí člověka od člověka. Hlavní odpovědnost padá na hada: je to protivník Boha i člověka, zosobnění zla; ^{ny} neustále činný ve světě a v nitru člověka, aby ho odvrátil od Boha. Mezi tímto hadem a potomstvem ženy dojde jednou k rozhodujícímu boji. Potomstvem ^{v němž kniha Moudrosti, Zjevení i sv. Jan vidí satanak,} rozumíme celé lidstvo; ^{avšak církevní tradice vidí plné uskutečnění příslibu definitivního vítězství v Kristu.} Četli jsme protoevangelium, první radostnou zvěst o spásce, která se ozývá na začátku dějin lidstva, a to na téže stránce, na níž jsme četli o největší spouště, již vyvolal v člověku hřich. Na začátku slyšíme to, co bude na konci; eschatologii, nauce o posledních věcech, odpovídá protologie, nauka o prvních věcech; lidské dějiny mají svůj smysl.

Z této perspektivy chceme se dívat na Markovy verše z hl. 3, nedělní evangelium. Je to diskuse Ježíše s židy, kteří připisují jeho skutky satanovi; Ježíš odmítá tuto výtku, on je ten silný muž, který onen potomek ženy, který dovede spoutat a definitivně přemoci hada a satana; a je neodputitelným hříchem, roucháním proti Duchu svatému, přisuzovat zloduchovi dáblovi v Ježíšově činnosti to, co on koná duchem Božím. Proti tomuto potomstvu satanovu stojí Kristovi věrní: ~~nejsou to jeho bratři a sestry, ani matka~~, jestli je pojí jen svazky krve, ale ti, kdo konají vůli Boží.

Bej mezi dvojím potomstvem trvá dál; každý je zapojen do boje a je ~~zák~~ odpo-
^{Kurian Hypatianus} vědný za jeho výsledek. Ježíš nás nabádá důvěřovat ve svou sílu, která ~~nás~~ může obnovit a zaměřit život podle vůle Boží.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

3/6/10 V dánsku byla založena Křesťanská lidová strana. Posledním podnětem k založení této nové politické strany bylo přijetí zákona o pornografii a potratech. Po prvé má Dánsko politickou stranu, která si bere za svou světonázorovou základnu křesťanství. Svými stanovami se dánská křesťanská lidová strana velmi podobá straně křesťanské v Norsku.

✓ 2 Předseda sekretariátu pro jednotu křesťanů kard. Willebrands se zúčastnil slavnostního otevření nového Římského střediska Mezinárodní dokumentační služby židovsko-křesťanské. Kard. Willebrands v projevu zaúzraznil, že církev je neustále otevřena dialogu s židy na oblasti náboženské;

✓ 1 Sv. Otec poslal list účastníkům II. světového shromáždění členů katolického hnutí zvaného Cursillos de Cristiandad. Shr. máždění bylo zahájeno v městě Mexiko. Hnutí má název podle malých kursů o křesťanství, duchovních obnov a jeho členové se zavazují k důslednému křesťanskému životu. Hnutí hvete přede vším v latinskoamerických zemích.

Počet bohoslovčů v Polsku stále stoupá. V prvních ročnících tohoto akademického roku studuje 743 bohoslovčů⁴, loni jich bylo 706. Celkem se v Polsku připravuje na kněžství 3327 studentů v diecézních seminářích a 998 reholníků. Nejvíce seminaristů mají diecéze: Tarnowská, katovická, krakovská a vratislavská. Z reholních společností mají nejvíce teologů salesiáni¹⁰².

✓ 30/5 V sobotu zemřela v Římě sestra papeže Pia XII. paní Alžběta

Rossignaniová Pacelliová, ve věku 89 let. R. 1948 ovdověla, a od

✓ 1 té doby žila v jednom kláštere sester ^{Marymount} v ustraní. Mezi ní a bratrem Evženem, pozdějším papežem Piem XII. vládly svazky zvláště něžné lásky; vždy ale zůstávala v pozadí a nikdy nechtěla vystupovat jako sestra papeže.

✓ 2 Od 12. do 16. června se bude konat tradiční mezinárodní pouť vojáků do Lurd.

✓ 3 Také tento rok jižní pobožnosti, kázání a manifestace mají za téma mír ve světě. Minulý rok připutovalo do Lurd na 20 000 vojáků z 20 zemí.

✓ 2 Reholní sestry z belgických kontemplativních klášterů a kongregací se sjedou do kněžského semináře v Mechelen, aby se společně zamyslily nad svědectvím, které podávají v dnešní církvi a které budou podávat v církvi zítřka. Pracovní schůzku zakončí ksám arc.kard. Suenens; na pořady jsou přednášky a diskuse o případném přizpůsobení rozjímatavého reholního života p. žadavkám moderního světa, a o tom, co na rozjímatavém životě musí zůstat nezměněno. Promluví též reholní sestry z kongregací aktivních, co ony čekají od svých rozjímatavých spolušester.

POKONCILOVÉ AKTUALITY. Církev a víra v problematice dneška.

Milí přátelé, před čtrnácti dny jste slyšeli v našem čtvrtičním pořadu úvahu dr. Karla Skalického o teologii smrti Boha, či radikální teologii, která by se mohla též nazvat nenáboženském křesťanství. Tato úvaha byla stručným úvodem k dnešnímu rozhovoru o knize anglikánského biskupa Čestně o Bohu, která vyšla i v českém překladě v nakladatelství Mladé fronty. Necháme však mluvit dr. Skalického.

Registrováno /asi 10 minut./

Mluvil dr. Karel skalický. Příští čtvrték si budete moci poslýchchnout závěr jeho stručného rozboru Robinsonovy knihy: Čestně o Bohu. -

Upozorňujeme, že v pátek - první pátek v měsíci a svátek Božského srdce Páně - budeme vysílat zvláštní pořad pro nemocné. V sobotu večer bude pokračovat Otec spirituál Špičák ve svých úvahách o křesťanských ctnostech.

Upozorňujeme na úmysly apoštola modlitby v měsíci červnu:
stručný
A na konec přehled zpráv z katolického světa.

Zahraniční tiskové kanceláře a zahraniční noviny, na př. italský deník Avenir přinášejí v doslovném překladu výnos slovenského ministra kultury o normalisaci náboženské situace v zemi. Normalisace se týká všech náboženských vyznání, ale především nově omezují náboženskou svobodu katolické církve.

V pátek 5. června teologická fakulta státní university v Innsbrucku udělí čestný doktorát vídeňskému arcibiskupovi kardinálu Königovi spolu se šesti jinými vynikajícími teology. Jiným osobnostem, mezi nimiž je i lvošký arcibiskup a metropolita kardinál Slipyj do stanou pamětní jubilejní medajli. Slavnost se koná v rámci třistého výročí založení innsbrucké univerzity.

Novým generálem kapucínského řádu zvolila 76tá řádová generální kapitula Švýcarského Otce Paskvala z Lensu, z Wallenského kantonu. Má 59 let, dvakrát byl provinciálem Švýcarské řádové provincie.

Caritas internationalis vyzvala všechny své národní organizace v 94

státech, aby co nejrychleji poslaly první pomoc obyvatelstvu v Peru těžce postiženém katastrofálním zemětřesením. První přispěli katolíci ze Spojených států: poslali jako první pomoc 10 tisíc dolarů v hotovosti, za dalších deset tisíc dolarů léků, dvě stě tun životních potřeb a spousty pokrývek, prostřadelek, šatstva a prádla. Rovněž z Německa a z Francie byla odeslána letadla s pokrývkami, stany, léčivy. Švýcarská charita odeslala letecky 10 tun různých léků jako první pomoc.

V neděli jsou ~~xx~~ Švýcarští občané voláni k plebiscitu o návrhu zuryšského poslance Schwarzenbacha, podle nějž se má počet cizinců bydlících ve Švýcarsku snížit ze 16 % na 10 % místního obyvatelstva. Všechny křesťanské církve se postavily proti návrhu a ženevský biskup mons. Charrière v souhlase s ostatními biskupy vydal provolání ke katolíkům své diecéze, aby pamatovali na Kristova slova v evangeliu: Byl jsem cizincem a nepřijali jste mne a volili podle svého křesťanského svědomí.

Ve Spojených státech byl zveřejněn úplný text prohlášení posledního generálního zasedání biskupské konference proti pokusům o uzákonění dovolnosti umělého potratu a na obranu práva na život nenarozeného dítěte.

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

V deseti minutách je těžké zhodnotit knihu s tak širokou tématikou, jakou má Robinsonova kniha Čestně o Bohu. Omezím se proto jen na to, co se mi zdá nejdůležitější.

Robinsonova kniha, jak už vysvítá z její předmluvy, vznikla ze snahy najít způsob, jak podávat evangelium člověku, jehož myšlenkový svět se hluboce změnil a jak oslovit člověka, který je vzdálen křesťanské víře, a Robinson se skutečným misionářským úsilím se snaží mu tuto víru přiblížit a mnohým ji asi, jak vysvítá z dopisů, které dostal, skutečně přiblížil. V tom je nesporný klad této knihy.

Můžeme a musíme se však ptát, zda Robinson ve svém úsilí přetlumočit evangelium modernímu člověku, nevynechal nebo nezkomolil něco, co je podstatnou částí evangelia. A zde ovšem musíme vyslovit vážné výhrady.

Předně se mi zdá poněkud naivní onen předpoklad, z něhož Robinson vychází, že totiž dříve si lidé představovali Boha jako bytost, která je "tam nahoře", to je nad nebeskou klenbou a potom, když se zjistilo, že nad námi žádná nebeská klenba není, začali si ho představovat "tam venku", to je mimo vesmír. Z tohoto předpokladu pak Robinson vychází a tvrdí, že dnes si už nemůžeme představovat Boha jako bytost, která je tam venku mimo vesmír, což prý znamená konec tradičního teismu, jakoby tradiční teismus spočíval v této dosti směšné představě, a proto ji dnes musíme nahradit jinou vhodnější představou, kterou Robinson nachází v Tillichově pojetí Boha jako hlubiny či základu bytí.

Nuže, onen Robinsonův předpoklad, že Bůh "tam nahoře" byl se změněnou představou vesmíru zaměněn za Boha "tam venku" mimo vesmír, se historicky nedá dokázat. Napak, ukázalo by se, že žádný vážný teolog něco takového nikdy nemyslel. A pokud jde o onu novou představu Boha jako hlubiny či základu bytí, není to představa právě tak nová. Už svatý Augustin na přelomu čtvrtého století oslovuje Boha: "Ty, jenž jsi mi vnitřnější než mé nitro".

Ostatně i představa hlubiny je stále jen představa, která nám znázorňuje dobré Boží imanenci ve světě a ve věcech, musí však být doplněna představou výše, která nam znázorňuje Boží transcendenci. Teprve oba dva obrazy, výše a hloubky, nám dávají dokonalejší představu o Bohu, který je immanentní a transcendentní zároveň. Nakonec však musíme překročit i tyto dva obrazy, neboť nám znázorňují nikoliv Boha, který je naprsto neznázornitelný, ale jen jeho vztah k světu. Proto se mi zdá první kapitola Robinsonovy knihy poněkud naivní, nehledě už vůbec k takovému tvrzení, které najdeme na začátku druhé kapitoly, podle něhož prý tradiční křesťanská teologie byla založena na důkazech existence Boha, tvrzení, které kdyby udělal student teologie u zkoušky, ocitne se ve velikém nebezpečí, že ji bude muset opakovat.

Pokud jde o Robinsonovu nauku týkající se Kristovy osoby, nikdo jistě nemůže popřít, že Ježíš byl, jak Robinson pěkně říká, plně člověkem pro druhé až k vlastnímu zmaření a že právě tím zjevoval Boha. Je jenom otázka, zda je tím řečeno

všecko, co nám chce Nový Zákon k Kristu říci. Kdybychom četli Nový Zákon pozorněji, našli bychom mnoho výreků, z nichž bychom museli vyvodit závěr, že Ježíš byl též plně člověkem pro Boha a že to je právě tak důležitý rozměr Kristovy osobnosti, jako ten první. A Schillebeeckx ve své kritice Robinsonovy knihy poukazuje na to, že tento horizontální rozměr Kristovy osobnosti, jímž je člověkem pro druhé, se zakládá na vertikálním rozměru, podle něhož je především člověkem pro Boha.

Toto Robinsonovo opomíjení vertikálního rozměru se svým způsobem projevuje i v jeho pojetí náboženství, které mu není, podobně jako Bonhoefferovi, tím, čím ve skutečnosti je, to je rozhodnutí, a tedy činem, jímž se člověk bytostně, to je v nejhlubším jádru své bytosti, cele a bezvýhradně oddává tomu, jenž je př sažným základem jeho bytí, ale jenom jakousi ideologií a praktikami, jež jsou výrazem strachu, egoismu a fantasie. Takového strašáka pak chce ve jménu křesťanství a pro jeho dobro odpravit. A to se mu ovšem snadno podaří. Obávám se však, že bojuje, jako don Quichot, proti větrným mlýnům.

Toto celkové zploštění Boha, Krista i náboženství má ovšem i své důsledky v liturgii a v etice. Všimněme si zde blíže jenom etickým důsledků. Robinson začíná tuto kapitolu nazvanou "Nová morálka" nadpisem "Revoluce v etice". Ovšem tato nová morálka není koneckonců ani tak nová ani tak revoluční. Naším jediným úkolem prý je milovat. Totéž řekl o něco lapidárněji svatý Augustin: miluj a co chceš dělej. A tohle ovšem není ani Augustinův vynález, ale je to prostě etika evangelia. Robinson to samozřejmě ví a právem se odvolává na svatého Pavla, podle něhož láska je plnost zákona. Je-li ovšem plnosti zákona láska, pak jistě nelze stavět lásku do rozporu se zákonem, jinak by totiž nemohla být jeho plnosti. A to se n právě zdá, že Robinson staví, když na jedné straně zdůrazňuje lásku a z druhé strany popírá, že něco by se mohlo vždy a samo o sobě označovat za nesprávné. Vždyť je-li zákon nejenom vnější hráz lásky ve vrátkém světě bez lásky, ale i výrazem lásky, a je-li láska vždycky a všude povinností, pak není jasné, jak z toho plyne, že nelze nic samo o sobě označit za nesprávné. Z jedné strany tedy Robinson zastává pouhopouhou situační etiku a z druhé strany tvrdí, že křesťanská etika je pro všechny lidi a že se zakládá na přirozenosti člověka. Inu, nevím, tohle se mi zdá jako myšlení, v němž levice neví, co dělá pravice.

Tyto výhrady, máme-li mluvit čestně o Robinsonovi, nemůžeme zamlčet. Nepovažuji se za žádného strážce tradice, ale jenom mi připadá směšné, když se házejou kameny a kamínky na tradiční teologii a pak se tu a tam ukáže, že ta tradiční teologie se vlastně pořádně nezná. A pak, nemohu se po četbě zbavit dojmu, že Robinson, ve chvályhodné snaze přiblížit dnešnímu člověku Boží zjevení, tak ho přistří hává podle vládnoucí mentality, že odtud už je jen krůček ke křesťanskému ateismu Pravda, Robinson ho nedělá, jsou jiní, kteří ho udělají za něj, on jenom předchází a připravuje cestu, ale základní kameny jsou položeny. Bude stačit jen trochu více logické důslednosti, než jakou projevuje Robinson, aby ~~ehom~~ stáli tam, kde stojí teologové smrti Boha. O tom však až příště.

SIGLA /nemocným/

~~Milí přáteli,~~ Drazí bratří a milé sestry, trpitelky a trpitelé, vítám vás všechny u přijímačů a přejeme vám klidný, nerušený poslech. Po přehledu zpráv z katolického světa si dnes budete moci vyslechnout delší úryvek z dopisu jedné z vás. ~~Třípojíme několik poznámek a zakončíme krátkou pobožností k Božskému srdci Páně a zakončíme solem známé americké náboženské zpěvačky Anity Bryantové o Lásce k Pánu Ježíši.~~ — ~~Now I belong to Jesus, Oh! How I love Jesus!~~

Začneme zprávami z katolického světa. ~~M.S.~~ Konec zpráv. —

Došlo nám mnoho dopisů z vašich řad. Byly pro nás povzbuzením. Doufáme, že tento úryvek od jedné z našich nemocných z Moravy vám bude moci ukázat, jak Pán Bůh je dobrý, i když posílá velmi bolestné utrpení. Drahomíra píše:

„Ve dvaceti letech jsem se provdala. V manželství jsem žila více v souženích a trampotách než ve štěstí. Měla jsem tři děti. Po prvním dítěti se u mně začala projevovat nervová choroba - pozvolně ochrnutí rukou i nohou. Také mám poruchu řeči. Velmi obtížně, s pomlkkami a opakováním téhož slova, se vyjadřuji. Tento dopis diktuji své dcerě.

Nelze vypsat, jaká muka prožívalo mé srdce jako matky a hospodyně, když jsem viděla, jak rodina se rozpadá.... I když jsem se modlivala, chodila do kostela, s procesím na různá poutní místa, přece jsem nebyla hорlivou křesťankou. Pán Bůh to viděl a chtěl mě připoutat tou nemocí k sobě blíž. Bránila jsem se nemoci, ale marně. Ano vyčítala jsem Bohu že dopustil, abych žila rodinným životem jako miliony jiných žen a potom mně znemožnil tak, že všechno vzalo za své. Slzy lítosti polévaly mé tváře, v srdci jsem měla velký bol a na rtech otázku: „PROČ?“ - Proč už ve školním věku jsem měla děti ráda a v dívčích letech toužila po vlastních? A když jsem porodila první dítě, přišla nemoc. Má duše pro-dělávala velké boje, celý svět mi byl protivný a já chtěla umřít. Avšak pohled na svatý kříž, na umu eného spasitele mi vrátil jasné myšlenky.

Je mně 41 roků a nyní chápu, že Otec nebeský neseslal na mě nemoc bezúčelně. Chtěl mě připoutat k sobě, chápu, že mě chce mít podobnou svému Synu, Ježíši Kristu. Vždyť židle a lůžko mě poutá k sobě skoro tak, jako našeho spasitele kříž skutečný. Mé nohy jsou nemocí spoutány tak, jako byly nohy Kristovy přibity na kříži. Jeho rukám byl zne- možněn pohyb a tak podobně jsou moje ruce odsouzeny k nucené nečinnosti, ač by tak rády pracovaly. A srdce mé je probodáváno a drásáno různými bolestmi a vzpomínkami. Utíkám se proto k Pánu Ježíši, pnícímu na kříži a ukrývám své bolesti do jeho nejsvětějších ran. Snažím se ho milovat, neboť On je světlo spásy a já chci být spasena....Jsem sice úplně odevzdaná do vůle Boží, přece však se modlím za uzdravení. Pán Ježíš také volal: "Otče, je-li možno odejmi tento kalich ode mne....I já tak volám k našemu Otci a prosím za uzdravení, neboť děti, i když jsou velké, přece jen by mě potřebovaly. Kdybych nebyla matkou, celý život by byl pro mne lehčí. Proto se utíkám k Panně Marii Bolestné, která byla matkou a dobré mi rozumí. - Své bolesti, které mi působí moje bezmocnost, a modlitby obětuji za Církev svatou, za sv. Otce, za kněze a své drahé. Zvláště vroucně se modlím za naši drahou vlast. Můj velký svátek je, když mě sestry snesou na židli do kapličky na mše svatou. Tak trávím svůj život den ode dne ve vědomí, že přece není zbytečný. Věřím, že co Bůh činí a dopouští, vše je dobré..."

Preface svátku nejsvětějšího Kristova srdce nám dává odpověď na problém bolesti a zároveň nabízí lék:

"Otče, tys dopustil, že jeden z vojáků kopím probodl tvého ukřižovaného syna, a otevřelo se srdce, svatyně božské lásky, a vytriskl proud ^{Srdce} slitování a milosti. A toto nás nikdy neprestalo milovat: Věrní v něm nacházejí odpočinutí, kajícníci útočiště a spásu."

Kéž bychom soustavnou četbou a rozjímáním evangelii stále lépe poznávali tajemství Kristovy lásky. Kéž bychom ve službě trpících a v obětech pro své bratry a sestry, stále více pocházel Ježíšovu blízkost.

Vždyť on řekl: Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň a dali jste mi napít, byl jsem cizí, a ujali jste se mně, byl jsem nahý a oblekli jste mě, byl jsem nemocný a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení a přišli jste ke mně...neboť co jste udělali pro jednoho z těchto mých nejnepatrnejších bratří, pro mne jste udělali...”

Když se zamyslíme nad svým okolím a nad celými dějinami lidstva, kouli je kolik myslí a chyb, kolik zločinů a nelásky, ~~na nás~~ bychom se mohli stát pesimisty! Pane, ukaž nám, že tvá láska dovede užít i zlého k dobrému. Ty můžeš přetvářet i lidské úmysly a dávat ~~nám~~ jim jiný směr, který by odpovídal tvým plánům. Když na nás doléhá úzkost a strach, když se zdá, že není pomoci a všechno je ztraceno, když se nám zdá, že mocí temnoty a zla mají převahu, dej nám stále jasněji poznávat, že tvé srdce je nejenom střdem našeho života nýbrž středem celého světového dění, ať svět chce nebo nechce, přes všechnu lidskou zlobu a lidské slabosti, připravuješ konečný triumf lásky v nás a v celém světě.

Pamatujme, že láska božského srdce Páně pomůže ve všem, a přesvědčeme se o tom, že láska k božskému srdci Páně může všechno přemoci. O těchto dvou láskách: lásce Kristově k nám a naší lásce k němu zpívá Anita Bryantová, kterou zakončíme dnešní pořad.

ANITA BRYANT How Great Thou art / /Side Two , 4, Medley:Now I belong to Jesus, Oh How I love Jesus/

ústav pro studium
totalitních režimů

RaVat, CECO, 5.VI.1970 / pátek/

Z Vatikánu: V audienci udělené v pátek dopoledne účastníkům valné schůze Papežské komise pro masové sdělovací prostředky, sv. Otec zdůraznil při svém projevu nutnost prohloubit studium těchto prostředků a snažit se dobře využít filmu, televize i rozhlasu. Připomněl hlavně dvě důležité okolnosti, které charakterizují současnou práci uvedené komise, totiž zahájení nového pětiletí její činnosti a konečnou redakci pastorační instrukce pro praktické uskutečňování koncilního dekretu "Inter Mirifica". Tato redakce bude pak předložena k prozkoumání biskupským konferencím různých zemí. Jako směrnice pro práci v nejbližší budoucnosti Pavel VI. navrhl důkladné studium masových sdělovacích prostředků po doktrinální stránce a dále studium zvláštních rysů, kterých celý problém nabývá, je-li uplatňován v církevním prostředí; zde je třeba věnovat zvláštní pozornost studiu veřejného mínění v církvi.

Před touto audiencí ~~vysvětlil~~ místopředseda uvedené komise mons. Ferrari Toniolo otázky masových sdělovacích prostředků na církevním poli novinářům na tiskové konferenci, na níž promluvili i členové několika biskupských konferencí, v nichž jsou vedoucími komisí pro masové sdělovací prostředky.

Z Ríma: Ve čtvrtk odpoledne sloužil kard. Dell'Acqua v bazilice sv. Vavřince za hradbami zádušní mši sv. za zesnulého básníka Giuseppe Ungarettiho. ~~způsobil~~ Připomněl při ní i celé dílo zemřelého, a ~~zde~~ ^{českého} několika biskupských konferencí, v nichž jsou vedoucími komisí pro masové sdělovací prostředky.

Z Anglie: Arcibiskup z Westmistra kard. Heenan vydal jménem anglické katolické hierarchie provolání na podporu církve v Rhodesii, ~~ve jejím~~ boji proti rasové diskriminaci v této zemi. Všechny věřící pak vyzval k modlitbě za zdar jednání, která právě v tomto směru probíhají.

Na 25. říjnu, kdy dojde ke kanonizaci 40 anglických mučedníků je připravována anglická národní pouť do Ríma. Povede ji kard. John Heenan.

Z Afriky: Nová kongregace sester Vzkříšení v Kongu, založená pře 4 lety dokazuje svou životnost založením komunity 5 sester ve farnosti Bukawu. Sestry působí jako katechetistky, ošetřovatelky a sociální pracovnice v rodinách.

Z Francie: V městě Rennes je přes 1.000 průmyslových dělníků ohroženo ztrátou zaměstnání. Proto vydal tamní arcibiskup kard. Gouyon apel, ve kterém vyzývá k větší sociální spravedlnosti a pomoci těm, kdo budou even-tuálně postiženi nezaměstnaností. - K.2.

Z Anglie: V minulých dnech byla zahájena v Lintonu národní konference anglického a waleského kleru. Na začátku byl přečten list kard. Heenanu v němž tento prohlašuje, že biskupové si upřímně přejí znát názory svých kněží, aby je mohli prodiskutovat na příští biskupské konferenci.

Z Austrálie: Při konferenci asi 400 australských kněží v Sydney byla založena národní asociace australského klérku. Konference též zaslala sv. Otci telegram, v němž ho ujišťuje věrností jeho učení.

até . "sořiteli světa" mnoho časů věnuje. Když však dojde k výsledku, takže se všechny lidé budou cítit bezpečně, pak se všechny lidé budou cítit bezpečně.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

Právě IV. konference biskupů v Londýně, kterou vede sv. Otec, má za cíl zlepšit vztahy mezi katolickou církví a protestantskou církví. Tato konference je významná pro všechny katolické církve v Evropě.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

SIGLA /katechismus pro křesťanské rodiny/

Milí přátelé, i dnes začneme nejdříve přehledem zpráv z katolického světa.

Nato Otec Špidlík promluví o ctnosti mírnosti. Dnešní pořad zakončíme vzýváním českého patrona svatého Norberta, jehož ostatky odpočívají v opatském chrámu na pražském Sionu, ze Schulzových Pochval svatých patronů českých.

Zprávy.Konec zpráv. - Dáváme slovo Otci Tomáši Špidlíkovi.-

Registrováno 7 min. /str. 3-6/

X Slyšeli jste Otce spirituála Špidlíka. | Přerušíme nyní na dvě soboty jeho seriál o ctnostech. Dosud se zabýval tak zvanými hlavními nebo základními ctnostmi a ctnostmi, které s nimi souvisejí. V příští řadě úvah věnuje pozornost ctnostem , snad bychom mohli říci, všedního života. Alespoň o některých z nich to platí, a právě ty bývají často podceňovány. | V příštích dvou vysíláních se vrátíme k problémům rodinné výchovy a budeme se zabývat často dikutovanou otázkou babiček a jejich poslání při výchově dětí. | Upozorněte zájemce na tyto dva pořady v sobotu 13. a 20. června

-ö-

Zakončíme vzýváním svatého Norberta , českého ochránce, jehož svátek se slaví 6. června, aby spolu s ostatními českými patrony chránil svaté dědictví víry v naší vlasti. Napsal je Karel Schulz. Je vzato z jeho Po- chvaly svatých patronů českých, *prosíček 2*.

Varhany Vodrážka Air na vlastní téma.

Sottofondo. SVATÝ NORBERT , stavitel víry v bahnitých našich duších, uka- zatel míst Božích , jest mocným ochráncem naší koruny a zlatých klíčů svatyně království, svatý vůdce našich modliteb ve světle Hostie, stolec nepovalitelný. Od vešké nepravdy, bludu a pýchy lži, od panství pohanů a nevěřících rozmnožení očistí naši zemi ohněm pravdy Božího slova a zažehná křížem spásy úzkost naši a bídu. On za svých dnů opevnil chrám, základy jeho podepřel a stěny zdvojil. Moudrost vedla ho pravými cestami, získala mu vítězství a přinesla žezlo vlády. Až na nás budou žalovat

naše viny a všechna naše nedbalost, odpadlostí, bludy a zmatky, až
v zoufalství budeme prosit, aby nás hory přikryly a padly na nás pahrbky
z této země, před Božím trůn předstup, nebeský kněže bílý, a svými prosbami
od náhlé a nenadálé smrti zysvoboď tuto zem naši.

v Itálii *Premier Legacione (Zen)*

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

Z Vatikánu: President Spojených Států Nixon pověřil pana Cabota Lodge-a udržováním periodických styků se Sv. Stolicí. Podle komuniké uveřejněného v Bílém Domě president projevil své uspokojení nad tím, že Cabot Lodge přijal úkol vykonávat periodické návštěvy /tj. dvakrát či třikrát v roce / u Sv. Stolice, které Nixon sám považuje za užitečné pro národní zájmy Spojených Států. Při svých návštěvách se pan Cabot Lodge zdrží ve Vatikánu vždy 2 až 4 týdny podle potřeby, nebude však mít v Rímě své stálé sídlo. Tato zpráva v podstatě nepřekvapuje, neboť president Nixon vyslovil své přání navázat pravidelnější vztahy se Sv. Stolicí již po své návštěvě u Sv. Otce 2. března minulého roku. Do tohoto rámce se zařazují i ostatní návštěvy představitelů Spojených Států u Sv. Otce v předcházejícím roce. Mezinárodní tisk poznamenává k této zprávě, že nový úřad Cabota Lodge-a nelze ztotožnit s dřívějším úřadem Myrona Taylora, který byl jmenován osobním představitelem presidenta Trumana u sv. Stolice.

Při příležitosti desátého výročí založení Sekretariátu pro jednotu křesťanů, poskytl jeho president, kard. Willebrands jednomu italskému deníku interview, v němž blíže osvětuje perspektivy dialogu s křesťany jiných vyznání a rozebírá hlouběji s ním související otázky. Kard. především podotkl, že tento dialog musí být veden s rozhodnou vůlí dosáhnout stanoveného cíle. S některými církvemi katolíci dospějí k dohodě o základních pravdách víry, kdežto s jinými teologický dialog přispěje k jasnéjšímu rozpoznání rozdílností. Kromě teoretického dialogu se však nezanedbává ani praktická spolupráce s jinými církvemi. Ize doufat, že touto dvojí cestou dospějeme v dohledné době k nové fázi vzájemných styků. Kard. rovněž zdůraznil, že nelze přitom zapomínat na dvě věci: že totiž naše důvěra v úspěch se nezakládá na lidské práci nýbrž na modlitbě a na působení Ducha svatého; dále pak toto usili vyžaduje i našeho přispění, aby chom se totiž modlili spolu s Kristem a spolupůsobili s Duchem svatým,

Z Rakouska: V Solnohradě byla uspořádána výstava gotických soch na téma: Stabat Mater a Maria pod křížem v umění 15. století. Na výstavě je možno shlédnout 85 soch pocházejících z 10 evropských zemí.

Ze Spojených Států: V úterý se sejde v Cincinnati 5.000 delegátů z katolických severoamerických nemocnic na své již 55. schůzi. Potrvá 5 dní a delegáti zejména nové úkoly celého hnutí, které nabyla v minulých letech ekumeničtějšího rázu.

Z Ríma: Pod záštitou posv. Kongregace pro východní církve bude v úterý večer v chrámu papežské rumunské koleje na Janiculu sloužena zádušní mše svatá za mons. Julia Hossu, rumunského biskupa východního obřadu v diecézi Kluž-Herla, který zemřel minulý měsíc v Bukurešti ve věku 85 let.

Z Mauricia: 40 katolických ~~ministrů~~ anglikánských a protestantských novinářů z ostrovů v Indickém oceánu se sešlo na sjezdu v Souillacu na ostrově Mauriciu, aby porokovali o společných problémech a vyměnili si dosavadní zkušenosti. Rozhodli se poskytnout vydatnější podporu ekumenickému hnutí na svém pracovním poli.

Ze Spojených Států: Protestantští, pravoslavní, katoličtí a židovští představitelé ze Spojených Států stanovili, aby tento první červnový týden byl věnován důkladnému rozboru problému hladu, chudoby a reforem nutných v současném podpůrném a dobročinném systému. Za tím účelem vydali společné provolání k duchovním všech vyznání s výzvou o podporu.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

(2)

7

(Je každý hněv zlý?)

Mírnost, o které budeme mluvit dnes,
je jazykem druh statičnosti, o kterou
jmenuji mluviti mirem.

Mírnost je ctnost, která ovládá hněv. Ten se totiž řadí mezi základní neřesti, špatné náklonnosti ("sedm hlavních hřichů"). Rozhněvaný, rozlicený člověk byl v očích stoických filosofů obrazem vulgárnosti, nevzdělanosti. Křesťanští autoři měli proto nemalou práci odpovědět na posměšky pohanských vzdělanců, když šlo o místa Písma, kde se mluví o tom, že se "Hospodin rozhněval" (srov. Num 32,13; Ž 105,40 atd.). Psali tedy apologetická pojednání "O Božím hněvu".

Není nejmenší pochyby o tom, že je potřeba chápát obrazně básnické výrazy Starého Zákona. Je tu však ještě jiný, konkrétní výjev z evangelia: rozhněvaný Měsiáš bere provazové důtky a vyhání prodavače z chrámu (Jan 2,14 násl.; Mt 21,12-13; Mk 11,15 násl.; Lk 19,45-46). Nikdo pak nemůže předpokládat, že by se to stalo v návalu nekontrolovatelné vášně. Klademe si tedy otázku, je-li každý hněv zlý.

Ovšak Už Aristotelovi se zdálo, že by nebylo známkou moudrého nikdy se nerozhněvat, protože takoví bývají spíš blázni, stále se usmívající, kteří nevnímají city radosti a bolesti. Mírný je tedy ten, kdo se hněvá tak, jak je to potřeba a proto, co toho zasluzuje. Popustí vášni tolik svobody, nakolik je to rozumné.

V Mnišských konstitucích sv. Bazila se udává jako příklad spravedlivého hněvu Mojžíš, "o kterém dosvědčuje Písmo svaté, že byl ze všech lidí nejmírnější, a přece se velmi rozpálil, když to bylo rozumné (když viděl jak židé tančí okolo zlatého telete), a ve svém zanícení až tam dospěl, že nepřestal, dokud své rodáky nepobil (srov. Ex 32)."

Který hněv je rozumný?

Sv. Tomáš Akvinský se odvolává na staré lékařské popisy, když se snaží vysvětlit příčinu hněvu. Krev se nahrne do hlavy, a to

způsobí rozpálení citů. Tak je tomu i u zvířat. U člověka se však děje něco zvláštního. Vzejde mu přitom v hlavě myšlenka na pomstu: "Hněv je tedy touha po pomstě; chystá se vykonat trest podle toho, jakou škodu kdo utrpěl".

Nechce tedy sv. Tomáš nazývat hněvem každý výbuch netrpělivosti, jakých je v životě mnoho. [Vypravuje se anekdota, že Edison přemýšlel o tom, nedalo-li by se těch neužitečných vzteků využít, aby se neplýtvalo energií. Prý si zařídil nepohodlnou branku, do které jeho návštěvníci tak zlostně strkali, že roztáčeli třeci elektriky. Tak měl Edison zadarmo proud pro studnu.]

Hněv v pravém slova smyslu, hněv lidský, vzniká v tom okamžiku, kdy začínáme přemýšlet. Říká se, že rozlícení lidé neuvažují. Tak tomu je v prvním podráždění. Ale brzy nato rozum vyvíjí neobyčejně zrychlenou činnost. Zbystří se a vymýslí pomstu. Tu právě vzniká nepřirozenost a převrácenost vášně. Nepoužijeme hněvu podle rozumu, ale rozum se dá celý do služeb zanícené vášně. Nejhrožejší hněv je ten, když opadlo vzplanutí a klidně a uváženě se osnuje pomsta.

Mistrovsky vylíčil Shakespeare dva druhy hněvu v Othelovi. Benátský Maur se rozruší až do nepříčetnosti, tak že i svou milovanou manželku zabije. A přece s ním cítí divák hlubokou soustrast, jako s ubožákem. Dostal se do spárů někoho jiného, odstrčeného ctižádostivce, který s ledově klidnou zlobou osnuje svou pomstu.

Právě proto, že je tak nebezpečné dostat se do vleku vášně, radí se důtklivě potlačovat každé hněvivé vzplanutí. Španělská legenda to osvětluje vypravováním o pastýři z Tarascony, který polkl s lehkomyslností šípkový výhonek. Ten se mu pak v těle rozrostl do všech údů, až ho celého uvnitř rozpíchal.

Spravedlivý hněv

Přesto však může být hněv rozumný, a proto v některých okolnostech i povinný. Čestný charakterní člověk, který má smysl pro povinnost

touží potrestat zlo, aby zvítězilo dobro. Musí to být ovšem zlo skutečné. Je zajímavé, jak nás tu neomaleně city klamou. Víc nás rozčílí náhodou připálený oběd, než těžký hřich, než velká nespravedlnost, která nás samy neboli.

[Nemůže ovšem vyskočit do boje za právo každý. Trestat i tresty vymýšlet může jenom ten, kdo má odpovědnost za jednání druhých.

Ten pak se musí uklidnit a dobře uvážit míru trestu, která je potřebná a účinná k tomu, aby zvítězilo dobro.] Těžko si dovedeme představit tvář Krista, když vyháněl kupce z chrámu. Podařilo se mu však něco tak nesnadného, něco, co by snadno nezmohl ani oddíl stráže. To ukazuje, že jeho vzhled musel sálat ohněm. A přece hned nato zasedl a začal učit.

Vychovatelé, rodiče, učitelé, ochránci veřejného pořádku tu mají nejlepší příklad, jak se zachovat. Ti totiž mívají nadbytek příležitosti, aby mohli uplatnit "spravedlivý hněv". Kdo se umí svatě a spravedlivě hněvat posílí značně svou autoritu, potřebnou k zastávání povinností. Stačí však jen v malichernosti míru spravedlnosti překročit, dát se hněvem unést na scestí a autorita začíná padat.

Ovládání hněvu

Proto se tolik doporučuje mírnost, ctnost, která ovládá hněv.

Na počátku už je velký výkon, když se dovedeme tak ovládnout, že nedáme své vnitřní rozčilení navenek znát. V Životě Otců se vypravuje o tom, jak druzí schválně ponižovali a uráželi egyptského mnicha. On však stál, jako by mu to neplatilo. Ptali se ho potom: "Otče, nevzplanuls?" "Vzplanul, ale nepromluvil jsem". Jistě je toto ovládnutí snazší pro flegmatika nebo i melancholika. Sanguinik a cholerik zrudnou shadno v obličeji. A přece i cholerický sv. Ignác působil později dojemem flegmatika, tak se dovedl ovládat.

Těžší, ale důležitější je však ovládání vnitřní. Víra v prozřetelnost a pevné přesvědčení o nutnosti kříže dělá divy. Přesvědčíme se,

že odpor a neúspěchy patří nutně k cestě za Kristem. Proč bychom se tedy měli zlobit, když se s nimi setkáme? Po léta pracoval sv. Ignác, aby sestavil konstituce pro svůj řád. Stály ho mnoho studia, přemýšlení, modliteb a postů. Nakonec ho však chtěli poškádlit: "Otče Ignáci, kdyby vám teď papež nařídil, abyste to zahodil, že to k ničemu není, rozzlobil byste se?" Světec se přiznal, že by se ho to pochopitelně dotklo, ale ujistil ostatní, že by mu to trvalo, s pomocí Boží, čtvrt hodiny, než by zase nabyl klidu. Stačí si při této příležitosti vzpomenout, jak dlouho se nemůžeme vyrovnat i s maličkostmi, nepěkným slůvkem nebo křivým pohledem bližního.

Písmo nám dává lhůtu do slunce západu: "Slunce ať nezypadá nad vaším hněvem (Ef 4,26)". Proto býval v kláštěřích i v rodinách zvyk vzájemně se odprosit večer před spaním. S myšlenkou na pomstu se nemá chodit na lože. Jen tak je možné žít pospolu s jinými. Tempo moderního života, prepracovanost a nervová slabost působí, že reagujeme předrážděně na všecko kolem sebe. Mnoho lidí si chodí k lékaři pro uklidňující léky. Bez křesťanské mírnosti to však nikdy nepůjde. Jediný lék je naučit se podle vzoru sv. Štěpána i za nepřátele modlit (srov. Skut 7,60).

ústav pro studium
totalitních režimů

Rayat CECO 7-6-70

M.p. V rámci pořadu Vatikánské aktuality uslyšíte rozhovor "Co je to kanonizace. Nehádávejte několik zpráv k Vatikánu a z katolického světa.

V proslovu v poledne sv.Otec nejdříve italsky a pak španělsky zval katolíky celého světa, aby hleděli zmírnit utrpení peruánského národa, které bylo stiženo katastrofálním zemětřesení.Je pravda, Peru je od nás daleko, řekl, ale dnes takřka neexistují vzdálenosti.Odevšad může téžo zemi přijít pomoc. A sv.Otec se zmínil o pomoci, kterou už poskytuje katolické charitní organizace.^{Je to} On sám poslal do Peru svůj osobní dar. To vše je ale málo. Všichni máme cítit křesťanskou solidaritu s tímto tak těžce zkoušeným národem. Dal církvi sv.Růženu Limskou, sv.Martina z Porres a další světce. Peru a jejímu obyvatelstvu platí naše modlitba, náš pozdrav a naše požehnání.

znamenává statistika Vreholr
Podle Americké katolické ročenky na rok 1970 zasí
ních sester po první za 70 let úbytek. Počet katolíků k 1. lednu 1970 se

⁹ udává na 47 872 089, je to o 1149 méně než před rokem. Katolíci tvoří 23,5% z téměř 2P4 milionů obyvatel USA. ~~EKKKK~~ Diecézních kněží je ³⁷ 372, je to o 182 méně; řeholních kněží 21 920, o 246 méně, řeholních bratří

11 263, o 132 méně a řeh. sester 160 931, je to o 6 236 méně než před rokem. Katolíci NSR se připravují na celonárodní synodu. Všem byly rozeslány dotazníky o jejich náboženském životě a výběc o tom, jak se na náboženské otázky dívají a jaká téma navrhují synodě k projednávání. K 25. květnu bylo zaznamenáno 1 000 286 vyplňených dotazníků. Anketa končí 15. června.

Arcibiskup z Guayaquivilu v Ecuadoru františkán mons. Beranrdin Echeverria Ruiz dal zastavit opravné práce na své katedrále a peníze, které měl k dispozici, poskytl pro stavbu nemocnice městské; peníze pocházejí z daně na památek uchovávaných koloniálního umění a architektury.

Uten u innr. dr. dr. K.V. Jonang's Eq. spkr.; ^{så} de ville ikke

Mr. Murphy first. Mr. Thompson second.
Doh. Parl. rules to run.)

M. Co je to kanonizace?

Často jsme se setkali poslední týdny s tímto slovem /našich nedělních pořadech. 3.května byl kanonizován, prohlášen za svatého italský kněz Leonard do Murialdo, 10.května francouzská řeholní sestra Terezie Coudercová, 31. května Španěl Jan z Avily, za 14 dní budeme svědky kanonizace chorvatského františkána Mikuláše Taveliče a na podzim se této cti dostane 40 mučedníků z anglické reformace. Je tedy otázka, co je to kanonizace, aktuální; a tím více, uvážíme-li, že my čeští katolíci bychom rádi, aby titulu svatého dostalo blahoslavené Anežce České a svatého olomouckému arc.Stojanovi.

M. Začněme rozlišením: mluvil jste o svatých a o blahoslavených. Jaký je mezi těmito názvy rozdíl? Je blahoslavený méně než svatý?

Ano, opravdu, existuje jisté odstupňování. Když církev prohlásí někoho za blahoslaveného, chce říci, že tento muž či žena podle našich lidských měřítek žili mimořádným způsobem své křesťanské povolání a že nám v tom mohou sloužit za vzor. Tento úsudek však není ještě definitivní, a blahoslavený může být uctíván jen na některých místech, tam kde žil, nebo kde o to požádali. Když však církev prohlásí někoho za svatého, s definitivní platností říká, že světec nebo světice jsou v nebi; teologové tento výrok papeže považují za neomylný, za výrok ex cathedra.

M. Nepřesahuje tu církev, nebo vlastně papež svou pravomoc. Jak může vědět, že je někdo v nebi.

Není to papež, který dělá světce; on jen to prohlašuje na základě dlouhého zkoumání a důkladného ~~zároveň~~. Nejdříve kandidát oltáře musel žít a to opravdu svatým životem, a za druhého ~~zároveň~~ zázrakem dokáže, že kandidát oltáře je oprávněn s ním v nebi.

M. Odpusťte, že přeskakuji na praktické pole: Světci, kteří byli kanonizováni letos v květnu, jsou samí kněží, potom řeholní sestra; a kněží a sestřičky jsou z naprosté většiny světci, které uctíváme během liturgického roku. Proč církev nikdy neprohlásí za svaté matky a otce rodin, rodiče s větším počtem dětí, mladé muže, dívky. Co pak se ve světě nelze stát svatým, a to tím kanonizovaným?

Myslím, že když někdo pozorně projde seznam kanonizovaných svatých, najde tam i matky rodin a lidí ze světa. Uvedu aspoň sv.Marii Goretti, 3.června bylo možné slavit svátek ugandských mučedníků, a ti byli všichni laici - jistě to všechno jsou mučedníci. V Římě uctívají 7.června bl.Annu Marii Taigi,

manželku zaměstnance v šlechtické rodině Chigi, velmi hněvivého a prudkého muže; 40 let s ním žila v manželství, které bylo neustálé utrpení, měla s ním sedm dětí, zemřela r. 1837 a celý svůj život obětovala za blaho své rodiny; r. 1920 byla prohlášena za blahoslavenou. Jistě je málo těchto svatých otců a matek, a doufejme, že nyní, kdy více místa v procesu svatořečení bylo dáno místním biskupům, bude těchto svatých obyčejných lidí víc.

M pro svatořečení a také blahorčečení
Rozhodující je tedy svatost života a pak zázrak. Jak vypadá takový proces? Proces začíná v biskupství, ve kterém kandidát oltáře zemřel. Pod jeho dohledem se nejdříve shromáždí všechny písemnosti, které se ~~zachovaly~~^{dopisy,} spisy články, a zkoumá se jejich obsah. Jakmile se v nich najde něco, co neodpovídá čistotě víry a mravů, nastanou první těžkosti. Lidsky řečeno, cím méně se toho uchová, tím lépe... Pak se zkoumá jeho život: všichni žijící svědkové života kandidáta oltáře přísežně vypovídají, co o něm vědí, dobré i zlé. Tímto výslechem se má zjistit, zda základní křesťanské ctnosti prožíval v hrdinném stupni, myslí se ctnosti božské: víry naděje a lásky a ctnosti mravní, mírnost, opatrnost a spravedlnost. Jsme sice všichni lidé, ale více lidí ~~se už~~^{se} může v tomto hrdinném stupni světce shodnout. A za třetí: musí se zjistit, že kandidát oltáře dosud nebyl předmětem veřejné úcty; tj. že se věřící neunáhlili a se veřejně, v kostele k němu nemodlili; něco jiného je soukromě ~~pro~~^{mu} prosit o jeho přímluvu u Boha, nebo se modlit k Bohu za jeho oslavu vení a aby toto oslavě přispěl vyslyšením prosby, s níž se k služebníkovi Božímu utíkáme.

M Bylo tomu v dějinách církve vždycky tak? Nikdy jsem neslyšela, že by ~~zákovy~~^{svaté} byl prohlášen sv. Václav, sv. Ludmila a jiní naši světci.

Sv. Prokop, Jan Nepomucký, bl. Sarkander byli prohlášeni za světce z Říma, u ostatních, které začal uctívat lid za vedení biskupů, z Říma proti tuto schydlili úctu měkký nebo výslovňě - to myslím o bl. Anežce. Do 12. století za svaté prohlašoval lid; Prý to byl papež Alexandr III., který r. 1181 rozhodl, že jen Řím bude přisuzovat poctu oltáře. Až do 16. století se ale na tento rozkaz mnoho nedbalo, především u blahoslavených; ~~zákazy~~^{až} Urban VIII. v 17. století římu udělal konec; světci, kteří byli uctíváni do r. 1534 tím, že z Říma se proti této úctě nevyslovili, mohli být uctíváni i nadále; kdo byl uctíván bylo mu to překážkou k blahorčečení. zemřel po r. 1534 a Co se stane, když se v diecézi zkoumání stran života každého oltáře skončí. Akta procesu jsou poslána do Říma. Tam u kongregace, která je pověřena procesy kanonizace začne nový, tzv. apoštolský proces. Nastane nové studium aktů,

nové dotazy, případně výslechy svědků, a když vše dopadne dobře, výnosem kongregace se prohlásí, že kandidát oltáře měl základní křesťanské ctnosti v hrdinném stupci. Pak musí přijít potvrzení zázraků, tj. uzdravením lidský nevysvětlitelný, které je v zcela jasné souvislosti se světcem, s jeho pomocí. Kdo o nich rozhoduje?

Nato jsou zvláštní komise lékařů a teologů. Lékaři konstatují, že uzdravení je lidsky nevysvětlitelné; musí být klinicky důkladně zjištěna nemoc, její stav, její nevylečitelnost nebo bezprostřední nebezpečí smrti způsobené nemocí. Mnohdy stačí malý nedostatek při zaznamenání nemoci a uzdravení je staženo. Církev se nežene po zázracích. A je věcí kněží, odborníků v teologii dát soud o zásahu Božím: že nemocný nebo jeho přátelé se utíkali o pomoc k Bohu, pro zásluhy kandidáta, užívali nějakých památek na něho – jsme lidé, chce me vidět, dotýkat se – no a že bezprostředně potom se nemocnému ulevilo.

Vidíme, že celá věc je dost zdlouhavá, vezme čas a fatké finanční prostředky. Ano, tím si vysvětlíme, že mnohdy světci čekají na oslavě celá staletí, jindy se jim této svatosti dostane velmi brzy. Musíme se na to dívat očima víry, Bůh církvi světce dává, a on je též povyšuje ve chvíli, kterou on uzná za vhodnou.

M Ještě jednu otázku, pozemskou: Svatí které máme v kalendáři jsou většinou Italové, Španělé, Francouzi. Copak ti mají patent na svatost?

K svatosti jsme povoláni všichni, kněží, řeholní sestry i lidé všech obyčejném křesťanském životě, a lidé všech národností. Fakt, že většina kanonizovaných světců je z jižních a latinských zemí si vysvětluje tím, že prostě v těch procesech umí běhat a pak, více se o své kandidáty oltáře starají. V mnoha kostelích v Itálii a Neapoli najdeme obrázek muže či ženy, kteří zemřeli v pověsti svatosti, výzvu modlit se za jejich oslavění a kasičku na milodary na ulrazení výlohu procesu. Zemřely kard. Beran kdysi žádal vysokého preláta u kongr. pro procesy svatých, co máme dělat, aby homoměli bl. Anežku svatou. Dva zázraky, dostal za odpověď. Musíme se tedy mnoho modlit za povýšení svých krajana, přítel Božích – jsem přesvědčen, že je jich stejně tolik jako Italů a Španělů, ne-li ještě víc – a jejich přímluvě u Boha musíme odporoučet své beznadějné záležitosti. Jsem jist, že nás Pán vyslyší – a pak budeme taky mít světce.

ústav pro studium
totalitních režimů

1 Dp.dr. Karel Vrána dnes dokončí svůj seriál úvah Experiment s pouští. Nejdříve zprávy z 'atikánu a z katolického světa.

Sv.Otec přijal v audienci členy diplomatického sboru akreditovaného u Vatikánu, kteří mu přišli blahopřál k 50.výročí kněžského svěcení. Ve svém proslovu je ujistil, že veškerá činnost papeže má svůj smysl a svůj zdroj v kněžství. Tak je tomu, též, když mluví k diplomatickým zástupcům. Může připomínat nejvyšší principy, na nichž musí spočívat lidské společenství, má-li být správný a ~~má-li usilovat o~~ spravedlnost, a právo; ty pocházejí z bezpečného a posvátného pojetí života, jak jednotlivců tak i národů. Jeho styky s diplomatickými zástupci mají ráz náboženský; není v nich nic z protikladů, které obyčejně existují mezi státy; jsou to vztahy služby a tedy lásky vůči vašim národům, vztahy přátelství, které mají za cíl mír, mír pro každou z vašich zemí a mír pro celý svět. Svatý Otec nakonec poděkoval členům vatikánského diplomatického sboru za dar, který mu dali ke kněžskému výročí: stipendium pro mladého kněze nebo bohoslovece. Toto jejich gesto ještě upevní vzájemné duchovní svazky; jejich zároveňnost chce denně přednášet Bohu ve svých modlitbách.

2 Rozhlasem sv.Otec promluvil v neděli ke 40 000 dětí, které se ve Fatimě modly (za něho) k výročí kněžského svěcení. "Budte vždy hodní, jako byli František a Hyacinta Martovi, a jako oni se modlete, mnoho se modlete." Všem dětem udělil své apoštolské požehnání.

3 4 V září se bude konat v benátkách Mezinárodní festival filmů se skautskou tematikou. Je to už jeho 7.ročník.

Katolická církev byla pozvána aby poslala pozorovatele na výroční zasedání skotské presbyteriánské církve. Rozhodnutí bylo učiněno na zasedání, které se konalo v Edinburku. Několikrát na ně přišel též soukromě arc. ^{katolický} ze Saint Andrew kard. Josef Gray. Je to po prvé od doby reformace, že katolidý pozorovatel bude přítomen zasedáním skotské presbyteriánské církve.

5 V kapli sv.Cyrila a Metoděje v římském kostele sv.Klementa byla v pondělí rán sloužena mše svatá za prof.dr.Adolfa Procházku, bývalého ministra čs.vlády, který zemřel v Novém Yorku 8.května. Byli přítomni jeho čeští i italští přátelé. Po evangeliu celebrant, rektor kolej Nepomucena, mluvil o křesťanské osobnosti zemřelého.

6 7 Biskup z Chile na Ceyloně mons. Peiris jmenoval komisi pětičlennou odborníků, kteří mají za úkol ~~přeložit~~ Písma svaté do ceylonštiny. Mons.Peiris je rodák *(přesněji jeho)*

z Ceylonu a sám spolu s několika svými řádovými spolubratry, obléty P.Márie Neposkvrněné začal překládat Nový zákon. ^{nařízení} Překlad, kterého se doposud užívalo je z r.1897 a nevyhovuje už, protože v mluvené ceylonštině došlo k mnoha významným jazykovým změnám. Komise použije všech dosavadních překladů, které už byly uděleny.

ústav pro studium
totalitních režimů

Životní příběhy Kunderových postav Ludvíka a Lucie "jsou bliženecké, spřízněné, odpovídají si, protože jsou to oba příběhy zpustošené; tak jako zpustošili Lucii tělesnou lásku a obrali ji tak v její život o nejelementárnější hodnotu ; i můj život - říká si Ludvík Jahn(288) - byl okraden o hodnoty, o něž se minil opírat a jež byly svým původem ryzí a nevinné: ~~bezvinná~~ láska, jakkoli zpustošená v životě Luciině, je přece nevinná, stejně jako písň mého kraje byly a jsou nevinné, jako cimbálová kapela je ~~není~~ nevinná, jako můj domov, jenž se mi zprotivil, je nevinný stejně jako slovo soudruh, přestože mi znívalo výhružně, je nevinné, stejně jako slovo ty a slovo budoucnost a mnoho jiných slov.--- Žili jsme, já a Lucie - pokračuje Ludvík - ve zpustošeném světě; a protože jsme neuměli zpustošené věci litvat, odvrátili jsme se od nich, ubližujícem tak jim i sobě. Lucie, dívenko tak velice milovaná, tak špatně milovaná, toto jsi mi přišla po létech říci? Přišla ses přimlouvat za zpustošený svět?" *Tolik Kundera.*

Závěrem bych se měl předně omluvit všem přátelům, kteří budou číst tuto mou meditaci, že jsem překročil meze slušnosti a věnoval tak stránek rozboru jedné jediné románové knihy. Důvod je nasnadě: Kunderův román mne rozrušil, zneklidnil a vyprovokoval k tomu, co jsem zde napsal. Pokládám však též nejen za své dobré právo ale i za svou povinnost zmínit se nakonec krátce a souhrně o to, v čem osobně vidím určité nedostatky a meze Kunderovy knihy a ovšem také v čem vidím její umělecké hodnoty..

Za první stín zmíněné knihy pokládám to, že Kunderovy postavy se pohybují téměř výlučně v duchovním prostoru marxismu. Lucie je postava předideologická, neklade si vůbec otázku na rovině světového názoru. Křesťan Kostka je zcela ponořen do své bláhové utopie smířit Krista s Marxem.

V Kunderových uměleckých perspektivách se však nikde nevyskytuje dramatické a tragické příběhy těch, kteří nejenže nikdy nepřijali a nemohli příjmout marxistickou víru a ztotožnit se se stranou, ale kteří přímo a neskrývavě od počátku vytušili nebo i poznali protilidský charakter a mravní zvrácenosť ideologie násilí a všeobecné neucty. Jejich bolestné drama a jejich nepopsatelné tragédie se vším bezprávím, které na nich a na jejich rodinách páchal po dvacet let kežim, vydávající se za spasitele světa, nebyly jistě menší než drama a tragédie mnohých komunistů, které strana odvrhla a pošlapala. I nekomunisté, a předně oni, mají právo na to, abych jejich spor o lidskou důstojnost nebyl založen do zaprášených archivů a zapomenut, ale aby se mu dostalo slyšení alespoň u těch, kteří jsou k tomu povoláni, to je básníci a umělci. Když se jich neujmou básníci, kdo se jich ujme? A básník by neměl dělat ze svého umění otázku stranická příslušnosti, nýbrž otázku lidství - a zastávat se člověka vždy bez ohledu na jeho stranickou minulost či přítomnost.

Druhý nedostatek Kunderova románu vidím v jakémši porušení umělecké rovnováhy. A to v tomhle smyslu: v jeho knize vystupuje příliš do popředí, do prvního pásma ^{mravní} jazyková obhroublost a pudová syrovost. Znám odpověď na tuto svou námitku: lidský život je právě takový. Ale básnické dílo, odpovídám, není fotografií ani statistickým záznamem; je též vykupováním a pokulturováním syrovosti, pudu a špiny. Není třeba tolik plátvat černí - stačí náznak, symbol. ~~xxx~~

Třetí nedokonalost: osobní drama křestana Kostky je psychologicky jen ~~nadzv~~ené ale málo propracované. Kundera nevydoloval z této postavy všechnu tragickou nádheru a strhující dramatičnost osudu, v jehož prostoru se střetl Kristus s démonickými silami zpustošeného světa. Ale musím uznat, žež ne každý spisovatel musí následovat Dostojevského.

Za čtvrtý stín považuji Kunderův problematický pokus vyhnout se tíživé otázce osobního provinění a odpovědnosti za lidskou poušt a rozvrácené neštastné životy miliónů lidí! Jeho dovolávání se fatality, osudovostí a ~~dějinám~~ žertování dějin - je někdy docela brillantní, ale uhýbá skutečnosti, bojí se jí - protože je trpká a doposud nebezpečná, sopečná. O podmíněnosti a relativitě lidského rozhodování v násilné době a v divokých převratech víme všichni - ale víme též o zradě vzdělanců, o neodpovědnosti mlčení a nestatečném skrývání právě těch, kteří se postavili ~~xxx~~ měli zastat ohroženého člověka.

Nechci skončit výpočtem negativních stránek. Jsem přesvědčen, že nedostatky Kunderova románu Žert jsou ~~docela dobré~~ vyváženy a zmírněny vyspělými básnickými hodnotami jeho umění. Za první chci vyzvednout opět to, že Kundera měl dost odvahy sáhnout na velkou a bolestnou otázku: ponížení a zrazení člověka. Za druhé: dovedl mistrně popsat vnitřní vyplnění a poušt lidských duší, jejich neštěstí a potřebu vykoupení; Za třetí: pokusil se najít i tři cesty, jimiž by bylo možno vyjít z morového obležení, z prostoru pod-lidskosti, tři cesty transcendence: *eros*, umění a Kristus.

Za čtvrté - a vlastně zde je hlavní nerv Kunderova umění: náš autor vnesl do svého básnického vidění dnešního české situace nejlepší a nejdramatičtější metafyziku *wysoko* západní vzdělanosti, která krouží kolem dvou velkých hodnot: kolem úcty a lásky ke světu a k člověku i v jejich ponížení.

Pro sebe, pro Kunderu a pro všechny jeho čtenáře se odvažuji vyslovit ~~tuto~~ poslední a snad nejzávažnější otázku. Chci jí rozevřít básnickou perspektivu a naznačit na spojitost a organickou propojenosť v hlubinách bytí Kunderova světa s královstvím Božím. Svou ~~spou~~ poslední otázku bych tedy formuloval pokusně a tázavě takto: jaký je vůbec ve své podstatě tento náš svět (příroda, člověk, život kultura) že si zaslouží úcty a lásky? Jak to vůbec možné, že tento svět i ve svém ponížení a rozvrácení je hoden úcty, lásky, slitování a vykupení, osvobození? Odkud se bere ta úžasná skutečnost, že ani nejdivočejší plenění moderních barbarů nebylo s to vzít světu jednou proždy jeho původní vznešenosť, jeho jitřní nevinnost, jeho hlubokou důstojnost; prostě to, což je hodným úcty, lásky a slitovné a vykupující lásky? Náš křesťanská odpověď je asi tato: svět si zaslouží být milován, protože jeho bytí se zrodilo a rodí ze stvořitelské lásky Boží a je posvěceno bolesti, krvi a láskou Vykupitele - Krista.

Milí přátele, v dnešním pořadu si můžete poslechnout zprávy z kat. světa. Připojíme dvě aktuality z kat. misií: Z Hongkongu a z Mexika.

Z Peru V Provolání, které vydalo arcibiskupství v Limě, hlavním městě zemětřesením těžce postižené jihoamerické republiky Peru, vyzývá naléhavě všechny katolíky, aby podle svých sil pomohli zmírnit utrpení rodin, které katastrofa připravila o přístřeší, "V této hodině můžete skutky dokázat solidaritu Peruánců" - stojí v dokumentu - "aby společným úsilím povstaly ze smutných trosek vzkvétající města jako důkaz naší jednoty. Limský arcibiskup, kard. Landazuri Ricketts vydal pokyny, aby katolické organizace těsně spolupracovaly při pomocných akcích s veřejnými úřady. Peruánská Caritas poskytla již množství pokrývek a jiných nejnuttnejších potřeb a navázala styky s katolickými dobročinnými organizacemi v jiných zemích, aby tak koordinovala rozličné pomocné akce. Rovněž Konzorcium katolických kolejí uspořádalo společnou sbírku pokrývek, potravin a léčiv pro postižené oblasti. Ve všech farnostech se tvoří na výzvu Červeného kříže skupiny dárců krve pro raněné. I v jiných zemích stále roste počet pomocných akcí. Např. Italská biskupská konference se obrátila na pokyn sv. Otce s naléhavou výzvou k italskému lidu, aby každý přispěl podle svých, třebas i skromných možností, ke zmírnění utrpení obětí zemětřesení. Sbírky pro postižené Peruánce budou uspořádány v celé Itálii příští 2 neděle

Z Itálie

Minulý týden se konal ve Frascati u Ríma sjezd Unie generálních představených řeholních řádů a kongregací. Delegáti, kteří zastupovali na 320.000 řeholníků, rozebrali některé sociálně-psychologické přeměny v řeholním životě, způsobené současnými změnami ve světě. Rozdělili se pak do několika skupin, v nichž se zabývali různými speciálními náměty, jako např. hledáním řeholní identity, společným stanoviskem, jež třeba zaujmout v sociálně-politických otázkách a řešením současného napětí mezi pokrokovým a konservativním prvkem v řeholním životě. Při závěru prací, které řídil sekretář posv. kongregace pro řeholníky a sekulární instituce, P. Edward Heston, zdůraznil president Unie generálních představených, P. Arrupe T.J. nutnost co možná nejširších obzorů při hledání nových elementů pro budoucí řeholní život.

ústav pro studium
totalitních režimů

Milí přátelé, d nešním pořadu si můžete poslechnout zprávy z kat.ssvěta

Ze Švýcarska: Od 14. do 24. července se bude konat pátá schůze Luterské Světové Federace, a to v Ženevě a nikoliv v brazilském Porto Alegre neboť proti svolání schůze do tohoto městě se vyslovily některé národní federace. Luterská světová federace zastupuje 75 milionů křesťanů.

Z Francie: Mons. Jeanu Rodhainovi, presidentovi "Caritas Internationalis" byla udělena cena za dobrovolnou záslužnou činnost /Le Mérité volontaire/ pro tento rok. Cena je každoročně udílena autorovi knihy s vše-lidsky prospěšným námětem. Kniha mons. Rodhaina, která letos obdržela cenu se nazývá "Charité à géometrie variable".

Počátkem příštího měsíce bude v Paříži uspořádán XX. národní kongres vyučujících řeholnic na téma: "Řeholnice a dynamika vyučování". Delegátky vyslechnou různé přednášky a ve studijních skupinách se budou zabývat aktuálními problémy řeholního života a pedagogické obnovy. Minulého sjezdu v r. 1966 se účastnilo na 5.000 řeholnic.

Z Polska: Skupiny polských řeholnic se každou noc modlí ve svatyni Panny Marie Czenstochowské na úmysly sv. Otce. Tuto akci zahájili v minulém březnu. Jejím účelem je modlit se za polské biskupy, kněze, řeholní řády a katolické intelektuály. O půlnoci je vždy sloužena mše svatá před soškou Panny Marie. Kromě řeholnic se jí účastní i mnoho laiků.

Z Indie: V indickém federativním státě Gudžarat, v němž je 50.000 katolíků z celkového počtu 25 milionů obyvatel, působí nyní 265 jezuitů /163 Indů a 102 Španělů/ spolu s 10 diecézními kněžími a s asi 300 řeholními sestrami. Kromě vyučování a všeobecného apoštolátu působí zejména jako ošetřovatelé a sociální pracovníci hlavně v zemědělských vrstvách.

Ze Spojených Států: Ve městě Rockville Centre se bude v létě konat studijní schůze o sociálně hospodářských problémech této diecéze, která zaujímá dva okresy z Long Island. Ředitel diecézního výzkumného a plánovacího úřadu prohlásil, že účelem schůze je narýsovat sociálně-hospodářský profil diecéze, aby se tak snáze mohlo vyjít vstříc farářům v jejich pastorační práci. Zvláštní pozornost bude věnována bytovým, školním a zdravotním problémům diecéze. K pomoci při uskutečňování těchto projektů byly vyzvány i řeholní sestry ze 6 místních komunit.

V minulém desetiletí vzrostlo obyvatelstvo Hong-Kongu o půl druhého milionu uprchlíků ze sousední komunistické Číny. Mezi nimi bylo i mnoho tak zv. bezprizorných, tj. dětí bez rodičů, o které se nikdo nestaral. A ti především potřebovali pomoc a stálou péči. Tím rovněž vyvstal před katolickými misionáři v Hongkongu nový obráský úkol. Postarat se o těmto dětem o nový domov a vychovávat je tak, aby se z nich stali platní členové lidské společnosti. V okrese Fanling, který přímo hraničí s komunistickou Čínou, se této práci věnoval hlavně páter Ambrož Poletti z Papežské Institutu pro zakraniční misie /PIME/. Své zkušenosti líčí takto. Hned na začátku si uvědomil, že při řešení tohoto úkolu je třeba přihlédnout ke dvěma základním složkám a uvést je v soulad. První z nich byla tradiční čínská mentalita mladých uprchlíků, založená převážně na Konfuciově učení, které se z morálního hlediska vyznačuje především respektováním autority, tj. v rodiném prostředí úctou k rodičům a starším členům rodiny. S těmito vžitými zásadami bylo třeba zladit požadavky moderní pedagogie a výchovných metod. Páteru Polettimu bylo ihned jasno, že dosavadní velký sirotčinec nedostačuje a že jeho dosavadní způsob řízení již neodpovídá ani duchu nové doby, ani závažnosti úkolu, před který byl postaven. Bylo nutno vymyslet něco nového. A páteru Polettimu se to podařilo. A nejen vymyslet, nýbrž i uskutečnit. Ve stromy porostlé předměstské zoně, poblíž hranice mezi Hongkongem a komunistickou Čínou vystavěl asi 10 domků, z nichž každý tvoří soběstačnou jednotku, obývanou jednou tzv. "rodinou". Ta se skládá asi z 10 dětí různého věku, od nejstarších, 16-18letých až po nejmenší 2-3leté. O každou rodinu pečeje jedna dospělá osoba, které říkají "matka". Všechny domky jsou čisté a útulně zařízené, takže děti se tu opravdu cítí jako doma. Děti si mohou hrát v zahradách vedle domků a školu navštěvují společně s dětmi místních rodin. Odrostlejší děti dostávají i kapesné, s nímž mohou disponovat podle vlastního uvážení. Jediný problém, který dosud není, a ani nemůže být plně uspokojivě vyřešen, je budoucnost těchto dětí, když dorostou, hlavně děvčat, a v tomto směru však již bylo nalezeno alespoň částečné východisko. P. Poletti se postaral, že mnoho těchto sirotků adoptovaly zámožné americké a australské rodiny a umožnily jim nejen další spořádaný život, nýbrž i vyšší vzdělání. Peníze na tento svůj dobročinný podnik shání páter Poletti kde se dá. Něco dostane od hongkongské vlády, něčím přispějí i ře-

holní instituce, nejvíce však p. Poletti získá od svých osobních přátel, kteří jsou roztroušeni po celém světě. V hongkongu je ještě třeba vyřešit mnoho sociálních problémů. Z celkového počtu 4 milionů obyvatel tvoří téměř polovinu čínští uprchlíci. Všechny sirotky mezi nimi nelze shromáždit do 10 dosud postavených domků. Ty na to zdaleka nestačí. Představují však alespoň slibný začátek a dokazují, že kde je misionář vnímavý pro současné problémy, tam stále ještě má církev světu mnoho co říci.

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
Ústav pro studium
totalitních režimů

Většina cizinců pokládá Mexikány za lehkomyslný národ, pro nějž je zpěv a kytara jediným smyslem života. Není to zcela pravda. Mexikáni jsou velmi inteligentní a mají smysl i pro moderní pokrok. Dokazuje to zvláště výmluvně příklad žemědělského družstva, které vybudoval páter Rendko ze Společnosti Božího Slova v městečku Emiliano Zapata, ležícím v jedné z nejvíce zanedbaných oblastí Mexika. Když ho tam před 7 lety poslal biskup z Cuernavaca, v jehož diecézi městečko leží, páter Rendko se zhrozil. Místo domků nalezl chatrče doslova slepené z nejrůznějších dřevěných odpadků, většina obyvatelstva neuvěřitelně chudá, okolní pole bez zavlažovacího zařízení. První starostí pátero Rendka bylo ukázat obyvatelstvu, jak má vypadat útulný, třeba skromný rodinný domek. Sám ho vystavěl a dokázal tak obyvatelům, že něco podobného mohou vytvořit i oni ze svých chatrčí. Uvědomil si rovněž, že mají-li vesničané důstojně žít, musí spojit své roztríštěné síly ve společné úsilí. Nezalekl se jejich počáteční nedůvěry, mnohokrát jim vyložil své názory a plány, že jedinou možností k zvýšení jejich životní úrovně je družstvo, v němž budou všichni svorně spolupracovat a nakonec se mu je podařilo přesvědčit. Založil pro ně i spořitelnu, která pujčovala s minimálním úrokem každému, kdo přispíval alespoň jednou pesetou měsíčně. Pak začal organizovat společné pěstování a sklizeň rýže na okolních polích. Postupně vymanil vesničany z hospodářské závislosti na několika nesvědomitých obchodnících, kteří skupovali úrodu a diktovaly ceny. Dnes prodávají vesničané rýži v družstvu za ceny mnohem výhodnější a sklízejí až 3.300 tun rýže. V minulém roce si dokonce mohli dovolit objednat z Německa nejmodernější zemědělské stroje. Páter Rendko je pouze prostý misionář Verbista. Avšak na to, co v této vesnici miskutečnil, se dnes jezdí dívat universitní profesoři a odborníci z hlavního města, aby mohli na místě studovat pokrokové zemědělské metody, které zavedl páter Rendko se svými vesničany bez jakéhokoliv předběžného vzdělání. Mexické ministerstvo zemědělství vyhlásilo toto družstvo za vzorné a dává je za příklad všem ostatním. I v jiném ohledu se však výpočty a odhadы pátera Rendka plně uskutečnily. Zvýšená životní úroveň s sebou přinesla i prohloubení náboženského života. "Jděte v neděli do kostela, a zkuste spočítat, kolik je tam lidí na mši svaté", říká všem, kdo tomu nechtějí věřit. Páter Rendko se ve svých Mexikánech skutečně nezklamal. Nejsou tak lehkomyslní, jak si cizinci myslí.

..zprávy z Vatikánu a katolického světa a pak věnujeme pozornost mešním čtením následující neděle.

Středa je ve Vatikáně den generální audience. sv. Otce. V hlavním proslovu Pavel VI. se vrátil ke svým nedávným padesátinám kněžství. Účast, které se mu dostala, ho hluboce dojala, byla mu útěchou a všem za ni z tohoto místa děkuje. Osobně by mu bylo milejší, řekl, aby výročí přešlo nikým ~~z~~ ne~~povídavane~~, aby je mohl oslavit v soukromé modlitbě; nebylo to však možné; jako každý kněz, ani on, nepatří sobě a co je ke vzdělání bratřím, je i ~~jeho~~ povinností. Výročí jeho kněžských svěcení bylo příležitostí uctít kněžství vůbec; Kristus je ustanovil k spásě své církve a lidstva. Bylo též příležitostí ukázat světu, kolik krásného a dobrého se stále v církvi skrývá. K slzám ho dojímaly ty hlasy, které mu blahopřály k jeho kněžskému jubileu a ujišťovaly modlitbami a oběti.
(na jeho užívání sv. Otec) mluvil zminil se tu alespoň o ujištěních, kterých se mu dostalo od duší, které se zasvětily Pánu v novciátech a seminářích, od křesťanských dělníků, od dětí ze škol a od nemocných v ústavech i domovech. O dvou osobách, které mu osobně blahopřály se ještě zmínil: první byl, mladý muž ze zemí, v nichž církev nemá plnou svobodu; při jedné generální audienci ~~na~~ ^{svatého Otce} zadržel a několika slovy latinsky a pak ve své řeči ~~k~~ ujišťoval ^{ho} věrnosti svou i své vlasti. A druhý gratulant, o kterém se chtěl zmínit, byl Zaverio Roncalli, ~~kykýryxymyky~~ řekl papeži Pavlovi:
~~kykýryxymyky~~. Po jedné slavnosti v bazilice sv. Petra ~~z~~ Svatý Otče, buďte statečný! Jakoby mi sděloval vzor svého bratra papeže Jana a mého ctihodného předchůdce. Ještě jednou můj dík všem a mé apostolské požehnání, končil sv. Otec.

Zvláštní pozdrav při gen. audienci byl určen majitelům a zaměstnancům pletárny Sacor, kteří sv. Otci k jeho kněžskému jubileu darovali pro misie v Ugandě peníze na zařízení krejčovského závodu, poutníkům ze slovinské farnosti Ilýrská Bistrica, rektorovi a studentům anglikánského semináře ze USA.

V pátek začne v Lurdecg mezinárodní pouť vojáků. Odhaduje se jich na 25 000, a přijdou z 25 zemí. Spolu se budou modlit za mír ve světě. Pouť má heslo: Budujeme šťastnější svět.

Začátkem září se bude konat v Boloni Týden mariánských studií pro kněze.

Zvláštní pozornost bude věnována modlitbě růžence; tak kněží chtějí vzpomenout 800. výročí narození sv. Dominika, velkého šířitele této mariánské modlitby. Německá charitní organizace, dílo Misereor, a Adveniat a Pap. dílo Sírení víry se dohodly koordinovat svou pomoc peruánskému obyvatelstvu, postiženému zemětřesením.

Dnesí l'OR přináší na své stránce i látky věruvany něk. knihy
u ČSR. Je nadepsaný "Náb. rozh. o ČSR" a je to komentář k
Roku 1948 uvedený slovenským ministerstvem zdravotnictví o tom, že nebyl
postupně omezena činnost něk. odborového sekretariátu, předsedk. zdravotnictví.
Podle ~~české~~ složky zahraničního úřadu však.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

v neděli v roce

lito

Naše více méně souvislé čtení Markova evangelia pokračuje v II. neděli v roce dvěma podobenstvími ze 4.kapitoly: o semení a pak o hořčičném zrnku.
Na novozákonní podobenství připravuje v 1.čtení prorok Ezechiel svým podobenstvím, o ratolesti ze stromu cedrového, kterou Hospodin zasadí a která vrzoste. Obě podobenství na sebe navazují, jsou úzce spojena jak motivem růstu samotného, tak i tématem: tajemství růstu, které je známo jen Hospodinu, a který nepatrné zrnko, ratolest dovede přivést v nesmírný strom. Tak je tomu s Božím královstvím: Bůh sám mu dává růst; lidské nástroje jsou tu zcela neúměrné, učí podobenství o hořčičném zrnku, a podobenství o semení, které roste samo od sebe, napomíná, že čas se už naplnil, že Království Boží je mezi námi, tak to řekl sám Ježíš, když začal své působení. Ježíš učí v podobenstvích: ne aby skryl poselství, ale učinil je jasnějším - podle toho, jak to právě mohou vnímat; když však byl se svými učedníky sám, všechno jim to vyvysvětloval, vlastním slovem.

Ezechielovo podobenství - hl.17 - je na první pohled velebnější, je v něm řeč o cedru, o královském stromu, vhodném symbolu království a královské moci. V pozadí Ezechielova podobenství je snad orientální mýtus o jakém si kosmickém stromu, který vyrůstá ze středu země a svým stínem pokrývá celý svět. Bible přejímá tento mýtus: To Bůh stvořil tento nesmírný strom z ničeho: živá nástroj zcela neschopných, aby uskutečnil své všeobecné království. Ezechielovo podobenství mělo za cíl být ukázkou; předtím ukázal v obrazech lidí, jak Nabuchodonosor zničil Jeruzalém a jak příslušníci Izraele byli deportováni do Babilonu. A po této vizi úplného zničení, následuje příslib, který jsme četli, a Bůh svou přísahou jeho splnění zaručuje.

Bůh sám se zavazuje, že vytváří (pučet) suché ratolesti Davidové, že z nich vznikne velký cedr, v jehož stínu se utáborí všechny národy. Příslib je založen jedině na Boží dobrotivosti: podle Ezechiele celý národ je zkažený, i ti, co jsou v exilu. A pro toto obnovené Bohem králoství všechny národy poznají, že on je Jahve. Jejich obrácení nebude výsledek úvah, ale protože viděli, že byli svědky Božího díla, jak z Israele mrtvého udělal velký národ.

Jádro Markova podobenství o růstu semene tkví ve slovech, že roste bez jakéhokoliv zásahu rozsevače: semeno klíčí a roste, ani ani neví jak. Za dob Kristových nebyly známy techniky, jak zvýšit produktivitu půdy; vše bylo ponecháno lidí plodnosti, kteří Bůh na začátku stvoření vytvořili. Proces vzkličení, růstu a zráni má v sobě cosi podivuhodného, tajemného, a ten právě

druhý 17

ve své aplikaci na Boží království m Kríštof podání církve zdůraznil. Připomeňme si, že farizeové církev
urychlili příchod království pokáním, zeloti, horlivci je chtěli uskutečnit
násilím, ozbrojeným vzbouřením proti Římanům; přívřezeni apokalyptických
sekt se domnívali, že nejpolivuhodnějšími výpočty dovedou určit hodinu, místo
a způsob, (když se království zjeví). Tyto názory nyní Ježíš koriguje: využí
králova dílo Boží ne lidí; a vrš, jímž podobenství končí, má tajemná
slova: že jsou už tu, nadešla hodina, Boží království po staletí očekávané
je tu v osobě Kristově.

první

nové

V Podobenství o hořčičném zrnku zdůrazňuje jeho nepatrnost, asi příslušenou
za Ježíšových současníků, ale hned nesmírnost stromu, opravdu neuměrnou
semínka, takže létaví ptáci mohou hnítit v jeho stínu. I zde je postaven
důraz na to, že jen Bůh mohl něco takového udělat, to co naznačil už Eze-
chiel; proti královskému stromu cedru Kristus postavil ještě nepatrnejší
zrnko hořčičné.

To je ta pravá chudoba církve: co opatruje a oznamuje, není její; ani nezávisí
na ní, že nese ovoce; je tedy její povinností dovést se odtrhnout od všechno
zemského, od moci politické, finanční, kulturní; Boží království si slouží
jiných nástrojů. A s tím souvisí i trpělivost: vše je v rukou Božích,
jeho plány nejsou nám známy, on zná svůj čas: člověk tedy pokorně čeká, pracuje,
čeká s láskou, nesoudí a neodsuzuje. Život je už totiž Boží království.

šíří se, i když nevidíme ovoce, jaké bychom si přáli, ani ve formě a jasu
jak bychom chtěli. Semeno klíčí a roste, samočinně přináší plody. A celo
a všechny, a rozkvět, a život, a kdo, a kde.
nejen jen když, ale když

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

POKONCILOVÉ AKTUALITY. Církev a víra v problematice dneška.

Milí řátelé, v dnešním pořadu, uslyšíte opět dr. Karla Skalického. Dokončí své úvahy o knize anglikánského biskupa Robinsona. Čestně o Bohu. Dáváme hned slovo dr. Skalickému. Připojíme přehled zpráv z katolického světa.

Cesta Pavla VI. do Austrálie a na Filipiny. Ohlášení nové, a tentokrát dlouhé cesty svatého Otce z Vatikánu, mělo všude ve světě velký ohlas. Papež, když si po své volbě v roce 1963 zvolil jméno Pavel, jakoby s ním přejal i apoštоловu ^{unction} vešen vejít ve styk s křesťanskými obcemi celého tehdejšího světa. Svatého Pavla přitom vedly čistě pastorační úmysly. Pohnutky, které ovlivnily rozhodnutí papežová, nejsou jiné. I když při všech, nebo skoro při všech cestách svatého Otce, přicházely v úvahu motivy sociální a politické, přece vždycky převládaly motivy pastorační, dialog s biskupy a věřícími různých zemí. Tak to bylo zvláště při návštěvě v latinské Americe a v Africe, kdy měl příležitost sejít se s episkopátem těchto světadílů a zahájit jejich společné porady. Podobný účel sleduje ^N jeho cesta na Dálný východ a do Oceanie. Při prvním setkání se sejde 7 kardinálů, 236 biskupů ze 14 zemí a při druhém setkání bude přítomno 68 biskupů a dva kardinálové. V Manile se sejdou biskupové a apoštolští vikáři z Indie, Ceylonu, Formosy, Indonésie, Pakstánu, Vietnám, Barmské, Laosu, Kambodži, Tajska, Filipín a Singapuru a Japonska. Jedině komunistická Čína nebude zastoupena. V Sydney se sejdou zástupci z Austrálie, Papuasie, Nové Guiney a Šalomounských ostrovů, Nového Zélandu Oceanie a z ostrovů Tichého oceánu. Problemy v těchto zemích jsou sice velmi rozdílné a není možno převést je na jednoho jmenovatele. V některých z nich Církev požívá plné svobody a projevuje se tam životnost církve růstem nových kněžských povolání, jinde církev zápasí s obtížemi. V Austrálii jsou to problémy ekumenického rázu, které mají mimořádnou důležitost. Ale všude papežova návštěva má posílit snahu o aggiornamento ve smyslu II. vatikánského koncilu a posílit organizační stránku tamních

místních církví. Ale ve všech těcto zemích to bude především problém světového míru, který bude papež sledovat s mimořádným zájmem a bude to opět poutník ve službách knížete pokoje a obecného lidského sbratření. Biskupové, s nimiž se papež sejde v těch krajích ^(m)ají přímo na starosti 41 milionů věřících, z toho 23 milionů katolíků žije na Filipinách. Ale mnohem větší počet je těch, kteří jim nejsou přímo svěřeni, ale za něž nesou také mravní odpovědnost: za všechny oběti válek, hospodářských krizí, sociálních nespravedlností a politických pronásledování. Ovšem čínská pevnina, na níž žije skoro čtrtina obyvatelstva celé země, a kde jsou také skupiny věřících - Zůstane stranou - jako umlčená církev za bambusovou oponou, ačkoliv i všechny tyto národy mají velké místo v papežově srdci a on by rád, jak to vyjádřil na příklad v jednom proslovu v roce 1967 o svátku svatých tří králů i s nimi přišel do styku a navázal s nimi dialog pokoje a míru. Nemůžeme učinit nic lepšího, než když uzavřeme všechny tyto úmysly svého Otce do svých modliteb, aby se staly novými činy k posílení křesťanské jednoty a světového míru.

-6-

Mluvil dr. Karel Skalický.- Příští čtvrttek začne nový seriál o teologii naděje. -

Připojujeme poznámku: O cestě svatého Otce Pavla VI. do Austrálie a na Filipíny, která se má uskutečnit v listopadu t.r.

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

V minulých dvou promluvách jsme se zabývali teologickým směrem zvaným křesťanský ateismus. Ukázali jsme si nejprve z jakých kořenů vyrůstá a pak jsme si blíže všimli kladů a záporů knihy anglikánského biskupa Robinsona Čestně o Bohu, jenž se považuje za bezprostředního předchůdce tohoto směru. Ukažme si dnes, v jakém smyslu lze Robinsona řadit do tohoto teologického směru a pokusme se nakonec tento směr zhodnotit.

Je pravda, že Robinsona nelze ještě v plném slova smyslu řadit mezi křesťanské ateisty, protože on je ještě přesvědčen o Boží jsoucnosti a věří v Kristovo zmrtvýchvstání, dvě věci, které křesťansští ateisté opustí nadobro.

S křesťanskými ateisty má však společné poněkud neklitické přijímání ateistických názorů, hlavně Feuerbachových a Nietzecheových, odmítání metafysického pojmu Boha jako svébytného bytí, jež vytvořila křesťanská filosofie, pojmu, který, jak se mi zdá, vůbec nepochopil; dále ho s křesťanskými ateisty spojuje minimální ztotožnění, nebo alespoň náběh k ztotožnění, "ristova božství s jeho úplným sebevzdáním až k smrti" na kříži, neboli, jak říkají teologové, s Kristovou kenozí; a nakonec ho s němi pojí zredukování křesťanského života jen na práci pro druhé. To jsou prvky, které z něho dělají, vedle amerického teologa Harvey Coxe, přímého předchůdce křesťanského ateismu, neboť bude stačit odstranit některé Robinsonovy nedůslednosti a rozpory a máme zde křesťanský ateismus.

Je však tato teologie přijatelná? Je jisté, že i v této teologii jsou některé prvky, které musíme ocenit. Snaží se o přetlumočení evangelia modernímu člověku v sekularizovaném světě, staví Kristovu osobu do středu svého zájmu, správně zdůrazňuje samostatnou hodnotu pozemských skutečností, případně ještě obraci pozornost církve k jejím časným povinnostem a závazkům a protestuje proti tomu, že byla ve své činnosti omezena jen na sakristii, svou kritikou tradičního pojetí Boha odstraňuje mnohé naivní představy o Bohu a připomíná nám Boží nevystižitelnost a nutí nás přezkoumat mnohé věci, které jsme si zvykli přijímat s příliš velkou samozřejmostí. To jsou všecko jistě určité kladu a je nutno je uznat.

Vedle nich však má tato teologie tak vážné nedostatky, že ji při nejlepší vůli nemůžeme neodmítnout. Protože zde pochopitelně nemůžeme podrobit kritice nauku jednotlivých představitelů této teologie, omezíme se jen na kritiku tohoto teologického směru jako celku, nebo přesněji řečeno na kritiku dvou předpokladů, které tato teologie přijímá jako nepochybné pravdy a na nichž potom bude svůj systém, totiž na předpokladu, že pro moderního člověka je dnes už nemožné věřit v Boha a na předpokladu, že křesťanství bylo během svého staletého vývoje a hlavně svým stykem s řeckořímskou kulturou podstatně deformováno.

Muže, tyto dva předpoklady považujeme nejenom za nedokazatelné a pochybné, ale prostě za pochybené.

Popíráme předně, že moderní člověk už nemůže věřit v Boha. Popíráme to protože je to v rozporu se snadno zjistitelnou skutečností, že bětšina moderních lidí věří v Boha a v této většině nejsou jenom lidé nevzdělaní, zaostalí a zpátečničtí, ale i lidé vzdělaní, myslící a pokrokoví. Ostatně ateismus není tak moderním jevem, za jaký ho považují křesťanští ateisté. Stačí si přečíst desátou kapitolu Platonových Zákonů, kde Platon říká: "Vždycky se vyskytuje více nebá máně těch, kteří mají tuto nemoc", - rozuměj ateismus. Vůbec nadšení těchto teologů pro všecko moderní se nám zdá poněkud naivní a máme za to, že je důsledkem nedostatečného smyslu pro historii, jenž charakterizuje Američany. V tomto nekriticky přijímaném předpokladu se kromě toho projevuje v Americe už tradiční nedostatek smyslu pro metafysiku, který jediný nám může vysvětlit tak neuvážené odmítání tzv. tradičního teismu.

Dále popíráme, že křesťanská víra byla v průběhu století vlivem řecké kultury nebo jiných vlivů ve své podstatě deformována. To co teologové smrti Boha vydávají za deformaci křesťanské víry je často jen špatně pochopená a tedy zkreslená tradiční teologie, jak jsme měli přiležitost vidět u Robinsona, takže je snažné proti takovým karikaturám bojovat. Taková kritika se však míjí cílem. Za druhé pak je třeba uvážit, že když křesťanství přecházelo z židovského kulturního prostoru do řeckého, nedocházelo jenom k pořečtění neboli helenizaci křesťanství, jak mají za to teologové smrti Boha, nýbrž i k pokřesťanštění helenismu. To znamená, že určité kategorie řecké filosofie byly sice převzaty a použity k vyjádření evangelické zvěsti, ale jejich původní náplň, tam kde neodpovídala křesťanskému duchu, byla pozměněna. Příkladů pro to máme dost.

Jak je tedy vidět z rozboru těchto dvou předpokladů na nichž teologové smrti Boha staví, stojí křesťanský ateismus na píska. Ale nejen to. Tvrdíme, že v sobě je absurdní, protože z jedné strany odmítá Boha a z druhé strany se ještě nazývá bohoslovím. Je sice pravda, že věc evangelia není spjata na život a na smrt s bohem filosofického teismu - ostatně, i ta nejtradičnější křesťanská teologie vždycky rozlišovala mezi bohem filosofů a Bohem Abrahámovým, Izákovým a Jakubovým - to ovšem ještě neznamená, že proto mohu popřít Boha vůbec, jak to dělají křesťanští ateisté. Neboť, popřou-li Boha, co ještě ospravedlní jejich vyhraněný zájem o osobu Ježíše Krista? V tom okamžiku i "ežíš se stává jen jedním význačným jedincem v řadě ostatních a jeho nárok k bezvýhradnému přijetí jeho osoby a jeho učení se ndá nijak ospravedlnit. Slovem, tato teologie ničí sebe jako teologii.

Ostatně její vnitřní rozpornost se velmi brzy projevila, takže dnes tato teologie prochází krizí, která jen potvrzuje její neživotnost. Její revolučnost je totiž jen zdánlivá. Ve skutečnosti je jenom kapitulací před americkou společností blahobytu, před společností, jež chápe člověka jen jako výrobce a spotřebitele, protože odhaduje jako modernímu člověku nepřijatelné všecko to, co kontenuje tuto jednorozměrnost pokročilé průmyslové společnosti.

Dnešní pořad věnujeme mladým posluchačům. Nejdříve několik zpráv z Vatikánu
Svatý Otec přijal v slavnostní ^{nástupní} audienci velvyslance republiky Madagaskaru
u Sv. stolice Filiberta Raondryho. Ve francouzském proslovu zdůraznil přínos
který katolická víra, svobodně kázaná a vyznáváná, podává k obohacení
přirozených vlastností každého národa.

Péčí sdružení Palatinum Lions Club se kanala vzpomínková slavnost na sv.
Aloise Gonzagu. Hlavní řečník italský prof. Luigi Gedda dal sv. Aloise za
vzor moderní mládeži, protože se dovedl odvrátit od ~~světského~~ knížecího dvoru
a všechny své ~~dobré~~ vlastnosti dal do služeb dobra. Ve službě nemocnému
bližnímu také zemřel.

V rakousku bude ^{ou} letos vysvěcení na kněze 104 jáhni, většinou na svátek sv.
Petra a Pavla. 51 je z řad diecézního klérku a 53 z řad řeholníků.

Je to o 10% více než minulý rok.

Příští synod neměckých diecézí ~~společný~~ se bude konat ve Würbusrkém
domu. Ohlásil to mnichovský arc.kard. Döpfner, který je předseda německé
biskupské konference a bude synodu předsedat.

V římských kostelích se bude v neděli konat svírka pro peruánské obyvatel-
stvo, postižené nedávno zemětřesením.

Katlické, pravoslavné, anglikánské a protestantské řeholní sestry budou
mít v srpnu společnou schůzku v jednom protestantském klášteře ve Švýcar-
sku; budou diskutovat o významu řeholního života v dnešní době a o pří-
nosu, který mohou tento způsob života může dát modernímu člověkovi. Je to
první schůzka řeholních sester v dějinách křesťanských církví.

Konec zpráv.

"Diskutovat snadné vyměňovat."

Milí mladí posluchači loučíme se s vámi anglickou duchovní písni: Bůh buď
s vámi.

ústav pro studium
totalitních režimů

Druhým zájmem bylo
Dialog, diskuse je výzva

H

- A Dialog, diskuse - terminy, které se v poslední době nezbytně vtírají do našich slovních zásob společenských vztahů, aniž si uvedomujeme, co vlastně znamenají, či znamenat mají. Nejsou jen přetres názoru různých myšlenkových pozic, po nichž každá strana odejde skodolibě uklidnena, tak jsem přece jen já mel pravdu! Dialog má být pojtkem člověka jednoho s člověkem druhým. Branou mezi dvěma oddělenými prostory, společným jmenovatelem dvou rozdílných veličin. A aby byl společný, musí se hledat na obou stranach. Musí se vyjít z rozdílného a dojít k stejnemu. Dialog je třetí faktor, třetí uhel v trojuhelníku, který se daří nabit jen za předpokladu, že součásti známy zbytek dva. Ma tak funkci doplnění jednoty, doplnění, které jsme nasili sami v sobě, ve svých plus i minus a nasili i v druhém, v jeho plus, kterým se muže zrusit naše minus a jeho minus, které muzeme zase zrusit my našim plus. Abychom tak všichni byli jedno.
- B Dialog není nic jiného než ovoce stromu, který jsi nechal vyrust v sobě samém. Poznání sebe sama v Kristu jsou první pevné kořeny zasaděny do dobré půdy. Pak přijde na radu duvera, odpovědnost, přátelství, a hlavně dusevni rovnováha, které stromek kultivuje, aby byl primý, harmonický, a mel všechny předpoklady pro bohaté plody. A jejich sklizení je začátek diskuse.

Dialog není nic jiného než lamení chleba, kterým jsi se stal. Pomalu, protože proses od zasetí zrna až po plnost klasu je zdlouhavý. Proces, který ale nezanechal včera a skončí zítra, ale stále se obnovuje. Chleb nas vezdejší dej nam dnes!

- A Jenže chleb nejsou slova, ale pravdy obsazeny v cínech. A proto totikdy desiluji, které jsou výrazem vnitřního nezádostiu. Mluví se. Bolest současnosti. Mluví se hodně a zbytečně. Mluví se o tom, co se ví, ale casti o tom, co se neví. Vsude. Doma, v kanceláři, v dílně, v autobuse, na rohu, v kavárně, na schůzích. Slova vycerpavají, energií stavají se zlymi, zranují, rozdělují a jen zřídka kdy vrata otevří, jak české prisloví praví. Natož pak srdce! Prvním krokem k zahajení dialogu není slovo, ale cíl. Kdo hledá, nemuze říct, co nalezl. Strom, který roste ti ovoce nenabídne. A slovo konečně ani výrazem dialogu není. Pouhou jednou z jeho nesčetných forem. Pro porozumění staci i mlčet a možna jedine mlčení je tou spravnou cestou opravdového dialogu.
- B Dva přátele se scházeli po dvou letech. Dve dvacet let strávili společně, p. poslední události je rozdělily. O cem si povídají? Treba mlčet. Nebo vzpomínají a vypravují. Oba. Vše svých vypravených se hledají. Navzájem se staví do situace společně, ve kterých stali sami. Jejich hovor je ohleduplný, protože si jsou jistí, že davají a přijímají jeden od druhého, co chybělo.

- A Dialog vyzaduje pokorou. Vyjít ze stejného místa, z té výjezdové stanice, kde jsme se rozloučili, bez ohledu na to, že ja udelal 100 a ty jen 20 km. Obyčejně se to nedokáže.

H ...

- B Abychom mohli lamat chleb pro druhé, musíme nejen ho jít mit připraven, ale i přesné rozpočteno a rozmysleno kolik a jak ho lamat. Ze tomu nemuzeme nabídnout skrojek a onomu stridu. A být si vedomi, že lamat chleb znamená i chleb od druhých přijmout a vedet kolik a jaký ho přijmout muzeme.

H Dialog je to, co nici nasi samotu, aby ji obohatilo.

ústav pro studium

ZxRíma Sigla: Katechismus pro křesťanské rodiny

Milí přátelé, jak jsme vám oznámiли poslední sobotu, přerušíme seriál Otce spirituála Spidlíka o ctnostech. Dosud se zabýval tzv. základními ctnostmi a ctnostmi, které s nimi souvisí. V příští řadě úvah věnuje pozornost spíše ctnostem, které bychom mohli nazvat ctnostmi všedního života, jež bývají často podceňovány. Dnes a příští sobotu se vrátíme k problémům rodinné výchovy a budeme se zabývat často diskutovanou otázkou babiček a jejich podílu na výchově dětí. Nejdříve vám podáme přehled zpráv z katolického světa.

Z Ríma: Výzva o pomoc peruánskému obyvatelstvu, s níž se Caritas Internationalis obrátila na přidružené organizace, vyvolala všude velký ohlas. Její delegát, pověřený koordinací pomocných akcí však sděluje, že přesto ještě je v postižených oblastech naléhavě třeba dalších zásilek, hlavně léčiv a chirurgických nástrojů. Komise, kterou zorganizoval v Peru kard. Landazurri Ricketts, president tamní Caritas, zaslala již na místo katastrofy 300 ošetřovatelů a ošetřovatelek. Kromě toho shání též vše možně další dopravní prostředky.

Z Belgie: Známé cisterciácké opatství Orval oslaví ^{už} letos devítisté výročí svého založení. Výstava uspořádaná v budově opatství je věnována jeho dějinám a přínosům na poli architektury, liturgických umění a řeholního života.

Z Německa: Z podnětu ústředního komité německých katolíků a protestantského tzv. Kirchentagu dojde v červnu příštího roku v Augšburku k ekumenickému setkání mezi katolíky a protestanty, na němž budou řešeny problémy náboženského a sociálního rázu.

Z Anglie: Koncem tohoto měsíce bude v Londýně zahájena mimořádná generální kapitula kongregace Otců z Mill Hill. Zvolí nového generálního představeného a prodiskutuje možnosti zmodernizování ^{této} kongregace, která byla založena r. 1866 a nyní má 1188 členů, z toho 1.038 kněží a 150 bratří.

Z Francie: Obecná ženská katolická akce ve Francii, stanovila na kongresu konaném v minulých dnech ve Versailles program své činnosti na příští rok. Ta bude orientována zejména na obranu spravedlnosti a důstojnosti a na boj proti vykořisťování chudých. Za heslo si 800 delegátek vytklo: "Dále vyrůstat jak ve světě, který se přeměňuje, tak i v církvi, jež se obnovuje".

Z Francie: Ve čtvrtek se konal v pařížské katedrále Notre Dame tradiční každoroční koncert klasické hudby, pořádaný ve prospěch stavební činnosti arcidiecéze. Koncertu, který měl velký úspěch se zúčastnil arcibiskup kard. Marty a řada církevních, politických a kulturních osobností.

Ze Švýcarska: Švýcarská katolická liga pro tisk pořádala v minulých dnech svou výroční valnou schůzi. Účastníci zvolili nový řídící výbor a vyslechli referát o novinářské fakultě při katolické universitě ve Fribourgu, který dokázal, že tato fakulta dokonale funguje a je zcela na výši moderních požadavků.

* Ze Spojených Států: Liturgická komise biskupské konference Spojených Států navrhla zřízení tří středisek pro badatelskou činnost na poli liturgie, a to při universitě Notre Dame, při opatství sv Jana v Collegeville ve státě Minnesota a při koleji Woodstock ^{státě} New Yorku.

* Z Argentiny: Na letošek připadá sté výročí založení spolků bývalých žáků salesiánských škol. V rámci oslav bude odhalena socha Dona Bosca na jednom náměstí v Buenos Aires, bude uspořádán folkloristický národní festival, ^a národní kongres těchto bývalých žáků, kteří též zorganizují cestu svých členů do Evropy na světový kongres bývalých salesiánských studentů, jenž se bude konat příští září v Rímě a Turině.

* Z Jižní Afriky: 44 delegátů z různých jihoafrických států řešilo na studijní scúzi v koleji "Ranche House" v městě Salisbury ve Rhodesii úkoly církve při rychle postupující výstavbě měst v těchto zemích. Zjistili bohužel, že i v tomto směru rozdíly mezi bohatými a chudými zeměmi se zvětšují, místo aby se zmenšovaly.

* Z Konga: Představení kongregace Neposkvrněného Srdce Mariina, tzv. misionářů ze Skeutu, kteří působí v Kongu, sejdou se v příštích dnech v hlavním městě Kinšase. Těchto misionářů pracuje nyní v Africe 734 ve službách 10 biskupů, z nichž 8 je rodilých Afričanů.

ústav pro studium
totalitních režimů

Konec zpráv. - Následuje první část úvahy o poslání babiček v rodinné výchově. /reg. 9 min./

20. Problém babiček

1.část

"Opustíš otce i matku a přidržíš se své manželky." Tento starozákonní požadavek, citovaný ostatně i v Zákoně novém, je pro většinu dnešních rodin nedosažitelným ideálem, většinou dokonce nežádoucím. Jestliže byl vliv prarodičů na život rodiny a výchovu dětí něčím normálním a organickým v dobách patriarchálních, stal se dnes nezbytností lidskou, ekonomickou a tím i výchovnou.

To se z mnoha důvodů týká především babiček. Většina rodin, zvláště s malými dětmi, babičku potřebuje a tato závislost má charakter existenční. V první řadě máme na mysli závislost osobní. Mnozí lidé, kteří již mají vlastní děti, si nedovedou svůj život představit bez neustálých rad a konsultací se svými vlastními rodiči ve všech sférách lidské problematiky. Tito lidé nedokáží bez babičina vědomí - natož proti její vůli - přijmout určité zaměstnání, koupit nové šaty, vyměnit byt či přestavět nábytek. Babičky se stávají útočištěm a důvěrnými rádkyněmi synů a ještě častěji dcer zklamaných manželstvím. Jsou dokonce lidé, kteří tak zvané nemohou udělat maminec bolest tím, že vůbec uzavřou sňatek. Je logické, že ještě nemožnější je pak bez babičky vychovávat děti. Zde se ocitáme v začarovaném kruhu. Babička nedokázala vychovat k samostatnému životnímu postoji svou dceru, ta pochopitelně nedokáže takto vychovat své dítě a řeší toto dilema tím, že svěří výchovu též babičce, která je vlastně prvním článkem řetězu. Jedná se zde skutečně o tendenci veliké části dnešních rodičů, přenést těžiště výchovy svých dětí na babičku. Nejvíce na tom zarází to, že tito rodiče tak činí rádi a s pocitem úlevy. Babičky po pak přijímají s toutéž samozřejmostí. Je krajně obtížné polemizovat s případy, kdy rodiče jednoduše nejsou schopni své děti vychovat lépe nebo alespoň stejně kvalitně jako babička. Těmto rodičům totiž děti do rukou nepatří. Nechápeme, proč by měly být v této souvislosti oslavovány babičky a jejich vý-

-2-

chovné metody, když důsledkem všeho jsou rodiče neschopní sami vychovávat. Jestliže byli takto vychováni synové, jací pak budou vnuci, když beztak bolestná generační propast je dvojnásobně větší? Bývá zvykem vykládat neschopnost samostatně žít, rozhodovat a vychovávat, jako projev úcty a dobrého vztahu k prarodičům. Slyšíme dokonce, že toto pojetí je jediným správným výkladem čtvrtého přikázání. Už s hlediska výchovy je patrné, že se zde jedná o hluboký omyl, jak v rovině lidské tak křesťanské. Člověk je osoba, jejímž určením je svoboda a tím i zodpovědnost, již není možno na nikoho přenést. Chorobný vztah závislosti dospělého člověka na rodičích je popřením smyslu manželství, za něž zodpovídají oba partneři pouze sobě navzájem aniž má kdokoliv právo vmešovat se mezi ně. Patří bohužel k slabosti stáří, že nerado postupuje své místo další generaci a to hlavně v oblasti vztahů. Pak ovšem můžeme často pozorovat šedesátičku, která zachází se svým třicetiletým dítětem jakoby mu bylo deset let. Ještě horší však je, jestliže toto dospělé dítě takový vztah přijímá jako normální.

Tato otázka se ještě více komplikuje, uvědomíme-li si jak nesmírně závisí rodiče na babičkách ekonomicky. Je to problém především bytový, s nímž nemáme možnost zábývat se na tomto místě. I v dalších otázkách ekonomické závislosti na babičkách však dochází k velkému paradoxu. Rodiče často nechápou babiččinu práci v domácnosti a hlavně ve výchově jako ekonomický přínos, ačkoliv zde pro ně vlastně pracuje síla s pracovním úvazkem větším než má běžný zaměstnanec. Většina zaměstnaných matek se domnívá, že musí chodit do práce nejen aby zvýšila či udržela životní standart rodiny, ale také proto, aby nebyla finančně závislá na téže babičce, kterou vlastně vykořisťuje. Většina rodičů by pokládala za pohoršující přijmout od babičky pravidelný měsíční příspěvek ve výši dejme tomu osmiset korun, ale neostýchá se přitom vyžadovat od babičky práci v téže či vyšší hodnotě. Patří k donebe volajícím nespravedlnostem naší společnosti, že neposkytuje mužům takový plat, aby

-3-

mohli uživit rodinu a že důchody starých lidí jsou tak nízké, že by bez možnosti pracovat pro své děti a vnuky pouze živořili a často i hladověli. Je však otázkou, zda by problém zaměstnání vdaných žen a tím i přenechání vedení domácnosti babičkám nebyl řešitelný, jestliže by se alespoň křesťané dokázali obejít bez televizorů, auta a chaty. I v našem prostředí jsou lidé, kteří to dokážou. Je však méněsnadné pro tytéž lidi obejít se bez babičky a to i tehdy, zůstane-li matka doma. Není samozřejmě možné dospět k názoru, který by postihoval ekonomickou situaci každé jednotlivé rodiny se všemi složitými problémy finančními, osobními i výchovnými. Máme však za to, že přijímat bezmyšlenkovitě životní styl pohanské společnosti jakožto dannost je jak hloupé, tak nekřesťanské.

Chceme tím snad říci, že postavení a funkce babičky v rodině je nežádoucí a škodlivé ? Určitě ne. Pokud máme na mysli ženu, podobající se světlému obrazu babičky Boženy Němcové, je tato babička požehnáním. Je totiž dobrá, moudrá a chápající, má neopakovatelné kouzlo laskavých stařenek z pohádek a dovede proto přinášet mír do konfliktních rodinných situací zdánlivě neřešitelných. Ideální babička také chápe své místo v rodině a neusurpuje si právo neomylně určovat co je správné a co nikoliv. Nedomnívá se totiž, že jediným možným životním stylem je způsob života jejího mládí. Proto i její vztah k dětem je vztahem babičky a nikoliv "lepší" matky, která zachraňuje to, co skutečná matka kazí. Moudrá babička ví, že konec její pozemské existence nebude ani koncem světa ani koncem rodiny a jestliže toto všechno přijme, nezatrkne. Ideální babička ví, kdy má promluvit a kdy má mlčet. Rozeznává, kdy její pomoc je přínosem rodině a kdy se prostřednictvím této pomoci vlastně stává dalším dítětem, komplikujícím už beztak složitou situaci. Moudrá babička se nevměšuje do záležitostí mladých manželů ani tehdy, když je o to žádána a má stejný soucit se svým vlastním dítětem jako s jeho partnerem.

Je však toto obraz dnešních babiček ? Zdá se spíše, že část

-4-

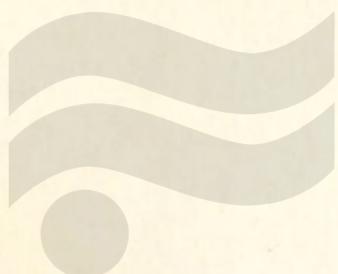
mladých manželůčeká - i když utajeně - na okamžik, kdy se babičky zbaví, část se hrozí chvíle, kdy babička přestane přispívat do rodinné pokladny a třetí část si nechá se smýšlenými pocity rozvracet vlastní život neustálými konflikty, jejichž příčinou je konec konců babička. Být starý je však tragické a zvláště mladí lidé si dovedou těžko představit fysické i duševní utrpení babiček zneužívaných buď k otrocké práci nebo trpěných z milosti. Přes všechnu rozporuplnost a obtížnost problému babiček musíme však pokládat za ukvapený názor těch lidí, kteří chtějí za každou cenu vidět v každé babičce sv. Ludmilu. Mnohem bližší pravdě patrně bude to, že konflikty v babičkách a s babičkami jsou až příliš lidské.

Slyšeli jste první část úvahy o problému babiček v rodinné výchově. Příští sobotu si budete moci poslechnout druhou závěrečnou část. Vděčně přijmeme dotazy, kritiky, náměty k problémům, jichž jsme se dotkli v tomto pořadu. Pište na Radio Vaticana. Roma.

Città del Vaticano. Česká sekce.

-ö-

RadioVaticana.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Draží přátelé, liturgia slova ~~je těchto nedělích v roce~~ nás často utvruje v naději, kterou jsme tak plně prožívali o slavnosti velikonoční s památkou vzkříšeného Krista a o letnicích, když jsme oslavovali seslání Ducha svatého na apoštoly. ~~+ zrození Církve?~~ Jsme stále jen poutníky, jako byl izraelský národ ~~z~~ egypské poroby do zaslíbené země. Církev je duchovní Izrael, který jde za Kristem, jenž nám otevřel bránu k věčnému životu. Tak snadno na to zapomínáme. Když se nám daří dobře, když Církev požívá plné svobody a může volně kázat Boží slovo, organizovat svobodně pomocné organizace a pomocné služby, nedokážeme vždy využít těchto klidných let, ~~anebo i~~ měsíců, abychom v sobě i ve druhých upevnili Boží království. A když se vrátí těžké chvíle, ~~začne~~ ^{me} cítit zevnější tlak a někdy i útlak, naopak zase snadno upadáme v malomyslnost, nedůvěru, v jiný druh nečinnosti. Ale Kristus neodpočívá. On stále bdí ve své Církvi i když se nám zdá, jako apoštolum na rozbořeném jezeru, když se jejich lodice ~~už~~ ^{už} potápěla, že tvrdě spí, a že na nás zapomněl. 'Pán je mým světlem i spásou, koho bych se bál? Pán je ochránce mého žití, před kým bych se trásl?' - Těmito slovy žalmu 26 uvádí Církev dnešní nedělní liturgii a hned na začátku udává základní tón, který nás má provázet při celé mešní pobožnosti: Křesťan musí mít bezvýhradnou důvěru v Boha! ~~[A] s touto důvěrou jsme spojili své modlitby s modlitbou kněze u oltáře: Prosíme tě, pane, dej ať vývoj světových událostí / ať už jsou sebe bouřlivější a bolestnější/ tvá prozřetelnost jej pro nás řídí tak, abychom ti mohli v Církvi sloužit v klidu a pokoji...]~~

A máme k této důvěre mnogo důvodů. První čtení vzaté z proroka Ezechiela, psané původně pro židy deportované do babylonského zajetí, v létech bezmoci a beznaděje zeslabeného, zdecimovaného, pokročeného národa, daleko od Hospodinova chrámu, bez obětí, které tam bývaly přinášeny s takovou slávou, má platnost i dnes pro nový duchovní izraelský národ, pro Kristovu Církev rozptýlenou po celém světě a v tolika zemích zbavenou svobody. Nezáleží na tom, kdo má fysickou moc, ani na tom, kdo je bohatý a může ovlivňovat veřejné mínění masovými sdělovacími prostředky. Kdybychom doufali pouze lidsky, stavěli jen na lidských nadějích, tak bychom se musili dožít

jen nových a stále bolestnějších zklamání. Naše naděje stojí na Bohu, na jeho přislíbeních, na jeho věrnosti, která nemůže nikdy zklamat. ~~Jako~~^{Bůh} z malé haluze cedru ~~je~~ vyrůstena vysoké hoře nádherný strom, v jehož větvích budou hnítat ptáci, jako dá uschout živému stromu-velikánovi a rozkvéstí suchému a nízkému, tak může pomoci jak jednotlivcům i celé církvi a nejenom ji udržet při životě, ale dát ji život vnitřně nejplnější a nejbohatší. Říkám vnitřně nejplnější a nejbohatší. Některí, zvláště ze starší generace, se domnívali, že náboženský život se projevuje především různými manifestačními poutěmi, slavnostními průvody, s hudbou, zpěvem a opraporovanými a vyzdobenými ulicemi. To všechno není špatné, je-li to projevem hlubokého vnitřního přesvědčení, výrazem živé víry, výkřikem vnitřní radosti, když přetéká srdce při vědomí, jak Bůh je veliký a dobrý. Ale schází-li tam nitra, hluboká víra, čistý úmysl oslavit Boha - pak se takové zevnější projevy nijak neliší od mnohých čistě světských manifestací a místo, aby přiváděly lidi blíže k Pánu Bohu a učili je vroucněji se modlit, dělají naši víru povrchnější, jsou pramenem mnoha roztržitostí, odvádějí od Boha. Právě v takových čistě zevnějších projevech ~~je~~ se skrývá nebezpečí zevnějškového farišaismu, před nímž nás Kristus Pán tak často a tak důrazně varoval. Nelitujme tedy přespříliš těchto zevnějších projevů náboženské úcty, překáží-li se nám v nich, ale s tím větší láskou a opravdovostí ať už v našem domácím farním kostele anebo v prosté kapli nějakého ústavu snažme se v tichu a sebranosti prožívat naši liturgii, která nás má vést bezpečně až do samého Kristova srdce.

A neříká nám totéž jinými slovy svatý Pavel v druhém liturgickém čtení? ~~je~~ vzato z jeho 2. listu Křižtanům. Stůj co stůj usilujme o to, abychom se ~~jem~~ líbili, ať už se z domova ubíráme / to znamená, ať už se připravujeme na smrt, do vstupu do nového života/ anebo v domově zůstáváme... Nemusíme se smrti bát. Náš život není nic než cesta za Kristem a ke Kristu, cesta domů. Zde na zemi, i kdyby se nám vedlo sebe lépe, je to jen dočasné vyhnanství. Máme sice Boha i nyní, ale poznáváme ho ~~je~~ Jakoby v mlze,

v matném světle víry. V nebi ho budeme viděti tak, jak je. Smrt mení pro nás vstupem do tmy, nýbrž vstupem do věčného života. Nezpíval o tom také v prostotě své víry i náš Sládek: "V náručí Boží, odkud jsme vyšli, večer se všichni sejdeme zás: kdo by se děsil, kdo by se třás? Z otecích rukou, z otceva domu byli jsme na mžik posláni v svět, kdo by se obával vrátit se zpět?"

Ale i při radostném pohledu ~~ná~~ na tuto skutečnost, o které nás apoštol ubezpečuje tak přesvědčivě, vědomí naší slabosti a hříšnosti v nás může udržovat jakousi malomyslnost a nedůvěru. Podobenství, která nám zaznamenal sv. Marek a která jsme slyšeli při třetím liturgickém čtení, nás upozorňují na tajemnou skutečnost nadpřirozené milosti; která působí v lidských duších a přes lidskou zlobu a slabost, přes všechny překážky a proti všem lidským výpočtům přetváří ličská srdce a připodobňuje nás stále více Kristu Pánu, jednorozenému synu nebeského Otce, v němž chce ~~Bůh~~ všechny sjednotit a spasit. Jako zaseté zrno roste bez lidského přičinění podle zákonů, které do něj vložil Bůh-Stvářitel; kvete, nalévá a zraje ke žním, tak i Boží království v duších jednotlivých křesťanů ~~u~~ v jejich duchovním společenství - v Církvi. Ani dnes, kdy čteme a často ~~vidíme~~, jak hlubokou krizi prochází ~~dněs~~ katolická církev, a vůbec křesťanství ve svých náboženských organizacích a společnostech, nesmíme zoufat nad budoucností Církve. Církev nemůže zahynout. Věčný nesmrtný Kristus, neviditelný sice, ale stále přítomný v Církvi, je zárukou jejího trvání a jejího dalšího rozvoje až k plné dokonalosti. Pro ~~lidstvo~~ a jeho štastnou budoucnost - přes všechnu technickou vyspělost a nikdy netušený rozvoj - ~~zůstává~~ ~~je~~ Církev jedinou konečnou nadějí - právě tak jako pro každého lidského jednotlice. Církev - přes všechnu zdánlivou bezmocnost - zůstává a zůstane v lidstvu obrodným kvasem, který je poznáhlou přetvoří v duchovní společenství s Bohem, ~~ve jeho~~ velikou rodinu Božích dětí. Je na každém z nás, aby chom s touto milostí spolupracovali a pomáhali, aby Boží království přišlo i k nám a vtisklo Kristovu pečet i našemu století. Amen.

Ravat CECO 14-6-70

Náš pořad věnujeme 60. výročí kněžského svěcení kardinála Berana. Nejdříve několik zpráv z Vatikánu:

Minulý týden by se poslední pražský arcibiskup kard. Beran dožil 60. výročí svého posvěcení na kněze; byl vysvěcen 10. června 1911 a den nato, 11. června sloužil svou první mši svatou. Chceme vzpomenout tohoto významného výročí v životě velké postavy našeho národa, ~~jen několik dní po výročí jeho smrti~~; jeho jméno arc.kard. Berana bude ~~zahrnut~~ v dějinách českých církevních i tenkrát, kdy naši potomci už dávno zapomenou na ty, kdo jeho světlou památku kdysi Špinili. V životopise kard. Berana, který nedávno vydala římská KA, je věnována svěcení a první mši svaté kapitola jedna.

Bohoslovec Josef Beran, alumnus České koleje na Via Sistina nad Španělským náměstím, byl vysvěcen už na konci 4. ročníku, ~~čtvrtečním~~, a ne v 5. ~~čtvrt~~ rok, poslední svých studií, měl být prefektem: /str. 47ss/

V proslovu před poledním Andělem Páně papežem Pavel VI. zval věřící, aby o nastávajících dovolených se zamyslili nad podstatou křesťanství: co znamená Kristus, ~~jehož tajemství života~~, jsme si připomínali, ~~sám v sobě a co s náma pro mně~~. I tzv. sekularizační hnutí uznávají, že Kristus je člověk pro druhé, že je to muž lásky. A právě láska Kristova k nám je klíč, jak pochopit křesťanství; ~~je~~ tedy princip naší odpovědi na křesťanské povolání /u Rychl/

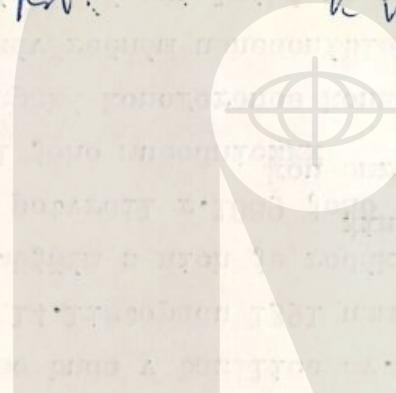
Příští neděli se bude v bazilice sv. Petra konat kanonizace čtyř františkánu, kteří byli 14. listopadu 1391 usmrceni z nenávisti k evangeliu v Jeruzalémě; nejznámějším z nich je rodák z Šibeniku v Jugoslávii Mikuláš Tavelič. Lev XIII. potvrdil r. 1889 jeho uctu jako blahoslavený a papež Jan oficiálně uznal jeho mučednickou smrt.

Brazilská biskupská konference konala své zasedání v druhé polovině května v městě Brázilia. V závěrečném usnesení biskupové mluví především o otázce kněžských povolání, o účasti laiků na pastorační práci církve a dotýkají se také politické situace. Poznamenávají, že nelze říci, že by v jejich zemi byla plně respektována základní lidská práva: ~~procesy~~ jsou konány s přílišnou pomalostí, uvězněný není dovolen styk s druhými, ani s obhájci a zdá se, že se opravdu vyskytly případy, kdy uvěznění byli týráním donuceni k přiznáním. Biskupové doufají, že sasceské státní úřady objasní tuto otázkou; týráni vězněních a obžalovaných ~~odhalují~~, ať si k němu dochází v kterémkoliv zemí.

V Lurdech se koná mezinárodní pouť vojáků. Připutovalo jich na 25 tisíc a pocházejí z 16 zemí. V neděli večer byla pobožnost za přátelství a mír mezi národy.

Tiskové informace
Hlavní redaktor: Mgr. Miloslav B.

Hlavní redaktor: K. V. i. r.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Pokračujeme v literárněfilosofických úvahách, které ~~uváděla~~ připravil d.p. dr. Karel Vrána. Nejdříve zprávy z Vatikánu a z katolického světa.

Konec zpráv. // Tři úvahy, které pocházejí zase od d.p. dr. Karla Vrány a které uslyšíte dnes a dvě příští pondělí, mají za téma literární dílo přední německé katolické spisovatelky, čestné doktorky teologie Gertrud von le Fortové a především její sbírku básní Hymny na církev. Experiment s církví. První úvahu o Getruď von le Fortové zakončíme ~~xxixxxjyjxxxxkrk~~ jedním z jejích Hymn na církev: Svatost církve.

Svatý Otec přijme 13. července v oficiální návštěvě kancléře Německé spolkové republiky Willy Brandta.

Dělegace Svaté stolice se sešla s delegací italské vlády v sídle italského ministerstva zahraničí. Za Svatou stolicí byli přítomni státní sekretář kard. Villot, sekretář rady pro veřejné církevní záležitosti mons. Casaroli a apoštolský nuncius v Itálii mons. Carboni; za italskou vládu její ministr zahraničí a ministr spravedlnosti. Zástupci Svaté stolice podali svůj výklad článku 34 konkordátu, který jedná o manželství a který podle názoru sv. stolice by byl ~~byl~~ ^{Nero neli ne} porušen ~~zaveden~~ ^{dnes} manželská rozluka. ^{je} byla to už druhá schůzka zástupců Svaté stolice a italské vlády, na níž se jednalo o rozdílném výkladu ~~xxxxx~~ tohoto článku konkordátu. První schůzka se konala ve Vatikánu.

Stálá rada francouzské biskupské konference vydala prohlášení nadepsané:

"Obnova a růst církve. V prohlášení biskupové hledí dát svým věřícím odpověď na přední ^{a hledíme} dnes diskutované ^{mi} otázky vnitrocírkevní. ^{knosí} ^{me} deformuje poslání církve, píše v první části. Kristus je více než kterákoliv významná dějinná osobnost, jeho poslání není jen pouhý boj za spravedlnost; Kristus nechtěl být osvoboditelem svého lidu, jeho prorocký úkol je výzva k obrácení srdce a k všeobecné lásce. Církev je společenství víry, naděje a lásky, pokračují francouzští biskupové, nelze proto dát za pravdu těm, kteří sní o někdejší pozemské moci církve a kteří v církvi vidí jakýsi vzor z hlediska sociálního a ekonomického. Nesmíme zapomínat ani na viditelnou a světovou stránku církve, na její hierarchické zřízení, které chtěl Kristus.

Francouzští biskupové konečně odsuzují jakýkoliv násilný způsob řešení vnitrocírkevních problémů, hájí rozdíl mezi kněžstvím jako svátoстí a všeobecným kněžstvím ^{všech pokřtěných}; kněžství kněží a biskupů není nevyvěrá z křesťanského společenství; ^{bu. pok.} te nemá moc někoho k tomu pověřit; kněžství je svobodný závazek, který kněží na sebe bere ~~trvan~~, protože poznal že ho k tomu volal Kristus. Obnova v církvi pokračuje, ale je nutné zůstat v církvi.

1761 70

2

Kanadská katolická konference a Kanadská rada protestantských církví vydaly společnou vázvu ke kanadskému senátu, aby uskutečnil sociální politiku, která dává na první místo blaho lidské osoby. Oba křesťanské orgány navrhly založení Národní sociální rady, která by řídila sociální politiku vlády.

Dnes byl po první otevřen návštěvníkům nový pavilon vatikánských muzeí. Pavilon obsahuje archeologické muzeum, které bylo dosud umístěno v buováku při lateránské bazilice. Protože témto budovám bylo dáné určení, byly pro exponáty vybudovány nové paláce při vatikánských muzeích. Nové uspořádání očekává ještě na 200 000 muzejních kusů, které tvořily tzv. etnologické muzeum a byly rovněž vystaveny v lateránském paláci.

Přední jugoslávský ateistický pracovník dr. Čimč prohlásil, že Leninova kritika náboženství a církve už není časová. Mnohé, co Lenin řekl, třeba vysvětlit ze sociální situace jeho doby, tak např. že náboženství je únik z nevědomosti, že jím kněží klamou lid, aby dávali podporu kapitalistům. Dnes církve se nezasazuje o udržení sociální nespravedlností, ale právě naopak, o jejich odstranění, jak tomu snad bylo v minulosti dodal ateista Čimč.

Valné zasedání Luterského světového svazu se nebude konat v Porto Allegre v Brazílii, jak bylo původně plánováno, ale ve Švýcarsku. Z mnoha luterských církví se totiž ozvaly výhrady proti tomu, aby na zasedání byl pozván brazilský president generál Medici; ~~do~~ toto pozvání se vyslovila Brazilská luterská církev také sám president projevil přání, aby byl pozván.

Dosud není stanoveno, kdy se bude konat volba nového moskevského pravoslavného patriarchy, ani nebyl oznámen způsob volby. Rohlásil to zástupce moskevského patriarchátu při Světové radě církví biskup Hermogen. Není jisté, zda se volba bude konat během tří měsíců, jak to předpisuje pravoslavné církevní právo a zda se k volbě bude moci shromáždit všech 75 biskupů v Sov. vazu i zahraničí. Protože se za posledních 50 let nikdy biskupové nesešli na valné shromáždění, není vyloučeno, že se volba bude konat přísemně. Podle slov biskupa Hermogena ~~je sovětský zákoník nemá nic o zásahu~~ úřadu do volby nebo o tom, že by třeba volba mohla být prohlášena za nepřítomnou. Po volbě Svatý synod sovětské vlády oznámí její výsledek.

Ap. administrátor arcidiecéze Kaunas a diecéze Vilkaviskus na Litvě mos. Matulaitis Labukas udělil kněžské svěcení 8 jáhnu. Liturgické texty byly po první čteny v litevštině. V uplynulém šk. roce 1969/70 měl jediný litevský seminář 33 alumnů. - Ap. administrátor z Rigi v Lotyšsku posvětil na

nařízení č. 37 zákonu - učebním programem v katedrále sv. Vojtěcha v Praze a řeckokatolického kněze 4 jahny. Ma jediném semináři pro Lotyšsko a Estonsko studuje 14 bhoslovců.

Vedoucí úřadu moskevského patriarchátu pro styky s cizinou metropolita leningradský a novgorodský Nikodým byl prohlášen magistrem teologie na Moskevské duchovní akademii.

Hájil tézi "Jan 23. římský papež".

A podobně i v ruských, československých a na Slovensku 20 let několik ruskobratců žilo v Praze a v roce 1990 mohlo vysvěcení dle sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře. Takže do římského vysvěcení vyslal ruskobratcům sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře. Takže do římského vysvěcení vyslal ruskobratcům sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

Rusové vysvěceni v Praze konali sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře. Takže do římského vysvěcení vyslal ruskobratcům sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

Takže do římského vysvěcení vyslal ruskobratcům sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

Na výročí 500. výročí sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konal sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

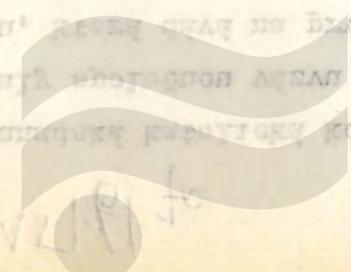
Na výročí 500. výročí sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konal sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

Na výročí 500. výročí sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konal sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

Na výročí 500. výročí sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konal sv. řádu sv. Jana Pavla II. v Praze konat svého duchaře.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

Ústav pro studium
totalitních režimů

S

EXPERIMENT S CÍRKVI

*připravil
Dr. Karel Kraus*

Německá básnička a spisovatelka Gertrud von Le Fortová patří k vejvýraznějším postavám katolické literatury předcházející generace. Její dílo můžeme dnes pokládat za uzavřené a naplněné, nikoliv však za překonané anebo ~~minulé~~^{7/}. Její umění oslavuje živelně i dnešního člověka. Svědčí o tom stále nová vydání jejích románů, novel, básní a esejů. Dokládá to i skutečnost, že by letos (1970) měly vyjít v češtině dvě její základní díla: Hymny na Církev a filosoficko-teologický esej Věčná žena. Už dříve vyšly u nás některé překlady ~~jako román Rouška Veroničina, Papež z ghettta~~ a několik novel. Náš přítel, literární historik a kritik ~~Dr.~~ Jan Strakoš připravoval o ~~von~~ Le Fortové kritickou studii, kterou chtěl zařadit do svých plánovaných Dějin křesťanské literatury. Zabránila mu v tom předčasná smrt.

Umění Gertrudy von Le Fortové oslovuje naši otevřenou a rozjitrěnou lidskou i křesťanskou problematiku. Nepodává laciná ani povrchní řešení. Nepředpisuje jednorázové recepty na ledajaké masti. Vede nás spíše cestou příkrou a úzkou k samému tajemství skutečnosti, k bytí světa, člověka a Boha. V jejím světě kvete opět plná, košatá a svrchovaná svoboda. Omamuje nás svou závratností, krásou a průhledností. Tíží nás svou hutností a nezbytností.

K pochopení této význačné osobnosti a jejího básnického profilu může nemálo přispět zamýšlení nad jejím duchovními a rodovými kořeny. Le Fortová se narodila jako dcera pruského plukovníka v posádkovém městě Mindenu ve Vestfálsku. Už samo jméno nasvědčuje, že její rodové kořeny sahají daleko do minulosti až do prostředí francouzských hugenotů. Rod Le Fortů dal evropským dějinám významné politiky a vojáky.

Gertrud von Le Fortová si zvolila akademickou dráhu: na universitách v Berlíně a v Heidelbergu studovala filosofii, teologii a dějiny.

Nejhloběji na ni zapůsobily přednášky tehdy velmi známého profesora Troeltsche. V Heidelbergu se setkala také s mladým a nadaným docentem filosofie Karlem Jaspersem, který přednášel o Kierkegaardově existencialismu. Ale toto vše byla jen dlouhá a přípravná cesta, zrání a dospívání dvou duchovních a osových hodnot, které dosáhly své plnosti vzájemným splnutím a prolnutím. Máme na mysli její básnické charisma a náboženskou konverzi ke katolicismu.

"Vstoupila do literatury téměř jako paděátnice, vše stranně připravena na svůj spisovatelský úkol", píše Jan Strakoš o Le Fortové. Uspírala si tak všechny typické nedostatky těch, kteří začínají svou uměleckou tvorbu tápáním a hledáním než najdou svou básnickou podobu a lidskou, náboženskou a myšlenkovou totožnost. O své konverzi z protestantismu na katolictví Le Fortová napsala: "Konvertita není člověk, který by zdůrazňoval bolestné rozdělení náboženských vyznání, jak se obyčejně myslívá. Spíše naopak je to člověk, který toto rozdělení v sobě překonal. Vlastní prožitek konverze se neztotožňuje s oním druhem víry, ke které se přistupuje z nevíry jakoby zveční. Je to spíše vyzrání a nalezení jednoty a plnosti víry, která v něm žila již dříve." Prudké prožití jednoty a plnosti křesťanské víry se může jevit jak samému konvertitovi tak spíše i jeho okolí náhlým zlomem a neočekávaným převratem. Ve skutečnosti je to plné a naplnující rozhinutí, bez podstatného přeryvu, jedné a téže víry v Krista. V náboženské konverzi Le Fortové nalézáme plynulou dvě roviny: ~~příkaz~~ propojenosť jednotu a spojitosť protestantské tradice a katolické přítomnosti; ale také přeryv a rozpojenost. Tato druhá rovina je ovšem spíše jevová než bytostná.

To ovšem neznamená, že nový prožitek plnosti, jednoty a nalezení celého náboženského domova by nebyl pro Le Fortovou prudký a výbušný.

Její konverze byla opravdu mohutným a hlubokým prožitkem; rozechvěla její básnické ~~závadovité~~^{závadovitou} vlohy, rozezpívala celou její bytost, prošlehla jako očistující plamen její duši a otevřela skryté prameny umělecké inspirace. Básnické charisma a náboženská žízeň zůstanou pro Le Fortovou vždy dvě sesterské hodnoty a síly. Ve verších "O básniectví a múze" se přiznává ke svému vysokému, přísnému a téměř posvátnému pojetí poezie. Poezie je tu nazývána po pradávném způsobu, který připomíná Hölderlina, jako "sestra vznešené Sibyly". "Ty urozeně skromná - oslovuje Le Fortová poezii - nechceš být prorokyní, ačkoliv nejsi ničím jiným. Osvěcuješ a posvěcuješ ~~zak~~ svým zpěvem celé stvoření, roztožené po světlu. Dokonce i utrpení, to ~~je~~ nejnešťastnější a nejnemilovanější dítě této země, dovedeš ověnčit a políbit jako miláčka ukřižovaného Boha".

Sounáležitost a sesterská spřízněnost poezie a náboženské křesťanské zkušenosti patří nejen k nejpůvodnějším a nejoblíbenějším myšlenkám Le Fortové; ale jde tu také o perspektivy, které naše básnířka svým dílem a svým životem uskutečňuje. Poslechněte si ~~tlaku~~ tato její slova:

"Básník je spřízněn s Kristem;
je zcela nabízku vyznavačům ~~Bohů~~ vykupujícího Boha,
~~jenž~~ jenž padlého líbá
a poplivanému s čela potupu stírá -
Zcela blízko je jim, ač o tom jen zřídka kdy ví.
Však někdy sám Kristus uštědřuje básníku
velkou milost a omilostňující chvíli,
aby své zboznější bratry
pokorně avšak božsky zastupoval".

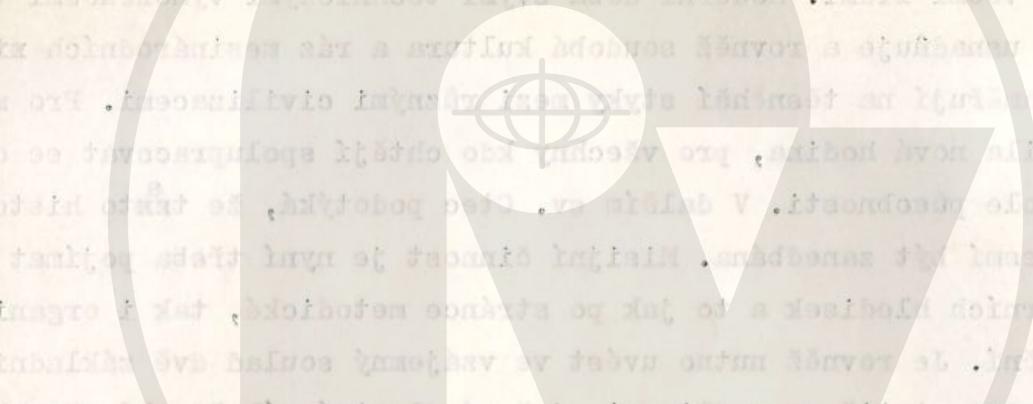
Sv. Otec se obrátil k biskupům, kněžím, řeholníkům, řeholním sestrám a všem katolíkům s poselstvím k letošnímu světovému misijnímu dni, který se bude konat na podzim 18. října. Zdůrazňuje v něm význam misijní činnosti pro životnost církve a říká výslovně: "Kdo chce žít s církví a v církvi, musí si uvědomit vnitřní naléhavou zodpovědnost za šíření víry mezi všemi lidmi. Moderní doba svými technickými vymoženosmi tuto činnost usnadňuje a rovněž soudobá kultura a ráz mezinárodních styků vztahů se zaměřují na těsnější styky mezi různými civilizacemi. Pro misie tedy udeřila nová hodina, pro všechny kdo chtějí spolupracovat se otvírá široké pole působnosti. V dalším sv. Otec podotýká, že ^a těmto historická chvíle nesmí být zanedbána. Misijní činnost je nyní třeba pojímat ze širokých moderních hledisek a to jak po stránce metodické, tak i organizační a propagiční. Je rovněž nutno uvést ve vzájemný soulad dvě základní misijní tendenze, totiž evangelizaci, jež má vlastní náboženský charakter a rozvoj národů, pod kterýmžto pojmem se rozumí dosažení vyšší kulturní a hospodářské úrovně. Ani jedna z nich se nesmí stát výlučným cílem misijní práce. I úsilií o rozvoj - zdůrazňuje Pavel VI. v závěru poselství - je-li koordinováno s evangelizací přispívá k šíření světla Kristova tím, že vyzdvihuje pojem lidské důstojnosti a tak se posiluje i pokrok, jednota, mír a spravedlnost. Poselsví, jež je datováno 5. června je zakončeno apoštolským požehnáním všem misionářům a podporovatelům misijní činnosti.

Kard. Bacci, jeden z nejvýznačnějších současných latinistů v církvi byl v noci na úterý převezen do nemocnice. Sv. Otec navštívil nemocného ihned jakmile byl informován o náhlém zhoršení jeho zdravotního stavu. Kard. Bacci je 85 let stár. ^a Právě hlavně svými latinskými překlady dokumentů tří posledních papežů. *a výšinu sloměn „marie Kruci“*

Z Francie: V minulých dnech zemřel ve Francii v Lauris mons. Louis de Cooman ve věku 89. let. Byl jedním z nejstarších biskupů na světě. Jako misionář Pařížské kongregace pro zahraniční misie ztrávil většinu svého života v severním Vietnamu, kde působil též jako biskup a apoštolský vikář.

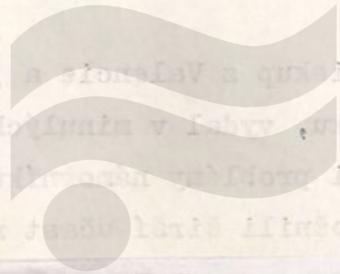
Ze Španělska: Mons. Lahiguera, arcibiskup z Valencie a jeden z pionýrů tzv. "mořského apoštolátu" ve Španělsku, vydal v minulých dnech dokument zabývající se rodinnými a sociálními problémy námořníků a rybářů. Zádá v něm o nové struktury, jež by jim umožnili širší účast na kulturním

a politickém životě země.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

Z Jižní Ameriky: Seminář v peruánském městě Cuzco pořádá pro budoucí jahny dvoleté večerní kurzy. Zapsalo se do nich i 7 ženatých mužů. —

Arcibiskup z hlavního města Chile, Santiaga, kard. Silva Henriquez pranýřoval postoj některých státkářů, kteří násilně zabírají provedení nové pozemkové reformy, jak ji stanovila vláda. Tento svůj projev pronesl při předávání církevní půdy 75 rodinám bezzemků. "doufáme, že tento příklad - podotkl kard. výslovně - přispěje k odstranění současného systému závislosti a útlaku v zemědělství.

Z Anglie: Komise pro sociální péči při anglické biskupské konferenci vydala brožurku s názvem "Anglická církev a péče o děti". Knížka obsahuje mnoho zajímavých statistických údajů, praktické pokyny a kromě toho popisuje organizaci péče o děti v anglické církvi. Celá země je po této stránce rozdělena do 10 středisek, která vedou společně kněží a laici.

Z Afriky: V rámci výzkumu celoafrických církevních problémů bylo vydáno v Bujumbuře dílko s výsledký dotazníkové akce o katechistech ve státech Rwanda a Burundi. Na akci spolupracovalo též dalších⁵ sousedních afrických států, v nichž je úředním jazykem angličtina.

KONEC ZPRÁV .- Následuje poznámka o novém světci Nikolovi Taveličovi.

Milí přátelé, v následujícím pořadu si můžete poslechnout zprávy z Vatikánu a z katolického světa. - Připojíme poznámku ke kanonizaci, která se koná tuto neděli 21. června, o chorvatském mučedníkovi Nikolovi Taveličovi.

To byla naše poznámka k nedělní slavnosti svatořečení o chorvatském mučedníkovi Nikolovi Taveličovi.

Připojujeme další zprávy. -

Končíme české vysílání vatikánského rozhlasu, následuje slovenský pořad pro mládež. - Ve čtvrtek večer začne dr. Karel Skalický nový seriál o Teologii naděje. - V pátek zvláštní pořad pro nemocné. - V sobotu dokončíme naše úvahy o problému Babiček v rodinné výchově.

totalitních režimů

Nikola Tavelič.

Příští neděli bude ve svatopetrské bazilice slavnostně kanonizován chorvatský františkán a mučedník Nikola Tavelič a jeho tři spolu-bratří, kteří, stejně jako on, zůstali Kristu věrni až do smrti a podstoupili v jeho službách i mučednickou smrt.

O jeho životě se nám bohužel zachovalo jen málo podrobnějších zpráv. Tavelič se narodil v tetech 1340-1350 v dalmatském Šibeniku a pocházel ze šlechtické rodiny. Do rádu vstoupil pravděpodobně v místním klášteře sv. Františka, jehož úcta byla tehdy v Chorvatsku a v Dalmácii velmi rozšířena. Po noviciátě ztrávil několik let na studiích mimo svou vlast a po návratu ho představení poslali jako misionáře do sousední Bosny. Ta se tehdy stala útočištěm různých schismatiků a heretiků, z nichž nejvýznamnější byla sekta tzv. Bogomilů. Jejich obracení na pravou víru Kristovu věnoval Tavelič asi 12 let. Teprve pak, pravděpodobně v letech 1383-84 se splnil jeho dávný sen - působit misionářky ve svaté Zemi, která ostatně byla v té době vytouženou metou každého Františkána. Odejel tam spolu se svým příštím soudruhem v mučednictví, bratrem Deodatem z Ruciinia a v Sionském františkánském klášteře v Jerusaleme se brzy po příjezdu seznámil i s druhými budoucími spolumučedníky, Petrem z Narbonne a Štěpánem z Cunea. Jejich novým představeným byl páter Calvetti, rádový kustod ve svaté Zemi, autor pozdější rozsáhlé latinské zprávy o jejich mučednictví, jež tvořila nejdůležitější dokument při procesu blahořečení.

Náboženská situace v Palestině byla tehdy málo povzbuzující. Třebaže misionáři dělali vše, co jen bylo v lidských silách, jen zřídka kdy se některý z nevěřících obrátil na křesťanství a islam nezadržitelně postupoval. Jen nějaká dramatická, hrdinská akce s nečekanými následky by byla mohla zadržet tento postup a zvrátit vývoj ve prospěch Kristova učení. Taková byla myšlenka a plán, jež uzrály v mysli Taveličově a jeho druhů. Dlouho uvažovali a domluvali se, jak by nevhodněji svůj úmysl uskutečnili, a nakonec se shodli na následujícím společném postupu. 11. listopadu 1391 se odebrali k mohamedánskému soudci a náboženskému vůdci, tzv. "kadímu", který bydlil v blízkosti Omarovy mešity, vyžádali si u něho audienci a když jim byla povolena, pronesli před ním pečlivě připravované kázání o pravdě Evangelia a o mnoha mylných názorech, které zastává islam. Kádí byl tímto činem tak překvapen, že se jich s údivem výslovňě tázal, zda mu toto vše řekli zcela svobodně a při plném vědomí, anebo jen ve chvíli fanatické exaltace, kdy nebyli pány svých smyslů. Po jejich jednoznačné odpovědi násleovalo kadiho ultimatum: buď odvolat vše co řekli, anebo se připravit na smrt. Na tu však 4 františkáni byli již dříve připraveni a proto ani chvíli nezaváhali a odmítli odvolat třebas i jen jedno pronesené slovo. Ize snadno uhodnout, co následovalo potom. Všichni 4 františkáni byli zatčeni, svázaní, zbiti a ještě téhož dne posteveni před soud a odsouzeni k smrti. Nebyla to však smrt lehká a rychlá. Celé tři dny po rozsudku byli různým způsobem mučeni v naději, že odvolají. Nic to nepomohlo; odhodlání 4 trpitelů bylo pevné a nezvratné. Ještě na popravišti, 14 listopadu, byli naposledy vyzváni aby odvolali a přijali islam. Marně. To byl též jejich poslední hrdinský čin. O tom, co se dělo pak, by snad bylo lépe pomlčet. Byli totiž vydáni na pospas rozvášnému a zfanatizovanému davu a když ten se na nich vyzuřil a unavil, neměla těla ani jednoho z odsouzených již lidskou podobu. Na připravenou zapálenou hranici hodili jen rozsápané krvavé kusy masa. I z mrtvých však ještě měli soudci strach. Nechali proto

hranici s jejich pozůstatky hořet až do večera, potom rozházeli popel na všechny strany a kosti tajně ukryly na neznámé místo, aby se jich křesťané nezmocnili a neuctívali je.

Přesto však jejich čin nezůstal utajen. Prvé zprávy o uctívání těchto františkánských mučedníků pocházejí již z počátku 15. století. A tato úcta nikdy neprestala, naopak šířila se stále dál a trvá až dodnes, hlavně v Taveličově rodném městě Šibeniku a v celém Chorvatsku. Oficiálně potvrdil jejich kult papež Lev XIII. r. 1889. Těsně před druhou světovou válkou, r. 1939 zahájil chorvatský episkopát ~~jména~~ kanonizační proces. R. 1963 Jan XXIII. úředně potvrdil ~~jména~~ mučednického Taveličovo a jeho nástupce, Pavel VI. uznal před 4 lety (r. 1966) též mučednickou smrt ostatních tří Taveličových spolubratří.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Ze Spojených Států: Harvardská universita ve státě Massachusetts udělila při zahájení letního semestru čestný doktorát práv kard. Suenensovi. Je v pořadí již druhý, neboť již před několika lety obdržel kard. Suenes od téže university čestný doktorát za svou činnost na hospodářském poli.

Ze Švýcarska: Ve známém benediktinském klášteře Einsiedeln se bude konat v druhé půli příštího měsíce v pořadí již 8. tzv. prázdninový týden. Jeho letošním ústředním tématem bude "Mariánská úcta včera a dnes". Katoličtí a evangeličtí odborníci přednesou referáty o biblicko-teologických předpokladech, dějinách, možnostech a hranicích mariánské úcty v naší době. Kromě toho bude uspořádáno několik varhanních koncertů.

Z Jižní Ameriky: Paraguayská biskupská konference označila při své valné schůzi jako velmi plodné rozhovory, které měl její předseda mons. Ramón Bogarín Argana s paraguayským presidentem Stroessnerem. V minulých měsících byly totiž vztahy mezi církví a státem v této zemi stále napjatější.

Z Rakouska: Ekumenický patriarcha Athenagoras, který je v Rakousku již přes měsíc na zdravotní dovolené, se připravuje k návratu do Cařehradu. Minulý týden se podrobil na Fellingerově klinice ve Vídni poslední lékařské prohlídce a koncem tohoto měsíce se již hodlá v plném rozsahu znova ujmout svého úřadu v Cařehradě.

Z Francie: Řada francouzských biskupů, v čele s pařížským arcibiskupem kardinálem Martym varovala varovala veřejně před rostoucí rasovou nevraživostí a antisemitismem. Kard. Marty výslově označil tyto zjevy za příznaky vážné nemoci a zvláště ostře se postavil proti rasistickým článkům a publikacím.

Z Itálie: Minulý týden byl téměř úplně zničen požárem starobylý kostel sv. Štěpána v Canzo, blízko piemontského města Como. Požáru padlo za oběť 4 chrámové kryptě i na 3.000 relikvií křesťanských mučedníků, které rektor tamní fary mons. Fino trpělivě sbíral a shromažďoval po 20 let.

Z Brasilie: Předseda brazilské biskupské konference, arcibiskup ze São Paulo, kard. Rossi, prohlásil v jednom novinovém článku, že vládě nemůže být kladena plná zodpovědnost za některé případy mučení při výslechích zatčených. Dále napsal, že arcibiskup Helder Camara vyjadřoval při své nedávné evropské cestě při interview a přednáškách jen svá osobní mínění a nikoliv názory brazilského episkopátu.

ústav pro studium
totalitních režimů

Po zprávách z Vatikánu a katolického světa chceme opět věnovat pozornost liturgickým čtením příští neděle.

Při generální audienci sv.Otec rozvedl pojem služby, který tvoří střed pa-
storační konstituce Radost a naděje; konstituce dává tuto službu jako úkol
církvi v dnešním světě. Služba, poslušnost a podřízenost je základní myšlenka
evangelia: Kristus vykonal dílo spásy z poslušnosti k svému Otcí a k dobru
lidí; proto koncil ~~na~~ uplatnil tento pojem i ~~na ty, kdo v církvi mají moc~~
Mají sloužit těm, v jejichž čele stojí a jež řídí. Sloužit konečně mají vši
chni členové církve, celá církev podle konstituce Radost a naděje, je ve slu-
žbě lidstva. Bude-li církev prodchnuta touto myšlenkou, pak si bude pečli-
vě chránit svou jednotu, bude hledět být svatá, nezíštná, misionářská, bude
hledět chápat potřeby naší doby a být věrna dvojímu úkolu, který má: uchovat
si neporušenu víru, tj. poklad víry a milosti, který ~~jí Kristus dal, a~~
postupně uschopňovat se sdělovat lidem své poselství a své charisma spásy.
Myšlenka služby jí nebude tížit a ochromovat, ale vést k neustálé obnově
a k neustále nového velkomyslnému apoštola.

Ze skupin, které byly audienci přítomny a které sv.Otec zvlášt pozdravil,
zasluhují zmínky: ~~nekatoličtí účastníci schůzky pořádaní hnutím fokolarinů~~
~~v Rocca di Papa u Ríma; anglikánští poutníci z Anglie a Austrálie a ekumeni-~~
~~cká skupina studentů z Oslo v Norsku.~~

Sv.Otec jmenoval arcibiskupem v Záhřebu monsFranja Kuhariče, který tuto die-
cezi dosud spravoval jako apoštolský administrátor; arcibiskupem byl kard.

Šper, prefekt kongregace pro nauku víry. Současně byli jmenováni dva světící
biskupové pro záhřebskou arcidiecézi; jedním z nich je ~~jezuita Mijo Škvorc,~~
~~profesor na filosoficko-teologickém učilišti, který též uspěšně pracuje mezi~~
~~záhřebskými universitními studenty.~~

29.června večer bude sv.Otec sloužit mše svatou v bazilice sv.Petra; oslaví
tak svátek knížat apoštolských a zároveň i sedmé výročí své papežské korun-
vace.

V USA byla uspořádána anketa o tom, jaké náboženské pořady jsou mezi poslu-
chači televize nejoblíbenější. Ukázalo se, že jsou to pořady vyhraněně nábo-
ženské, a ne pořady, v nichž převládala stránka sociologická nebo humanist-
ická.

Blízko Gdaňsku v Polsku je Vrch sv.Vojtěcha. Oslav tohoto nebeského ochrá-
nce Čech i Polska se zúčastnilo ~~církev~~ několik biskupů krakovský arc.kard.Wojtyła

Velké pozornosti se těšila skupina 3000 dětí, které se připravují na svatos-

biřmování. K 50.výročí kněžského svěcení sv.Otce připutovalo do Čenstochové na 2000 bohosluvců z diecézních i řeholních seminářů. Společná noční adorace byla obětována za kněze a na úmysl sv.Otce.Na tentýž úmysl obětovalo svou poutě k polské černé Madoně 300polských katolických intelektuálů.

Sekretariát národního německého synodu ohlásil, že k 11.červnu došlo
3 600 000 vyplněných dotazníků o synodu a o různých otázkách německého
katolického života. Sekretariát rozhodl, že dotazníky budou přijímány
až do konce června a ne pouze do 15.června, jak bylo původně ohlášeno.
Na dotazník tedy reagovalo skoro 15% německých dospělých katolíků; považu-
je se to za velký úspěch, protože se očekávala odpověď jen od 10%.

ústav pro studium totalitních režimů

*dopr
přednášky* * na místě, my jí knov
ml. Brn včer.

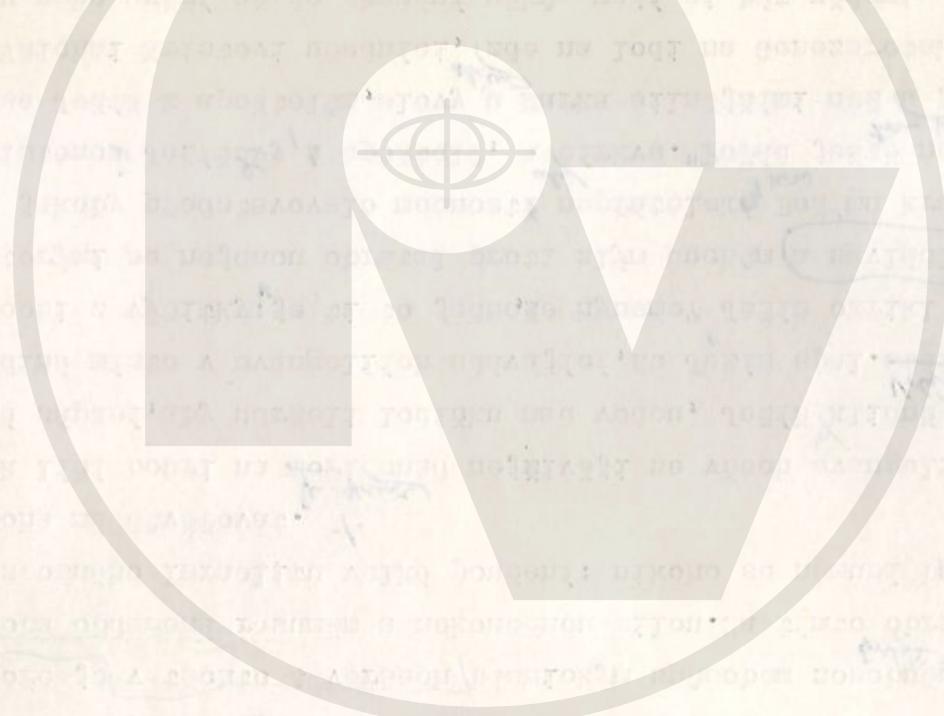
Hroznivé se vzdouvající moře vidímě v pozadí tří proměnlivých čtení nastávající 12. neděle v roce: z knihy Job, z žalmu 106 a ze sv. Marka - bouři na moři. Aža všechn těchto veršů se tyčí Boží majestát se svou všemohoucností; na Boha má člověk plavící se složit svou důvěru: je s ním, i když se zdá nepřítomen, spí, mlčí, i když k důvěře havenek už není žádná pohnutka.

Verše z knihy Job jsou vzaty ze závěrečné části a vrcholné knihy. Do disku se Jobových přátel s volkem trpitelen, ale též příkladem své nesdolné důvěry o smyslu utrpení zasahuje Bůh z línna bouře líčí velikost díla stvoření, moudrost, která se v něm skrývá; je tedy nesmyslné, je znamením pýchy ze strany člověka posuzovat Boží chování. Bůh byl u vzniku moře, on tam byl když se vzdalo a vzkypělo ze dna; jako bezbranné dítě je svázal plenkami a dal mu za oděv mrak; když vyrostlo a stalo se dospělým a nabyla užívání rozumu, dal mu zákon, připojil závory a brány a řekl mu: Až sem se rozleješ, nikoliv dále, tady se zpurnost zlomí tvých vln. Ani mořelto tajemné myticke stvoření nepřestoupí Boží rozkaz a hranice, které mu dal Stvořitel. - Mstě moře je v těchto 4 versech/básnickém způsobem zosobněno, líčí se tu jako osoba obdařená rozumem a nekonečnou silou. Za tímto obrazem se skrývá se pro zbožného Izraelita velké poučení: nikoho se n-musí být, ani moře, jen v Bohu má důvěrovat.

Sv. Marek líčí bouři na moři snad nejživěji ze všech evangelistů: zatímco apoštolé zápasí, aby udrželi lodičku nad vodou, Ježíš klidně spi na zádi lodi; jediné místo v evangelijích udávající, že Ježíš spal. Voda (otmě) má v sobě cosi z výšitky: je ti to jednože hyneme? Ježíš okřikl vítr týmž slovy se kterými se nejdrou obrátil proti zlým duchům a zavládlo úplné ticho. Slove tu jakoby reprezentovalo mocnost neprátele k Božímu království, ohrožení existenci Ježíše, apoštola, a církve. "Pořád ještě nemáte víru?" obrací se Ježíš k apoštolům, slovy u Marka silnějšími než u jiných evangelistů. Všichni Kristovi učedníci, zde na lodi na Genesaretském jezeře si ti, kdo v něho uvěří až do skonání věků, mají si být vědomi, že Ježíš je nezřídkánebýt s Ježíšem na lodičce zaamená být vystaven nebezpečím největším - útokům samého Satana. Za takové situace víra není lehká. - Jakou víru má Xxix na myslí? Snad chtěl pokárat učedníky, že se dovolávali jeho mimořádného zásahu - na jiném místě žádat o zázrak se rovné nedostatku víry; faleč (v evangeliu) Zápasení mž z mln mln.

Není pravd mž, když spíš, že ve mž mž důvěry mž dřhou.

Tuto myšlenku ještě poatrhuje mezizpěv z žalmu 106, o námořnících, jejichž veškerá moudrost za bouře se zhatila, a Bůh uklidnil bouři v lehounký vánek a do vytouženého přístavu je zaved

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Marek jako by varoval před názorem, že věřící u Krista najde plnou i zevně
nější bezpečnost, že bude uchráněn před nemilými překvapeními. Jít za ním
znamená jít vstříc nebezpečí a žít jen z víry z Krista a v plném odevzdání
se jemu. Proto snad Marek končí své vyprávěním otázkou: Kdo on asi je?

A epizodou o utíšení bouře mluví k svým současníkům prvním křesťanům, pro-následovaným v Římě, v Jeruzalémě, a jinde. přijdou znova bouře, víra v Kris-ta nás staví do jiné pozice vůči nim, nezvítězí nad námi, Kristus už nad nimi zvítězil. Neznamená to ignorovat těžkosti světa: Víra je přijatá světě, je to boj/ja ho vysvoodit od zla, s vědomím, že záchrana může přijít jen

Od Boha; on mluví z Lína bouře; je tedy uvnitř těžkostí, jimž dává smysl
a jež v Kristu přijal.

Víra není pasivita, ale aktivní dynamické přijetí dané situace ve jménu Ježíš
Božím. Bláznovství pro toho, kdo nevěří, řekl sv. Pavel, a Jobovi přátelé
to řekli před ním. Je to bláznovství víry, která ~~ví~~ věří i tam, kde pro
víru už není žádná lidská pohnutka.

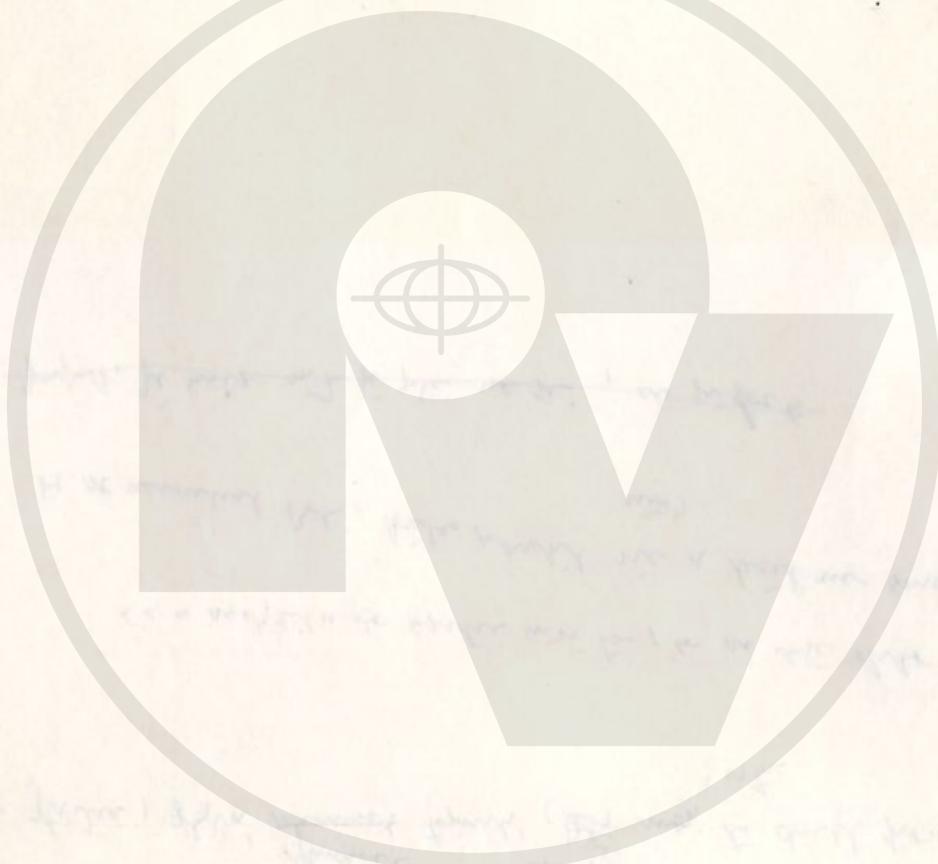
⑤ hinc i'nti ipm' q'hcha, q'hva' ^{q'hachal} t'oz, mi
t'oz mo' ti dñll p'mw't.

Exemplul de apariție multă, în cadrul altor:

Ex a modilitate aperte m...
Ex membra Pet., tales statutis sic a brevi re sucepti sunt
nisi).

Verdi gen. jusqu'à, si vous n'avez pas de place pour moi, allez faire le

Marek jako by varoval před názorem, že věřící u Krista najde plnou zevnější bezpečnost; jít za ním znamená jít vstříc nebezpečím a žít z pouhé víry Když psal evangeliump, křesťané byli pronásledováni: v Jeruzalémě Římě -

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Pokoncillové aktuality Církve a víra v problematice dneška.

Milí přátelé, dnes začíná dr Karel Skalický nový krátký cyklus: o Teologii naděje. U mikrofónu dr Skalický. /Str.2-3/

Slyšeli jste dr Karla Skalického. Po dnešní úvodní přednášce bude příští čtvrték pokračovat a promluví o některých představitelích tohoto směru.

Připojujeme zprávy z katolického světa.

Z Irska: V Irsku bude zřízena mezikonfesijní pracovní skupina pro řešení sociálních otázek. Vedle církví katolické, anglikánské a presbyteriánské, přislíbila v minulých dnech při konferenci v Belfastě své členství i církev metodistická. Nový orgán bude mít smíšený 30 členný komitét, v němž polovinu míst budou mít katolíci.

Ze Spojených Států: V africkém státu Zambie bude vybudován klášter rozjímavého života pro severoamerické klarisky. Sestry odjedou do svého nového působiště ihned po skončení speciálního školení o africké kultuře, liturgii a místních jazycích. V Zambii se sestry hodlají živit z výtěžku vlastní práce.

Z Afriky: V hlavním městě Nigerii Lagosu bylo poprvé uděleno pět universitních akademických titulů 5 domácím kněžím. Diplomy jim osobně předal místní arcibiskup a předseda nigerské biskupské konference, mons. Aggey.

Z Vatikánu: Ředitel vatikánské tiskové kanceláře sdělil minulý týden novinářům, že při bohoslužbách mí nesmí být v kostelech používány hudební nástroje typické pro světskou hudbu, hlavně jazzovou. Upozornil přitom na platnost instrukce "Musicam sacram", podle níž o vhodnosti různých hudebních moderních nástrojů rozhoduje místní biskup.

Z Francie: Počátkem příštího měsíce se bude konat v městě Dijonu 57. francouzský sociální týden. Ústředním tématem letošního jednání bude: problém chudoby v bohaté společnosti. Budou prodiskutovány hlavně otázky nízkých mezd, předměstských chudinských čtvrtí, tzv. Slums, přistěhovalců a způsoby boje církve proti chudobě.

ústav pro studium
totalitních režimů

Z Vatikánu: Sv. Otec udělil ve středu audienci španělským a portugalským provinciálům T.J. Ve svém projevu pravil, že si je plně vědom závažnosti problémů, které řád na iberském poloostrově řeší, i obtíží, na něž přitom narází. Dodal však, že též plně důvěruje jejich smyslu pro zodpovědnost. Vyzval je, aby v duchu bratrské lásky spojili své úsilí a udrželi si zásadní asketické rysy svého zakladatele sv. Ignáce, ducha odříkavosti, poslušnosti a věrnosti apoštolskému stolci a církvi.

Z Itálie: Významné italské katolické organizace vydaly ve středu společné provolání proti uzákonění rozvodu v této zemi. Vyslovují v něm svou opozici vůči takovému zákonu, neboť jej považují za sociálně škodlivý. Na proti tomu zdůrazňují křesťanské pojetí rodiny, manželství a jeho nerozlučnosti a odsuzují zvláště rozvod založený jen na přání jedné strany, tedy bez vzájemné obapolné dohody. V závěru výzvy rovněž upozorňují na neblahé následky rozvodu pro výchovu nedospělých dětí.

Z Jižní Ameriky: Předseda latinsko-americké biskupské konference, mons Brando Vilela zaslal kard. státnímu sekretáři Villotovi list, v němž jménem latinsko-amerického episkopátu vyjadřuje jeho bezpodmínečnou věrnost sv. Otci, zejména v otázce kněžského celibátu a v jiných časových problémech, před jejichž řešení je církev postavena. Dokument rovněž zdůrazňuje že tolik potřebná jednota církve není myslitelná bez papeže, bez něhož se nic nemůže a nesmí učinit.

Z Polska: V krakovské diecézi se v minulých dnech konalo národní symposium o rodinných problémech. Jednalo se hlavně o náboženské a mravní výchově mládeže. Kromě kaplanů věnujících se apoštolátu mezi rodinami byli přítomni i zástupci laiků.

Vydavatelství sv. Vojtěcha v Poznani oslavilo 75. výročí svého založení. Náleží mezi nejstarší v Polsku a je známé hlavně svým kulturním časopisem Tygodnik Powszechny. Nakladatelství navštívila při této příležitosti skupiny biskupů v čele se varšavským arcibiskupem kard. Wyszynskim.

Rovněž v Polsku, ve lvovské arcidiecézi proběhl zvláštní "Týden modliteb za kněžská povolání". Jejich význam byl vysvětlen hlavně mládeži a studentům při hodinách náboženství. Kromě toho byly ve všech chrámech a katechetických střediscích vystaveny fotografie a statistické údaje o životě a činnosti seminaristů, kněží, řeholníků a řeholních sester.

Téměř současně, když v Americe vznikal teologický směr smrti Boha, rodila se v Německu teologie naděje. Její zrod byl méně nápadný než explozivní počátky prvního směru. Její vývoj byl zato stálější a plodnější. Dnes teologie smrti Boha prodělává těžkou krizi a její zánik se zdá neodvratný. Teologie naděje se však rozvíjí jak mezi protestanty tak mezi katolíky a dokonce na sebe upozorňuje i vyšší církevní kruhy. Jak je známo, mezinárodní teologická komise při svém prvním zasedání minulého roku ustavila skupinu, která se má zabývat studiem teologie naděje.

Obě teologie se zrodily z vůle k dialogu s kulturou naší doby, hluboce ovlivnou ateismem. Ateismus však není homogení útvar. Jeho tvář i jeho kořeny jsou v různých zemích různé. V anglosaských zemích vychází ateismus hlavně z logického positivismu, kdežto ve střední Evropě hlavně z marxismu. Tato dvě různá ovzduší dala vzniknout dvěma různým teologiím. Z dialogu s neopositivismem vzniká teologie smrti Boha a z dialogu s marxismem se rodí teologie naděje.

Teologie smrti Boha je skálopevně přesvědčena, že všechny náboženské pojmy jako Bůh, hřich, nadpřirozená milost atd. jsou naprosto nepřijatelné pro dnešního člověka a že je proto nutno je opustit a hlásat evangelium oproštěné od všeho, co je Bůh nebo co se k němu nějak vztahuje. Proto byl tento směr právem nazván křesťanský ateismus.

Teologie naděje vychází ze stejného předpokladu, že dnes totiž není možné se opírat v hlásání křesťanského posletví o tradicionální pojetí Boha. Teologové naděje však, na rozdíl od teologů smrti Boha, jsou přesvědčeni, že Bůh je podstatnou součástí křesťanství a že ho proto nelze odhodit aniž se tím odhodí i samo křesťanství. Dnes, podle nich, není zapotřebí odhodit, nýbrž obnovit pojem Boha. Toto obnovení se ovšem může provést jedině tím, že se otázka Boha promyslí pomocí nějaké nové filosofie, neboť teologie není nic jiného než snaha o rozumové přisvojení Božího zjevení, a právě proto, že je to rozumové osvojení, neobejdě se bez filosofie. Odtud pochází ono rčení, často tak špatně vykládané, že filosofie je služkou teologie. Je tedy přirozené, že s různými filosofiemi, použitými k tomuto rozumovému přisvojení víry, vznikají i různé teologie. Tak v různých stoletích křesťanství, kdy vládla platonská filosofie, vzniká platonská teologie Origenova, Augustinova, Pseudodionysiova atd., ve středověku pak, kdy převládla filosofie Aristotelova, vzniká aristotelská teologie scholastiků, To, áše Akvinského a Scota. V našem století existencialismu pak máme existencialistickou teologii Tillichovu, Barthovu a Bultmannovu.

Teologie naděje tedy vzniká z oné věčné potřeby interpretace křesťanského zjevení pomocí filosofických kategorií vlastního člověku určité epochy, jimiž chápe sebe i svět. Nuže, v sedesátých letech dvacátého století člověk ve střední Evropě se už nechápe kategoriemi existencialistické filosofie, a proto existencialistická teologie ztrácí přitažlivost, takže teologové si začínají uvědomovat, že

by se měli poohlédnout po nějaké nové služce, jež by vyjadřovala tento optimistický pohled na svět. A teologové naděje se domnívají, že tuto služku nalezli v marxismu Ernst Blocha, toho enfant terrible, pronásledovaného nejdříve nacisty a pak komunisty a podezíraného všemi, jak Američany tak Rusy, jak východními Němci tak západními, jak ateisty tak věřícími.

Kdo je tedy Ernst Bloch? Ernst Bloch je spolutvůrce onoho filosofického proudu, jenž je znám pod jménem esoterický marxismus. Toto hnutí vzniklo v Německu po první světové válce působením Georg Lukacse, Karl Korsche a Ernst Blocha a nalezlo posilu v bbjevení a publikování spisů mladého Marxe. Základním kamenem Blochovy filosofie je pojem naděje. To co udělal o několik desetiletí dříve Hei ger vzhledem k bytí, že totiž ukázal jak bylo po celá staletí zásuto a zapomenuto a opět jej postavil do středu filosofického myšlení, to dělá Bloch, původně tihne do budoucna. Minulost si začně uvědomovat teprve až druhotně. Proto ve vztahu k budoucnosti naděje má prvenství před všemi ostatními projevy života, neboť otvírá budoucnost a předjímá ji. Svou filosofii naděje rozpracoval Bloch hlavně ve svém díle *Das Prinzip Hoffnung*, jež vyneslo svému autorovi nařčení z revisionismu od svých marxistických kolegů a mnohé jiné nepříjemnosti. Jakmile však vyšlo celé dílo *Das Prinzip Hoffnung* v Západním Německu, vyvolalo téměř v zájmu velkou pozornost teologů.

Tomuto oplodňujícímu setkání teologů s Ernstem Blochem nepochybňě značně dopomohl rozvoj teologického bádání ao konečném Kristově příchodu, neboli, jak říkají teologové, o eschatologii, jak ho s různými výsledky provedli již v první povině našeho století Schweizer, Dodd a Bultmann a o něco později Cullmann a nejnoveji Bultmannovi žáci Kaesemann, Rendtorff, Wilkens a Pannenberg. Tito mladí protestantskí teologové, které už dnes můžeme považovat za zakladatele nového teologického hnutí, jež pro nedostatek lepšího názvu jmenujme historicko-eschatologickým, zdůrazňují proti svému učiteli tři věci: předně dějinnou povahu Božího zjevení, protože toto zjevení se uskutečňuje v historických činech Božích jako například osvobození Izraele z Egypta nebo zmrtvýchvstání Ježíše Krista; za druhé zdůrazňují objektivní charakter těchto událostí, které lze proto historickou vědou zcela dobře zjistit a nelze je dnes, povýsledcích dosažených moderním exegetským bádáním, považovat za historicky pochybné a proto nedůležité, jak to zastával Bultmann; a za třetí zdůrazňují důležitost onoho konečného dovršení zjevení v druhém příchodu Kristově, neboli, jak říkají teologové, zdůrazňují eschatologickou povahu Božího zjevení.

Tyto tři prvky tedy, totiž historický, objektivní a eschatologický charakter Božího zjevení spolu s filosofií naděje marxisty Blocha jsou hlavními pilíři na nichž teologové naděje budují svou interpretaci křesťanského poselství.

Téměř současně, když v Americe vznikal teologický směr smrti Boha, rodila se v Německu teologie naděje. Její zrod byl méně nápadný než explozivní počátky prvního směru. Její vývoj byl zato stálější a plodnější. Dnes teologie smrti Boha prodělává těžkou krizi a její zánik se zdá neodvratný. Teologie naděje se však rozvíjí jak mezi protestanty tak mezi katolíky a dokonce na sebež upozorňuje i vyšší církevní kruhy. Jak je známo, mezinárodní teologická komise při svém prvním zasedání minulého roku ustavila skupinu, která se má zabývat studiem teologie naděje.

Obě teologie se zrodily z vůle k dialogu s kulturou naší doby, hluboce ovlivněnou ateismem. Ateismus však není homogení útvar. Jeho tvář i jeho kořeny jsou v různých zemích různé. Anglosaských zemích vychází ateismus hlavně z logického positivismu, kdežto ve střední Evropě hlavně z marxismu. Tato dvě různá ovzduší dala vzniknout dvěma různým teologiím. Z dialogu s neopositivismem vzniká teologie smrti Boha a z dialogu s marxismem se rodí teologie naděje.

Teologie smrti Boha je skálopevně přesvědčena, že všechny náboženské pojmy jako Bůh, hřich, nadpřirozená milost atd. jsou naprosto nepřijatelné pro dnešního člověka a že je proto nutno je opustit a hlásat evangelium oproštěné od všeho, co je Bůh nebo co se k němu nějak vztahuje. Toto byl tento směr právem nazván křesťanský ateismus.

Teologie naděje vychází ze stejného předpokladu, že dnes totiž není možné se opírat v hlásání křesťanského posletví o tradicionální pojetí Boha. Teologové naděje však, na rozdíl od teologů smrti Boha, jsou přesvědčeni, že Bůh je podstatnou součástí křesťanství a že ho proto nelze odhodit aniž se tím odhodí i samo křesťanství. Dnes, podle nich, není zapotřebí odhodit, nýbrž obnovit pojem Boha. Toto obnovení se ovšem může provést jedině tím, že se otázka Boha promyslí pomocí nějaké nové filosofie, neboť teologie není nic jiného než snaha o rozumové přisvojení Božího zjevení, a právě proto, že je to rozumové osvojení, neobejdě se bez filosofie. Odtud pochází ono rčení, často tak špatně vykládané, že filosofie je sluškou teologie. Je tedy přirozené, že s různými filosofiemi, použitými k tomuto rozumovému přisvojení víry, vznikají i různé teologie. Tak v různých stoletích křesťanství, kdy vládla platonská filosofie, vzniká platonská teologie Origenova, Augustinova, Pseudodionysiova atd., ve středověku pak, kdy převládla filosofie Aristotelova, vzniká aristotelská teologie scholastiků, to, áše Akvinského a Scotu. Našem století existencialismu pak náleží existencialistickou teologii Tillichovu, Barthovu a Bultmannovu.

Teologie naděje tedy vzniká z oné věčné potřeby interpretace křesťanského zjevení pomocí filosofických kategorií vlastních člověku určité epochy, jimiž chápe sebe i svět. Nače, v sedesátých letech dvacátého století člověk ve střední Evropě pě se už nechápe kategoriemi existencialistické filosofie, a proto existencialistická teologie ztrácí přitažlivost, takže teologové si začínají uvědomovat, že

sy se měli poohlédnout po nějaké nové služce, jež by vyjadřovala tento optimistický pohled na svět. A teologové naděje se domnívají, že tuto služku nalezli v marxismu Ernst Blocha, tohoto enfant terrible, pronásledovaného nejdříve nacisty a pak komunisty a podezíraného všemi, jak Američany tak Rusy, jak východními Němci tak západními, jak ateisty tak věřícími.

Kdo je tedy Ernst Bloch? Ernst Bloch je spolutvůrce onoho filosofického proudu, jenž je znám pod jménem esoterický marxismus. Toto hnutí vzniklo v Německu po první světové válce působením Georg Lukacse, Karl Korsch a Ernst Blocha a nalezlo posilu v **bhgevení** a publikování spisů mladého Marxe. Základním kamenem Blochovy filosofie je pojem naděje. O co udělal o několik desetiletí dříve Heidegger vzhledem k bytí, že totiž ukázal jak bylo po celá staletí zasuto a zapomenuto a opět jej postavil do středu filosofického myšlení, to dělá Bloch, vzhledem k naději. - roč si volí právě naději? Protože člověk, podle Blocha, původně těkne do budoucna. Minulost si začně uvědomovat teprve až druhotně. Proto ve vztahu k budoucnosti naděje má prvenství před všemi ostatními projevy života, neboť otvírá budoucnost a předjímá ji. Svou filosofii naděje rozpracoval Bloch hlavně ve svém díle *Das Prinzip Hoffnung*, jež vyneslo svému autorovi nařčení z revisionismu od svých marxistických kolegů a mnohé jiné nepříjemnosti. Jakmile však vyšlo celé dílo *Das Prinzip Hoffnung* v Západním Německu, vytvářelo téměř v zájmu velkou pozornost teologů.

Tomuto oplodňujícímu setkání teologů s Ernstem Blochem nepochybňě značně dopomohl rozvoj teologického bádání a konečně Kristově příchodu, neboli, jak říkají teologové, o eschatologii, jak ho s různými výsledky provedli již v první polovině našeho století Schweizer, Dodd a Bultmann a o něco později Cullmann a nejnovejší Bultmannovi žáci Kaesemann, Rendtorff, Wilkens a Pannenberg. Tito mladí protestantskí teologové, které už dnes můžeme považovat za zakladatele nového teologického hnutí, jež pro nedostatek lepšího názvu jmenujme historicko-eschatologickým, zdůrazňují proti svému učiteli tři věci: předné dle jinou povahu Božího zjevení, protože toto zjevení se uskutečňuje v historických činech Božích jako například osvobození Izraele z Egypta nebo zmrtvýchvstání Ježíše Krista; za druhé zdůrazňují objektivní charakter těchto událostí, které lze proto historickou vědou zcela dobře zjistit a nelze je dnes, povýsledcích dosažených moderním exegetským bádáním, považovat za historicky pochybné a proto nedůležité, jak to zastával Bultmann; a za třetí zdůrazňují dležitost onoho konečného dovršení zjevení v druhém příchodu Kristově, neboli, jak říkají teologové, zdůrazňují eschatologickou povahu Božího zjevení.

Tyto tři prvky tedy, totiž historický, objektivní a eschatologický charakter Božího zjevení spolu s filosofií naděje marxisty Blocha jsou hlavními pilíři na nichž teologové naděje budují svou interpretaci křesťanského poselství.

Varšavský deník "Zycie Warszawy" uveřejnil nedávno přesné statistické údaje o náboženských menšinách v Polsku. Vyplývá z nich, že Polsko je vlastně čistě katolickou zemí, neboť z celkového počtu 32,3 milionů obyvatel tvoří katolíci přes 97%. Příslušníků všech ostatních vyznání je pouze asi 850.000, tedy přibližně 2,6% a jsou rozděleni do 30 křesťanských a mimokřesťanských komunit.

Nejsilnější z nich je autokefální pravoslavná církev, k níž se hlásí na 440,000 věřících, tedy přes polovinu všech nekatolíků vůbec. Druhé místo zaujímá evangelicko-augšpurská církev s asi 100.000 příslušníky. Tak zvaná Polská katolická /dříve katolická národní/ církev je na třetím místě s 30.000 vyznavači. Čtvrté místo zaujímá "Starokatolická církev Mariavitů", která má 22.000 věřících. Po nich následují další menší církve, které byly dříve souhrnně nazývány sektami. Tak např. polských adventistů je asi 6.500; o něco méně je baptistů, metodistů, mariavitů, Sdružení svobodných zkoumatelů bible a světového misijního hnutí "Efifania". Podle údajů uvedeného varšavského listu jsou kromě toho stále ještě ilegálně činni i "Svědkové Jehovovi"; tato církev byla totiž r. 1950 pro protistátní činnost zakázána.

Pokud jde o mimokřesťany stojí na prvním místě židovská komunita jejichž 6.000 příslušníků vlastní v zemi 30 modliteben, z toho 11 synagog. Po nich následuje asi 1.500 mohamedánů a pouze asi 250 Karaimitů, potomků krymských přistěhovalců ze 16. století.

V obou nejsilnějších mimokřesťanských církvích, tj. v pravoslavné a v evangelické převažuje naprostě polský element a polské národní cítění. List "Zycie Warszawy" dále upozorňuje že obě se chovají loyálně vůči polskému socialistickému státnímu zřízení.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

SIGLA

Milí přátelé nemocní, vítám vás všechny u příjímčů a přeji vám dobrý poslech. Dnešní pořad začneme četbou několika úryvků ze spisu známého spisovatele a konvertity Mertona: /reg. 4 'circa/

/MARTA/ Než jsme se narodili, Bůh i nás věděl. Věděl, že některí z nás se budou bouřit proti jeho lásce a jeho milosrdenství a jiní, že ho budou milovat od okamžiku, kdy budou schopni něco milovat a nikdy svou lásku nezmění. Věděl, že mezi anděly v nebi bude radost v jeho domě nad obrácením kohokoli z nás. - Život každého jednotlivce je kus tajemství. My všichni přidáváme něco k něčemu, co je vysoko nad námi. Nemůžeme si ještě uvědomit, co to je. Ale v jazyku našeho bohosloví víme, že jsme všichni členy mystického Krista a že my všichni vyrůstáme spolu v Něm, pro něhož všechny věci byly stvořeny.

-ö-

Podívej se, kdo je Bůh! Pohlédz zde na ukřižovaného Krista! Podívej se na jeho rány, podívej se na jeho rozbité ruce, podívej se, jak Král slávy je korunován trním! Víš, co to je láska? Tady je láska, tady na tomto kříži, zde je láska, jež trpí bolestí těchto hřebů, těchto trnů, těchto bičíků s olvem, rozdrásaný na kusy, smrtelně krvácející pro tvé hřichy a krvácející k smrti pro lidi, kteří ho nikdy nepoznají, nikdy na něj nepomyslí a nikdy si nevzpomenou na jeho oběť. Od něj se nauč milovat Boha a milovat lidí! Nauč se od tohoto kříže, od této lásky, jak odevzdat jemu svůj život.

Podívej se, kdo je Bůh, podívej se na slávu Boží, jež se k němu vznáší z této nepochopitelné a nekonečné oběti, v níž celé dějiny začínají a končí, v níž je vyjádřena každá událost končíc konečnou radostí nebo zármutkem. Pohlédz na tento jediný vztažný bod pro všechny pravdy, mimo Boha. V ní mají svůj střed, své ohnisko: L8SKU.

Víš, co je láska? Nikdy jsi nepoznal smysl lásky, nikdy, ty, který jsi stále přitahoval všechny věci do středu své vlastní nictnosti. Zde je láska, v tomto kalichu, plném krve, oběti. Víš, že milovat, znamená být i

zabit pro slávu milovaného? A kde je tvá láska? Kde je teď tvůj kříž, říkáš-li, že chceš mě následovat, domníváš-li se, že mě miluješ?

-ö-

Patřit Bohu a ne sobě. Náležet mu - znamená být volný, svobodný a de všech úzkostí, starostí, zármutků, jež náležely na tužem, a od lásky k věcem, jež na ni byly. Jaký to byl rozdíl mezi jedním místem a jiným, mezi jedním zvykem a jiným, náleží-li náš život Bohu, a devzdal-li jste se zcela do jeho rukou? Jediná věc, na níž záleželo, byla skutečnost oběti, podstatně adevzdání sebe sama, své vlastní vůle.

-ö-

Myšlenky hluboké, které nestačí jen slyšet, nad nimiž je třeba se zamyslit, poněhlu nechat vsáknout do nitra naší duše, aby se tak staly naším vnitřním vlastnictvím. Kusem našeho vlastního já. Tento vnitřní postupné přetváření člověka je nejvlastnějším úkolem rozjímaté modlitby, meditace. K tomu nám mohou sloužit i náboženské zpěvy a písně, zvláště jsou-li inspirovány samým Duchem svatým - jako jsou na příklad žalmy. Podobnou je i tento polská, jejíž text je vlastně přetlumočením žalmu 99.

KDO SIE W OPIEKE.

Cfr. Polskie pieśni religijne /966-1966/

Drazí přátelé, v poslední době jsme dostali několik dopisů a pozdravů, které nás velmi potěšily: byla to oznámení, že požehnání sv. otce a zasláné knížky už štastně došly. Doufáme, že i ostatní knihy štastně dorjdou. Odesílaní se hodně zdrželo, ale doufáme, že do konce měsíce všechny zážitky budou moći být rozeslány. -

V těchto dnech budeme častěji pamatovat na kandidáty kněžství, kteří budou koncem téhoto měsíce anebo začátkem července vysvěceni na kněze v různých diecézích. V predvečer svátku sv. Cyrila a Metoděje budou také v zahraničí - v Innsbrucku vysvěceni tři jesuité z Československa, dva slaváci a jeden Čech, ~~vysvěcení na kněze~~. I ty doporučujeme do Vašich modliteb. Z řad na nich posluchačů jsme dostali také dopis, který mimo jiné

se dotýká problému kněze vdnešní společnosti. Píše na příklad:

Někdo mi před lety řekl, že chce i si věřící člověk uchovat dobré mínění o kněžích, nesmí se s nimi příliš často stýkat v jejich soukromí. řídím, že by se tato definice nemohla zevšeobecnit. Sam bych ji nemohl potvrdit a ač jsem se stýkal ve svém životě s mnoha kněžími a poznal jejich soukromí, vždyť jsem se setkal spíše, chci-li to již nějak formulovat, se světci než se světaky. A i ti, kteří měli své lidské slabosti, jichž není žádný člověk prost, ve svých kněžských povinnostech se snažili být vždy důslední.... Na knězi lpitsta náčí, věřících i nevěřících a sledují každý jeho krok.. jední s láskou... jiní se zlobou, pohrdáním a nenávistí... Ale velká většina opravdových věřících si svých kněží váží a ocenuje jejich zvláště dnes těžkou práci: neboť v nich stále ještě vidí zprostředkovatele a rozdavatele všech darů a milosti od Boha, kterého spolu s nimi ve své krásné materštině i v nové liturgické úpravě chce uctít, milovat a slavit.

Připomínajeme zprávy z Vatikánu a z katolického světa: /Str.4/5/

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Z Vatikánu: Sv. Otec jmenoval členy sekretariátu pro jednotu křesťanů další ^{2 kard.} arcibiskupy, 3 biskupy a patriarchálního melkitského vikáře z egyptské Alexandrie. Neži nově jmenovanými je např. arcibiskupa z Ernakulamu pro indické křestany syrsko-malabarského obřadu kard Parecattil a biskup z Kodaň v Dánsku, mons. Martensen. Kromě toho potvrdil další arcibiskupy a biskupy v jejich úřadu členů tohoto sekretariátu, mezi nimi např. metropolitu kanadských Ukrajinců ve Winnipegu, mons. Hermaniuka. Po těchto jmenováních a potvrzeních je sekretariát pro jednotu křesťanů složen ze 7 kardinálů /Agagianian, Fürstenberg, Jäger, Seper, Bengsch, Gouyon a Parecattil/ a 23 biskupů, mezi nimiž je i pražský apoštolský administrátor mons. Tomášek. Z kardinálů jsou tři z římské kurie, 3 z Evropy a 1 z Indie. Pokud jde o biskupy, jsou 9 z Evropy, 5 z Afriky, 3 ze severní a 3 z Jižní Ameriky, 2 z Azie a 1 z Australie. Z původních 40 ~~členů~~ byl nyní počet členů sekretariátu snížen na 30.

Z Ríma: Slavnostní koncelebraci v kryptě mezinárodní koleje sv. Vavřince z Brindisi byla v pátek ráno zakončena 76. řádná generální kapitula řádu Kapucínů. Obřad řídil nový generální ministr otec Paschalis z Lensu ze Švýcarska. Kapitula začala o Svatodušních svátcích a přidala některé úpravy k novým pokusným konstitucím z minulého roku. Během dvou let bude svolána nová mimořádná kapitula, jež rozhodne o dalších úpravách, které dosud nebyly prakticky dostatečně vyzkoušeny. Kromě toho bylo zřízeno tzv. "Concilium" složené z předsedů konferencí provinciálních řádových představených, které bude sloužit jako poradní sbor generálního ministra. V současné době mají kapucíni přes 15.000 řeholníků v asi 2.000 domech po celém světě. Rovněž ^v pátek ráno skončila v Rímě generální kapitula otců Pasionistů. Na závěr byl čten dopis sv. Otce zasláný kapitule. Již v minulých dnech kapitula znova potvrdila pátera Foleyho ve funkci generálního představeného a zvolila nové asistenty pro různé jazykové oblasti.

Z Kanady: Ekumenický institut v Kanadě požádal vládní školské úřady ve státě Ontario, aby zavedly ve školách vyučování náboženství jako nepovinný předmět. Pro začátek navrhuje 2 hodiny týdně spojené s návštěvami a rozhovory s duchovními různých vyznání.

Oblastní konference v Africe a na Středním Východě, které slouží jako přípravné orgány pro kongres o preventivní obraně proti zločinnosti, svolaný Spojenými národy na srpen do Kyota v Japonsku, zdůraznily společně důležitost náboženských hodnot v boji proti zločinnosti vůbec. Nábožensví dává lidskému životu plný význam a tím podstatně přispívá k vyváženosti lidské osobnosti.

Z Polska: V ~~XVII. stříbrném~~ kulmské diecézi se konala katechetická konference, jež projednávala jako úsřední námět poslední vědecké a historické objevy na biblickém poli a jejich odraz při vyučování katechisou pro mládež. Podobné konference se budou konat na podzim i v jiných polských městech.

Ze Švýcarsku: Ve švýcarském městě Morschachu se bude v příštích dvou týdnech konat v pořadí již 11. zasedání pro misionáře na odpočinku. Dosud přislíbilo svou účast přes 50 misionářů a řeholních sester, které dříve působily v misích.

Z Afriky: Akademická rada kněžských seminářů v Kongu jednala v městě Murhesa o duchovní výchově afrických seminaristů, o organickém skloubení různých kursů teologie a o formaci těch, kdo na seminářích vyučují. Schůze se kromě rektorů 7 seminářů zúčastnil i zástupce univerzity Lovanium v Kinšase spolu s dalšími odborníky a církevními představiteli.

ústav pro studium
totalitních režimů

KRÁLICKÝ UZLÍKÝ TISKARNA VYDÁVÁ

Role babiček v náboženské výchově /2/

Zprávy z Vatikánu a z katolického světa:

Náměstí sv.Petra patřilo dnes v sobotu v poledne poutníkům z Jugoslávie,

1 kteří přijeli na kanonizaci svého krajana Mikuláše Taveliče. Je jich na
15.6.1900. Svatý Otec je přijal v audienci na nádvoří sv.Damasa. V proslovu
nazval tuto pouť kolektivním vyznáním víry nad hrobem prvního z papežů,
důkazem nečekaného rozkvětu náboženského života i za podmínek ne zrovna
normálních; projevem tohoto rozkvětu je růst počtu kněžských a řeholních
povolání. Nedělní kanonizace koncil, bude jistěnovým podnětem pro biskupy
i kněze, aby i nadále pracovali s novou horlivostí a obětavostí k dobru
svých věřících.

2 Kanonizace bl.Mikuláše Taveliče a jeho 3 řádových spolubratří začne v
neděli o půl desáté. Její obřady vykoná sám sv.Otec Spolu s šesti biskupy

z Jugoslávie bude potom sloužit mši svatou. Vat.rozhlas vysílá obřady pří
mým přenosem, ve střední a východní Evropě jsou nejlépe slyšitelné krátké
vlny 41 a 31 metrů.

Jugoslávští poutníci měli dnes ráno mši svatou v bazilice sv.Jana; konce-
brovalo ji 25 biskupů a 200 kněží. Ve večerních hodinách pro ně celebro-
valiv bazilice na Kapitolu jeruzalémský patriarcha a františkánští pro-
vinciálové. V neděli večer je na pořadu slavné Te Deum v chorvatském náro-
dním kostele sv.Jeronýma a následující dva dny bohoslužby v kostelích.
které řídí františkáni.

V Königsteinu u Frankfurtu nad Mohanem se koná od 29.července do 2.srpna
sjezd na heslo Na pomoc pronásledované církvi; je to už jeho -
sobudou věnovány snahám jak přispět k větší svornosti a porozumění uvni-
tř církve, mezi věřícími a nevěřícími a mezi zeměmi západní a východní
Evropy.

21.červen je výroční den zvolení kard.Jana Křtitele Montiniho za papeže.
Oficiální oslava tohoto jubilea je tradičně ve výroční den papežské koru-
novace, 30.června. Už dnes chceme děkovat Pánu Bohu za vše, co prostřednic
tevím sv.Otce dal církvi, a za všechny projevy přízně a zvláštní lásky,
kterou prokázal při audiencích, soukromých i generálních, našim biskupům
a všem těm, kdo loni mohli do Říma připutovat. Nechť ho Pán Bůh živí a
sílí i v osmém a dalších letech jeho pontifikátu.

L.července vstupuje v severoamerickém státě New York nový zákon velmi uvolňující zákazy o potratu. arc. z Rockville Centre mons. Kellenberg vydal prohlášení, ve kterém upozorňuje, že katoličtí lékaři, možetřovatele a ošetřovatelky mohou upadnou v přísné církevní tresty účastí na opracích, které mají za cíl utracení živého lidského plodu. Okolnost, že to dovoluje zákon neplatí.

státní činí potrat mravně povolený. Zabít nevinného člověka, ať už se narodil nebo ještě ne, je proti zákonu Božímu. Arc. Kellenberg nařizuje, že personál katolických nemocnic je povinen říci pacientům, že v nemocnici jsou zakázány jakékoli operace, potrat.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Podáváme vám dnes, milí přátelé, druhou část úvahy o problému babiček v rodinné výchově.

/reg. Marta , 7 min./

21. Problém babiček

2. část

V této kapitole se chceme zabývat úlohou babiček ve výchově přímo náboženské. Mnoho lidí se domnívá, že babička křesťansky vychovává dítě, když je naučí několika modlitbám a chodí s ním alespoň občas do kostela. Nelze popřít, že jsou babičky, které tak činí z hlubokého byt prostého náboženského přesvědčení. Právě tak je však jisté, že veliké statisticky zatím neeh nezachycené procento babiček tím splácí opožděnou daň nedostatečné, povrchní nebo zvykové náboženské výchově svých vlastních dětí. Malé předškolní dítě těžko rozeznává víru od pověry a zbožnost od bigotnosti. Nevěřící nebo vlažní rodiče často tuto výchovu trpí pouze proto, že ji neberou vážně. Chápou to jako babičinu záhubu, jako určitý způsob hry, či vyprávění pohádek nebo ještě laciněji, jako způsob, kterým babička zabavuje dítě, aby nezlobilo. Věřící lidé z okolí však mají sklon Xidelizovat tuto výchovu a myslí si, že babička je jediný člen rodiny vstěpující dítěti principy křesťanského života.

Velkým problémem této výchovy je, že dítě takto křesťansky vychovávané je vlastně stavěno do pozice odporu nebo alespoň soucitu s rodiči, kterým se babičiny víry nedostává. Je možné si v tomto případě představit laciný barvitiskový obrázek dítěte, které babička vede k modlitbě za to, aby tatínek, maminka či oba rodiče byli věřící jako babička. K tomu lze připojit modlitbu za to, aby tatínek přestal pít, nebo aby si maminka nevodila cizí pány domů. Všechní skutečnost v našich podmínkách však bývá střízlivější. Rodiče jsou většinou hodní a problémy, které do dětského vnitřního světa přináší babička, je nezajímají. Děti pak mohou často pozorovat, že babičiny lidské kvality, projevující se hlavně ve vztahu k druhým lidem, nejsou o nic větší než kvality rodičů. Je pak téměř vyloučeno, aby si dítě alespoň podvědomě nekladlo otázku, proč je babička nemá víc rádá než rodiče, nebo proč má třeba ve zvyku pomlouvat sousedy, jakmile přijde z kostela. A není právě tak paradoxní, jestliže věřící babička bere ustavičně

-2-

nadarmo Boží jméno nebo jestliže dědeček hrubě kleje? Ještě nebezpečnější je, když se dítě pod vlivem babičiny náboženské výchovy učí svými nevěřícími rodiči pohrdat nebo dokonce utvrzovat se v přesvědčení, že Bůh rodiče za to jistě potrestá. Je přirozené, že babičky alespoň nějak trpí a mají výčitky svědomí za lhostejnost nebo dokonce nepřátelský postoj svých dětí k náboženství. Méně přirozené je však, když kvůli tomu popuzují své vnuky proti rodičům, což bývá zvláště nechutné tam, kde nevěřící či méně věřící je zet nebo snacha.

Podobný konflikt se však v dítěti odehrává tehdy, jestliže věřící rodiče jdou do kostela a méně věřící babička anebo ještě častěji dědeček, zůstane doma hlídat děti.

Všechny tyto případy znamenají nutně psychický i náboženský otřes v duši dítěte a ten, ~~kdo~~^{je} podceňuje, se hluboce mylí. Důsledky se totiž mohou projevit až po letech.

Neméně obtížným problémem je otázka vlastní kvality babičiny náboženské výchovy. Musíme si uvědomit, že celková úroveň náboženství babiček byla zřejmě nedostatečná, jestliže jejím výsledkem je lhostejný či nepřátelský vztah dnešních rodičů k náboženství. Existuje poměrně úzká skupina městských babiček ztělesňujících dodnes tuhé zásady bojovného předválečného katolicismu, který mnohde dodnes pokládá závěry II. vatikánského koncilu za kacířské. Pro tuto generaci znamenal koncil řek. Svoboda svědomí, ekumenismus, mateřstina v liturgii, uvolnění slepé poslušnosti laiků vzhledem k hiarchii a veřejné pochybování o neomylnosti encyklik chápe tato generace jako zradu na ideálech doby svého mládí a zralosti. Na venkově se tento problém projevuje spíše konfliktem mezi vžitými tradičními a zvykovými formami náboženství na straně jedné a změnami především liturgickými na straně druhé. Kněží působící na venkově mohou potvrdit, že mnoho starších žen by nevynechalo návštěvu májové pobožnosti, ale pokládá přitom za normální, jen nepravidelnou účast na nedělní mši z důvodů dosti malicherných. Rovněž v přistupování k svátostem opravdu jen jednou za rok vidí

-3-

tito lidé dostatečné plnění církevního přikázání, aniž jakkoliv rozlišují mezi literou a duchem.

Toto vše jsou pouhé příklady formálního přístupu k radostné zvěsti evangelia a každému myslícímu člověku musí být jasné, že v dnešním světě nemůže mít tento styl úspěch společensky ani ideálně. Zdá se bohužel, že babičky tento problém nikterak zvlášť nepocitují.

Zůstává však skutečností, že je dosti rodin, kde se rodiče s babičkou shodují na základním přístupu k náboženské výchově a kde si práci s dětmi vlastně rozdělí. Je to možné tam, kde babička je mimořádně inteligentní, takže alespoň nějak chápe přirozené i náboženské problémy naší doby. Rovněž je to možné tam, kde je babička mimořádně pokorná, takže nevydává svou zaostalost za zbožnost a necítí se být v rodině jediným slouolem víry a mravnosti.

Jaká je tedy vlastní positivní funkce babiččiny náboženské výchovy? Především v příkladu vlastního života. Nelze žádat, aby babička byla plně na výši doby, ale není to nějak zvlášť na závadu, jestliže svou víru trvale ukazuje v neustálém odpouštění a jestliže dokáže bez trpkosti odplácet dobrým i tehdy, děje-li se jí křivda. V tom je pravá síla prosté víry. Je pak možné přehlédnout, když je tato babička i trochu pověřlivá a trochu staromódní. Ještě cennější je však, když dítě má příležitost prožívat plynulé přeruštání náboženské vyučovny od babičky k rodičům a pak i k sobě. Kdekoli je tento organický proces pera přerušen hrozí tu všechna nebezpečí, o nichž jsme tu již mluvili. Ideální zbožná babička, je moudrou nádobou plnou zralého vína, po němž děti a vnuci určitě zatouží, když jejich žízeň je nejhlbší.

Slyšeli jste druhou část úvahy k problému babiček v rodinné výchově. Všichni naši posluchači a posluchačky nebudou asi souhlasit s názory pisatelů této úvahy. Jak jsme Vám už minule ohlásili, rádi přijmeme a zodpovíme dotazy a uveřejníme kritiky a náměty k problémům, jichž jsme se dotkli v těchto dvou pořadech. Pište na Radio Vaticana. Česká sekce. Roma. Città del Vaticano. Děkujeme vám.

Katolické Chorvatsko dostalo dnes v neděli svého prvního kanonizovaného světce. Je to františkán Mikuláš Tavelič, který byl spolu se svými třemi řádovými spolubratry, dvěma francouzsy a jedním Italem, prohlášen za svatého. Slavnost kanonizace vykonal sám sv. Otec za přítomnosti skoro 15 000 poutníků z Jugoslávie, 200 kněží a 25 biskupů a velkého počtu věřících z dalších zemí.

Pvní slavnou mši svatou ke cti nových světců koncelebroval sv. Otec s šestí jugoslávskými biskupy.

Jsme v duchu v bazilice sv. Petra. Po úvodní ~~m. úkonu lítosti~~ požádal kard. prefekt kongregace pro procesy svatých Bertoli papeže Pavla, aby Mikuláše Taveliče a jeho tři spolubratry prohlásil za svaté. Potom krátce podal jejich životopis. Pocházeli z různých řádových provincií: chorvatské, janovské a provencké. Byli posláni do Svaté země, aby tam optarovali svatá místa a kázali křesťanství. Jejich apoštolská horlivost ale měla málo viditelného úspěchu. Z vnuknutí ducha svatého a s vedomím představeným a spolubratří se rozhodli k hrdinnému skutku: 11. listopadu 1391 šli k představenému Omarovy mešity kadimu a před ním kázali křesťanskou zvést spásy: "Nikdo nás neposlal, ale sám Bůh, abychom kázali pravdu a cestu k vaší spásě, již je víra v J.K. jednorozého syna Božího a křest na odpuštění křížů. K ničemu vám neslouží vaše mohamedánská víra." Uražený a rozhněvaný kadi žádal ~~aby~~ ^{okamžitě} odvolání co řekli. Nadarmo, právě naopak za katolickou víru jsme ochotni podstoupit jakákoliv muka. K narychlo nastrojenému procesu byli povoláni též představený františkánské misie a konsul janovské republiky. Byli odsouzeni k smrti; 14. listopadu na veřejném náměstí naposled vyzváni, aby odvolali, co kázali a přijali půlměsíc. Odmitli; rozeštvaný dav je na místě rosekal. Ve františkánském řádě byli hrdinní mučedníci vždy ucítáváni, zvláště Mikuláš Tavelič ve svém rodném Šibeniku. R. 1889 papež Lev XIII. potvrdil jeho úctu a v posledních letech papežové Jan a Pavel uznali slavnostně ~~jejich~~ mučednictví pro víru. Tím bylo možné vykonat slavnou kanonizaci. *(pare)*

Po litaniích ke všem svatým a závěrečné modlitbě ~~pronesl~~ obvyklou formulí prohlásil za svaté Mikuláše Taveliče, Deodata z Rhodaz, Štěpána z Kunea a Petra z Narbony. *(X)*

Následujícím Gloria všichni přítomní děkovali Bohu za nové světce. K nim se sv. Otec obracel v liturgické modlitbě:

Připomínáme si mučednickou smrt ~~bláznivců~~ ^{žených mučedníků} Mikuláše Deodata, Štěpána a Petra prosíme, Pane, aby naše srdce zapálil onen oheň lásky, jejž jsi zažehl v jejich srdci, takže hlasem i krví podali svědectví svaté víře.

První čtení, ze Starého zákona, bylo čteno chorvatsky: byly to verše k knihy Moudrosti, že duše spravedlivých jsou v rukou Božích, žádná muka se jich nedotýkají, jsou v pokoji; Bůh je zkoušel, budou zářit na nebi. - Druhé čtení, z Pavlova listu k Římanům, připomínal, že věřícího nic neodloučí od Kristovy lásky, ani pro ásledování, ani smrt. Evangelium, latinsky a řecky, jak je to zvykem při papežské mši, bylo podle sv. Lukáše: Kdo ztratí duši pro Krista, zachrání si ji. - Potom se ujal slova sv. Otec, a pronesl delší kázání:

Sv. Otec začal slovy radosti, že mu bylo dopřáno povýšit na oltář tyto 4 hrdiiny křesťanství. Potom odpověděl na námitku, proč církev 5 století váhala s kanonizací: Sv. Mikuláš a jeho druhotné se sami vystavili mučednictví, šli vstříc jistému nebezpečí, že budou usmrčeni. Možná dnes ~~by~~ jejich chování nazval ^e někdo neuváženým, neopatrnným. Musíme je ale chápout ~~mučík~~ v tehdejší habsburské souvislosti; dokonce i regule sv. Františka vybízí misionáře františkány, aby šli vstříc viditelným i neviditelným nepřátelům. ~~Nášemu~~ Pánu Ježíši Kristu přece zasvětili sebe sama a jemu dali své tělo. Sv. Mikuláš Tavelič a jeho druhotné vzali tato slova doslovně. Také velký reformátor procesu svatořečení pařež Benedikt XIV. přiznal, že za jistých situací, z vnuknutí Ducha svatého nebo pro jiné zvláštní okolnosti Kristův hlasatel nemá jiné cesty, jak zacházet nevěrou než učinit z vlastní krve vrcholné, krajné svědectví pravdě. Mučednictví je konečně vrcholný projev lásky: za své bratry mučedník po vzoru Kristově dává svůj život. Závěrem sv. Otec ~~rekli~~, že noví svati mučedníci ~~za~~ třebas vzdálení časem mají co říci naší moderní době, která pod pláštikem vyvinutého skepticismu pohodlnou a povolnou zbabělost a která nemá vyšších a vnitřních principů a proto shledává logickým přizpůsobit se běžným ideálům a hledá jen pozemské statky a jen jim slouží. Noví mučedníci v nás probouzejí jakýsi svatý neklid: jsou nám blízci: říkají nám toho příliš mnoho, vytýkají nám naši nejistotu, naši snadnou nestálost, náš relativismus, který tolikrát dává přednost tomu, co je v módě, před vírou. Noví svatí patří nám, napomínají nás a vybjezí, že je třeba mít statečnost hlásit se k pravdě, mít křesťanskou statečnost. Noví svatí za druhé, neříkají nám, že máme vyhrotit to, co nás dělí od okolní společnosti, jít proti ní polemikami a kontestacemi, které pak přetrhují naše vztahy s dobou a zvětšují těžkosti naší apoštolské přítomnosti ve světě. Sv. Mikuláše nevedlo k mučednictví nepřátelství, ale spíše láska, naivní láska chcete-li, šílená naděje; omyl ve výpočtech, ale tento omyl byl způsobem touhou pomoci a přivést k duchovní záchráně ty, které oni ^{VY} provokovali, aby je usmrtili. A to je něco významného - Sv. Mikuláš Tavelič a jeho spolubratří

právě naopak milovali mohamedánský svět, milovali jej svým způsobem. A jistě ho stále milují a jakoby zosobňují ve svých dějinách křesťanskou lásku vůči mohamedánskému světu, jejž nám naše doba dává lépe pozmat, a tak posilu je naději, že jednou dojde k lepším vztahům mezi katolickou církví a islamem.

X Dary k obětování a děkovné dary za kanonizaci nesli poutníci z Jugoslávie; muži i ženy, mnozí byli oděni ve své národní kroje; jim potom a dalším poutníkům sám sv.Otec podal tělo Páně.

Závěrečné požehnání sv.Otce platilo dnes Chorvatům a ostatním rodákům novým světců mučedníků, ale též všem, kdo dnes šíří evangelium za mimořádných okolností, kdo jemu vydávají svědectví ^{jen Bohu} tichým, ~~neznámým~~ mučednictvím:

K dopolední kaninovaci se sv.Otec vrátil v proslovu před poledním Andělem Páně: Kanonizace nás nabádá k vnitřní křesťanské radosti: Noví svatí mučedníctvím (dobrovolným) napomínají ~~naši~~ pohodlnou slabost, naše přizpůsobování se ideálem ne vždy dobrým, a nabádá nás k vnitřnímu i zevnímu vyznávání naší víry; ve snaze učinit ji snadnou a pohodlnou, mnozí ji omezují a ~~vnu~~ plní pochybami. Avšak snadné a pohodlné křesťanství neexistuje, existuje jen křesťanství statečné, ~~xxx~~ přinášející štěstí; to dává přednost přede vším, a třeba-li i před vlastním životem, tomu co je nejvzácnější, svaté víře. A konečně se musíme radovat s těmito charvatskými poutníky, kteří nad hrobem sv.Petra dokázali ~~xx~~ křesťanské tradice celého národa. Tak vypadají křesťanské dějiny, končil sv.Otec: jsou plné utrpení v osobách mučedníků, ale slavné v duších a generacích, které oslavují jejich památku a ~~jd~~ následují jejich příklad. Jsou slavná pro církev.

Wašingtonská americká katolická universita udělila čestný doktorát generálnímu sekretáři Světové rady církví dr.Carson Blakeovi; je to projev uznání za jeho úsilí pokračovat v dialogu s římskou církví a vést církve, jenž jsou v Radě zastoupeny, aby pracovaly za pozvednutí životní úrovně zemí především chudých. Dr.Carson Blake patřil k předním ~~průkopníkům~~ ~~průzkazivatelům~~ nenásilných demonstrací proti rasoé diskriminaci.

Do Čenstochové připutovalo na 300 lékařů a 700 ošetřovatelů a ošetřovatelek na Den modlitby na úmysly sv.Otce. Byli přítomni také dva biskupové. Ředitel Apoštolátu mezi nemocnými Sulej mluvil na téma „Setkání nemocného s Bohem. Lékař má se dívat na nemocného jako na svého bližního, jako na Boží dítě, ne pouze ve světle své lékařské vědy.“

...pondělí 2.část úvahy dp.dr.K.V. "Experiment s církví", ve čtvrtek mluví dp.Skalický, v pátek věnujeme pořad maldým posluchařům.

Uslyšíte druhou ze tří úvah dř. dr. Karla Vrány na téma Experiment s církví

1 Nejdříve zprávy z katolického světa:

Jugoslávští biskupové vydali společný pastýřský list ke kanonizaci františkána Mikuláše Taveliče, který byl usmrcen z nenávisti k svaté víře 14. listopadu 1391 v Jeruzalémě. Kanonizace je nám novou příležitostí k obnově

ve víře, k růstu v naději a k novému roznícení lásky k Bohu i k bližnímu.

Společné prohlášení ~~radosti~~ nad kanonizací uveřejnili generální představe-

ní ~~římskokatolických~~ františkánů, minoritů a představování františkánů, kteří pracují ve Sv. zemi: kanonizace je projevem

uznání pro vše, co duchovní synové sv. Františka vykonali pro Svatou zemi

a je povzbuzením, i nadále ~~tam~~ být svědectvím Kristovy lásky. - Sv. Tavelič má svůj oltář už řadu let v kapli apoštolské delegace v Jeruzalémě, v dřívějším Českém poutním domě.

V Dijonu ve Francii se bude konat od 5. července 57. sociální týden francouzských katolíků na téma: Chudí v oplývající společnosti.

2 3. července je na pořadu diskuse u kulatého stolu o církvích a boji proti chudobě; diskuse se zúčastní mj. předseda Mezinárodní charity mons. Rhodain a protestantský pastor Wagner.

Ve Strassburku bude od 9. do 19. září 4. ekumenický seminář na téma Bůh a bohoslužba. Zúčastní se ho přední teologové protestantští, pravoslavní a kato-
ličtí. Seminář pořádá strassburské středisko ekumenických studií a má za
cíl studovat, jaké zevnější formy dát bohoslužbě, tak aby z ní mohlo co
nejvíce těžit ekumenické hnutí.

4 V kostele Ducha svatého v Sandoměři v Polsku byla uspořádána výstava moderní posvátné architektury ve Francii, Itálii a Polsku. Při jejím zahájení pronesla řeh. sestra Marie Eva ~~Králová~~ v naší době.

✓ 5 Finské mládežnické ekumenické sdružení vydalo provolání, ve kterém volá po společném překladu modlitby otčenáše. Katolíci, pravoslavní a protestan-
tí užívají dosud svého vlastního překladu.

✓ 6 V africké republice Malawi je z čtyř a půl milionů obyvatel více než 900 tisíc katolíků a čekatelů na křest. Stará se o ně 70 kněží domácích a 234 cizích, 288 řehobních sester narozených v Malawi a 241 z jiných zemí. V seminářích se připravuje na kněžství 32 bohoslovů.

✓ 7 Ivan Jindřich Šimánek o jednotlivých

Pablo Casals, jeden z nejznámějších virtuozů na housle, přišpěje na opravu katolické katedrály v hl.městě Portorika San Juan. V památném chrámu bude mít několik kostelů a výtěžek bude určen na restaurační práce. Katedrálu v San Juan postavil první biskup v Novém světě Alonso Monso před ~~xvi~~ ^{víc} jaký čtyřmi sty roky.

7 V pátek bylo propuštěno osm z devíti španělských kněží, ~~xxix~~^{nedávné} jejichž uveznění vyvolalo velké napětí v diecézi Bilbao. Ministr války uznal oprávněnost jejich odvolání. Deátý kněz toto odvolání nepodepsal.

Uvaha "Experiment s církví, kterou nyní uslyšíte, je zamýšlení nad sbírkou básní německé spisovatelky Gerturd von le Fortové "Hymny na církev". Úvahy Experiment s církví zakončíme příští pondělí.

Z liturgického nového kalendáře.

22.června měli kněží při volbě mešního formuláře volbu:mohli si zvolit den v týdnu, nebo svátek sv.Paulina,biskupa z Noly, nebo dvou naglických mučedníků světců sv.Johna Fishera a Tomáše Mora, ~~z~~^{mučedníků;} životem ~~xvi~~ stvrdili svou věrnost papeži:^a odmítli uznat svrchovanost krále Jindřicha nad tím,co je ~~a kterí~~ spolu byli r.1535 prohlášení za svaté-pravomoci církve. John Fisher, horlivý biskup z Rochesteru, ~~a~~ kardinál, plodný asketický a teologický spisovatel byl popraven 22.června 1535. Tomáš More, ~~býval~~ veřejný právník, filosof a politik; ~~r.1532 se vzdal úřadu kancléře anglického království,~~ protože nepřijal supremacii krále; uvězněn, odsouzen pro velezradu a popraven 6.července 1535. Tomáš More je znám svým spisem Utopie, Dialogem o útěše v utrpení a Listy dceři Markétě z vězení v Toweru. Všechny vynikají naprostou odevzda ostí do vůle Boží, bystrostí myсли a pravým anglickým humorem. Od Tomáše Mora ~~pochází~~ ^{slavná} Modlitba o humor:...

Česká sekce ~~Václav Havel~~ ^{a obnovený národní hudební fond} o zájmu o rozhlasu

3/1-

7, 30
2, 31

ústav pro studium
totalitních režimů

Básnická sbírka Hymny na církev ještě klíčovým dílem Gertrudy von Le Fortové. Otvírají mám přístup k duchovnímu, náboženskému a básnickému domovu německé spisovatelky. Poprvé byly uveřejněny roku 1924. Vytrýkly jako mohutný, živý, čistý pramen z básnického srdce, které se stravovalo touhou po své vlastní plné podobě, po svém domově, po své mateřské duchovní řeči. Touto mateřskou řečí duše mluvila katolická církev. "Poezie - říká Le Fortová - je formou lásky". Láska je domovem duše. A tento domov, postavený na této zemi, domov viditelný, otevřený hledajícím, důvěrný a chránící je domovem Boha v církvi. V církvi a skrze církev Bůh obydluje svou láskou a milostí tuto zem, její čas, její pouště a její exily.

Vydávat dnes téměř po půl století od prvního vydání hymnickou poezii na církev se může jevit jako opovážlivost, provokace anebo zahleděnost do minulosti která se krásná, protože se už nikdy nemůže vrátit do naší syrové skutečnosti. Tohoto rizika si byl vědom nejen český překladatel dr. Josef Benáček ale také vydavatelé z Křesťanské akademie.

Dá se předvídat, že i mohí z katolíků si nebudou vědět rady s touto zvláštní básnickou sbírkou. Budou se ptát sebe i vydavatele, co si mají počít s věrši obtíženými symbolickými obrazy a se slavnostní vznešenou a téměř liturgickou řečí. Celé dílo a každé jeho slovo je prosyceno oddaným obdivem a žasnoucím, láskyplným vděkem církvi. Žijeme v době střízlivé a kritické obnovy církevních tradic. Víme stále více a stále lépe o nezbytné potřebě vytvořit nový historický sloh křesťanů ve dvacátém století. Lyrický triumfalismus se nehodí dobré k církvi, která je ponořena do velkých problémů dnešního lidstva. Náš vděk není bez výhrad; naše úcta má bez rozpaků. Naše víra touží po pravdivosti, po drsné upřímnosti.

Při četbě Hymnů Le Fortové nesmíme ani na okamžik zapomenout na toto nové dějinné a psychologické zázemí dnešního věřícího člověka. Setkat se dnes opět s touto poezíí může být nesnadnou věcí. Důležité je, abychom se nezastavili u prvních povrchových dojmů. Poerie Hymnů nás přímo dráždí a vyzývá, abychom sestoupili k vnitřním pramenům a nevralgickým inspiračním uzelům; dává nám novou příležitost, abychom změřili svou dnešní kritickou stržlivost a prověřili tak pravost své víry. Měli bychom se předně zeptat, zda tato útlá básnická sbírka neotvírá spíše novou cestu k nevšedně obohacujícímu, duochovně opojnému a umělecky strhujícímu výhledu na tajemství Kristovy církve.

První věc, kterou je mít třeba na mysli a před očima, je tato: básnička se přibližuje k tajemství církve svými vlastními a nám neobvyklými cestami. Tradiční a doposud nejčastěji používaná cesta postupuje od povrchových pásem do hloubky, od obvodu ke středu. Gertruda von Le Fortová se ponořuje přímo do středu a do srdce církve. Svou háravou vírou a rozehvěnou poezíí zapouští své duchovní kořeny tam, kde ^{se} církev rodí přímo z Krista a jeho lásky. Odtud teprve vystupuje k jevovým a vnějším, viditelným a empirickým stavbám. Tímto duchovním střdem a osovým svorníkem církve pak měří, prohodnocuje a prosvětluje svůj osobní příběh a příběh samé církve v čase a v prostoru. "Opravdu kdo vidí její tvář, zří Krále", říká Le Fortová. Církev naprostoto zprůhledněná a prosvětlená Bohem, žijící z Něho a k Němu a pro Něho, zpřítomňuje Krista v kalném čase a v prolámaném prostoru dějin a duší.

Smysl této básnické hymnifikace pro dnešek je trojí. 1) Předně ozřejmuje rodnou příbuznost poezie, umění a církve. Jejich pohnuté a neklidné osudy se prolínají a hledají. Kde trpí a je ponižováno umění, tam trpí a je ponižována i církev. Kde kvete svobodně a mladistvě

církve, tam kvete a roste i umění. 2) Hymny na církev odhalují odvážným a nádherným jazykem pravou tvář církve: církev je tu opět domovem duše, prostorem nadějě a základem duchovní svobody. 3) A konečně v Hymnech Le Fortové nacházíme opravu a překonání svých laciných sásiologizujících a relativistických netrpělivostí. Sociologický a empirický myšlení pohled na církev může mít smysl jen tehdy, je-li pevně zakotven v teologické perspektivě a v živé tradici, která sahá až ke Kristovi.

Básnická sbírka Hymny na Církev gravituje kolem tří hlavních motivů: nalezení církve jako duchovního domova, církevní rok a poslední věci člověka i světa. V jejich velkorysé osnově a vertikálním napětí tkví hymnický rytmus a strhující dynamika díla. Duše rozpoznaла v hlasu církve hlas Boha. To je otřesné a převratné poznání, zraňující procitnutí a spásná proměna. Vše je najednou nové a doposud nepoznané. Je třeba se svěřit v důvěře církvi, která materky a hojivě vede duši svou liturgií k tajemství života. V liturgii nasycuje a napájí prachnoucí a hladovějící duši živou a oživující milostí, která vyvěrá z Vtělení a Vykoupení. Ukazuje a staví cestu z říčního času do absolutní budoucnosti, v které mizí nestálost světa, padají kulisy iluzí, lží, ideologií a stíny pýchy. Víra dorůstá v oblažující vidění a v poslední naplnění.

Jednotlivé části Hymnů tvoří jakési úseky dějin spásy tak, jak je prožívá duše dvacátého století. Je tu předně hledání a nalezení živého Boha v církvi. Lidský a duchovní život rozkvétá skrze církve v Bohu a z Boha. V církvi duše může přejímat poslední vítěznou naději, naději všech nadějí, vyrostlou z jistoty, že poslední tajemství bytí, světa člověka i církve je Láska. A Bůj je láska jako i láska je Bůh. Le Fortová mapuje naši cestu z úzkosti, samoty a prázdniny do naděje, do bratrského společenství, do plnosti pravdy, slyšení a spásy.

2 ..zprávy a aktuality z katolického světa.

Svatý Otec Pavel slaví ve středu svátek svého křestního patrona - ~~Jménem~~ ^{Jana Křti}

tele. Jmérem katolického světa mu přišli blahopřát kardinálové, kteří jsou v Římě. Děkan kard.sboru Tisserant ujistil sv.Otce modlitbami celého světa,

~~prodlouženého~~ jeho úsilí zaručit světu spravedlivý mír a lepší budoucnost a konečně poděkoval za výtisk latinského Římského misálu, jež sv.Otec k svým ~~padesátinám~~ ^{dvacátinám} ~~lince~~ ^{lince} ~~jmeninám~~ daroval všem biskupům celého světa. V delším italském proslovu

Pavel VI. mluvil o vnitřním stavu církve a o situaci ve světě; obrátil se k představitelům národů a mezinárodních organizací s výzvou, aby principy humanity a bratrství měly přednost přede vším ostatním, tak aby všichni

mohli pracovat za nastolení a udržení míru. V první části o životě církve mluvil především o těžkostech, jež dnes zakouší kázání evangelia. Zmínil se

o práci komise teologické a komise pro revizi církevního zákoníku, o rozví-

jející se spolupráci mezi Svatou stolicí a biskupskými konferencemi, o bratrských vztazích s odloučenými křesťanskými církvemi a o nesnadném, složi-

tém a delikátním dialogu s moderním humanismu a konečně o své nastávající cestě do jihovýchodní Asie a do Austrálie. Nová doba žádá nový způsob pasto-

rační služby světu. Nejnáležejším problémem církve dnes, po koncilu je jak kázat ~~christianum~~ Kristu, jak podávat svědectví o jeho evangeliu, jak

navázat dialog, ezi církvi a masami; celá církev, do biskupů až po laiky, ~~všichni~~ ^{musí} zít ~~christianum~~ // Křesťané konečně mají nést svůj přínos

věci světového míru a rozvoje. Jistě přednost má evangelizace, ale ~~rozvoj~~ ^{rozvoj} základním požadavkem spravedlnosti a bratrské lásky. Přese všechno zůstává ~~pozastavenou~~

dosaďní úsilí vyřešit tuto otázku, která se dotýká celého světa, musíme říci, že rozdíly mezi bohatými zeměmi a zeměmi rozvojovými nebyly odstraněny a ~~ne mohla mít~~ se ještě zvětšují. Z Třetího světa se ozývá volání

o pomoc, které by mohlo propuknout v nepotlačitelný hněv a jeho následky by mohly být neblahé pro mír a pravý pokrok. A svatý Otec se tu ptal, zda

dosaďní způsob jak tyto rozdíly odstranit, je správný; ~~odstranit~~ je, žádá spravedlnost a mír. V mnoha zemích, pokračoval potom, mír je stále ohrožen,

a na několika otevřeně porušován. Nevinné obyvatelstvo je strženo do víru událostí, ~~proti kterým nemohou~~ nic dělat; jeho oběťmi nejsou jen mužové,

vytržení z pokojné práce, ale především žěti, matky, nemocní, ~~ztráza~~ Je proto nutná větší odvaha při učnném budování míru, řekl sv.Otec a obrátil se k národům, které svou mezinárodní prestiží a svými možnostmi mohou

přispět k tomu, aby svět byl osvobozen od války, a k mezinárodním organizacím které nesou odpovědnost za obranu míru ve světě. Závěrem sv. Otec se vrátil k vnitrocírkevním problémům. Všechny členy církve vybízel k obnovení věrnosti a oddanosti: Je naším úkolem s pomocí Boží psát novou stránku dějin spásy a žít všem chny, které oduševňují a utvářejí svět, přivést k jejich zdroji a dát jim jejich pravou náplň. Církev, pevná ve víře, nezdolná ve své naději, vedena bezmeznou láskou, jde vstříc nejstarším náboženstvím stejně jako novým ideologiím a nejnesnadnějším lidským problémům; nese jim svůj poklad a svůj poklad: nejsou to dokonalá organizace ani vyzkoušená technika, ale sémě, kvas, sůl a světlo. Novému člověku, který se rodí v těchto posledních desíti letích 20. století, církev nese světlo Krista Spasitele, sílu své přítomnosti, plamen své lásky, jistotu svých slov. Národům, které úzkostlivě hledají mír a bojují se strašnými problémy rozvoje, nabízí své poselství všeobecného bratrství, dává jim od žic navázor všem harnicím jejich tvář bratří a přátel. To je budoucnost církve ve světě, končil sv. Otec v projevu ke kardinálům, kteří mu blahopřáli k jmeninám; to je přínos, který chceme podat k jejímu uskutečnění.

V ranních hodinách se konalo zasedání kardinálů, kteří jsou v čele jednotlivých ústředních církevních úřadů. Rídil je kard. státní sekretář Villot.

Do Vatikánu přišla zpráva o náhlé smrti biskupa z Míšně v NDR mons. Oty Spülbecka. Bylo mu 66 let a mísenskou diecézi spravoval od r. 1955, nejdříve jako apoštolský administrátor a pak jako sídlení biskup.

V Chicagu pro kolejí kard. Mundeleina se bude konat koncem srpna sjezd o možnostech založit Národní pastorační radu. Bude-li ji možné uskutečnit, pak Rada bude mít poradní úkol při řešení náboženských otázek týkajících se celých Spojených států.

V Chartres ve Francii zasedalo 110 kněží z farností ve čtvrtích obývaných převážně dělníky. Jednalo se především o tom, jak tradiční mluvu víry přiblížit řeči dělníků.

15. června zemřel v Římě správce litevského vyslanectví při Svaté stolici Stanislav Girdvainis. Bylo mu 80 let. Vyslancem byl jmenován r. 1939 a vyslanectví spravoval i po druhé světové válce, protože nikdy nebylo oficiálně zrušeno.

6/23/70

3

Ve Spojených Státech nedávno 9 protestantských církví společně se stavilo a vydalo komuniké, v němž vyjadřují naději, že na konci nastávajícího desetiletí, tedy r. 1980, díky stále rostoucímu úsilí o sjednocení, budou moci splynout v jednu církev. Těchto 9 církví zastupuje asi 25 milionů věřících, tj. skoro třetinu všech severoamerických protestantů. Nejsilnější z nich, metodistická sjednocená církev má přes 11 milionů členů, episkopální církev přes 3 a půl milionu atd., nejde tedy naprsto o nějaké počtem malé a významem nepatrnná církve. Myšlenka sjednotit se samozřejmě nevznikla v těchto církvích přes noc, naopak, uvedené komuniké, které ji oznamuje veřejnosti, je výsledkem 10 let vzájemných styků a jednání. Jejich vůle sjednotit se je skutečně upřímná, nelze o ní pochybovat, přesto však si zodpovědní představitelé oněch církví plně uvědomují, jak mnoho práce jim ještě zbývá vykonat. V některých z nich tvoří většinu věřících běloši, v jiných černoši a plné sjednocení mezi těmito dvěma elementy je ve Spojených Státech, i na náboženském poli, stále ještě velmi ožehavá otázka. Proto se též rozhodli řešit ji ihned v prvé fázi sjednocovacího procesu, tj. zasadit se o co možná nejrychlejší odbourání rasových i hospodářských rozdílů a předsudků. Nesmíme přito zapomínat na mentalitu průměrného amerického protestanta, pro něhož církev znamená ^{pouze} farní komunitu, kde se všichni schází k bohoslužbám, kam posílají své děti do nedělní školy a kde se shromažďují ke schůzím a diskusím o nejrůznějších problémech. Splynutí 9 církví by tedy zcela jistě značně porušilo jejich dosavadní zvyklosti a ušinilo farní komunity mnohem širšími a různorodějšími. Společnými se mají postupně stát i kostely, školy a všechny farní sociální a dobročinné instituce a akce. Je též velmi zajímavé, že prvním biskupem-předsedou nové sjednocené církve se má stát, v rámci již dosažené dohody, právě černoch.

O všech teologických, morálních a praktických otázkách bude jednat a diskutovat společné celonárodní shromáždění, jež má mít 750 - 2.200 členů, z toho přes polovinu laiků a jež se má scházet každý druhý rok. V mezidobí mezi jednotlivými schůzemi tohoto vrcholného orgánu má rozhodovat o všech důležitějších záležitostech zvláštní synoda složená z 5 biskupů, 10 pastorů a 30 laiků, kterýžto poměr /tj. 2 laici na 1 duchovního/ má být i v budoucnu stále respektován.

Hlavním cílem celého tohoto plánu je skloubit a posilit dosavadní ./.
Rádiiovaticana
Česká sekce vatikánských rozhlasů

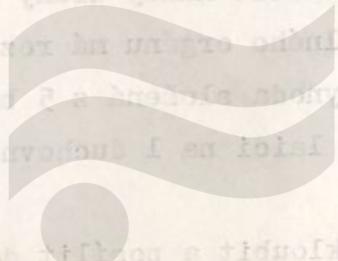
roztříštěnou, příliš individuální a proto i poměrně málo produktivní náboženskou činnost. I pak ovšem si přejí, aby dosažená jednota nebyla totální a byrokratická. I potom hodlají ponechat určitý prostor pro autonomní iniciativy a rozdílná stanoviska. V současné době představitelé těchto církví vědí, že pro nejbližší budoucnost je nejvhodnější metodou opatrný a pomalý postup. Překotnými a nepromyšlenými akcemi by totiž mohli kýzené sjednocení vážně poškodit a dospět i k pravému opaku, tj. dálšimu tříštění a oddělování se různých skupin.

Vidíme tedy, že i američtí protestanté dospívají k závěru jako katolická církev: sjednocení ano, ale promyšlené, rozvážné a nikoliv zbrklé a jen teoreticky prodebatované.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

**ústav pro studium
totalitních režimů**

Po zprávách z Vatikánu a kat. světa budeme věnovat pozornost nedělním liturgickým čtením.

V projevu při generální audienci sv. Otec mluvil o chudobě jako novém stylu v životě církve. Byl to papež Jan, který razil heslo Církev chudých; opravdu, chudoba má významné místo v evangeliu, je zdůrazněním statků duchovních ~~před~~ ^{mezi} hmotnými. Mnoho se také mluvilo o chudobě na koncilu: Otcové tu zdůrazňovali ne tolik chudbu osobní jako spíše na chudobu jako zevnější způsob jednání a života, ^{arku} protože dnešní generace chtějí vidět na církvi tvář samého Krista. Svatý Otec tu obrátil zraky do minulosti: jestli církev měla majetek neznamená to, že se zpronevěřila smýšlení chudého Krista: tuto situaci musíme chápout v dějinné souvislosti a i profánní dějiny dokazují, že církev svým majetkem velmi přispěla k rozvoji kulturní ~~minimální~~ ^{v civilizaci a k pozvednutí životní} úrovně obyvatelstva. Veřejné mínění ještě dnes mluví o nesmírném bohatství církve; nebylo by těžké dokázat, že toto bohatství je jiného druhu, a že často nestačí ani krýt oprávněná vydání ~~normálního~~ ^{normálního} života církevního a dobrých a pastoračních institucí, které církev má. ~~Ravat CECO~~ ^{XIX} řeči dělat obranu církevního majetku, pokračoval, ^{Přece jen nechce z této} a žádosti, aby církev nevypadala navenek jako ekonomická ^{velmoc}; je si toho všeho vědom a pracuje na reformě i této zevnější stránky církevního života, i co se týče ^{charity} Svaté stolice a ústředních církevních úřadů. Doufá, že ho v tom bude věřící lid podporovat, aby se podařilo odstranit to, co neodpovídá duchu a dobru církve. I nadále bude nutné hledat ty nutné ekonomické a hmotné prostředky, žádat o ně, spravovat je, ale nikdy se nesmí zapomenout, že i ony mají koneckonců cíl duchovní, sloužit dobru duše.

Audienci byli přítomni mj. kněží, kteří jsou kaplany v továrnách, vedoucí francouzské charitní organizace Secours Catholique, skupina 200 ~~mladých mužů~~ ^{z řady evropských zemí} dívek, členů hnutí Nová generace, kteří se sjeli na svůj sjezd do městečka Rovca di Papa, a kněží z Německa, kteří se účastní kursu o pokoncilové spirální ^{tualitě.} Svatý Otec jim věnoval krátký pozdrav.

V madridské arcidiecézi bylo vybudováno za posledních 6 let na 60 kostelů, především na periferii španělského hlavního města. Finanční prostředky jsou výsledek sbírek a darů.

Tradiční mezinárodní pouť cikánů a lidí bez stálého bydliště má letos za cíl Fatimu v Portugalsku. Pouť se bude konat ve dnech 6. až 18. září.

Újmeninám a psal k P. synům jis vlni paprsc - 21/6 - a poz. konane 30/6. první roč.

a Arc. z Paříže kard. Martý dal prodat několik kusů nábytku a gobelinů z arcibiskupského paláce. Výtěžek je určen pro přestárlé kněze a pro několik projektů rozvojových v Třetím světě. Toto rozhodnutí bylo přijato na zasedání arcidiecézní kněžské rady a je to odpověď na výzvu, kterou brazílský mons. Helder Camara na svých přednáškách opakoval, aby bohatší katolické obce pomáhaly zemím ve fázi vývoje. Má to být též příklad ostatním věřícím a veřejným institucím.

Habešský císař Hailé Selasié se zúčastnil otevření nové katolické školy Narození Páně v Adis Abebě. V proslovu se zmínil velmi pochvalně o činnosti katolické církve v Habeši a o přínosu, jejž církev podává k mravnímu a sociálnímu rozvoji země.

V neděli bude konsekrován nejvyšší farní kostel v Evropě. Bude to v místě Tignes ve Francouzském Savojsku a obřady vykoná kard. Garonne, prefekt kongregace pro katolickou výchovu. Místo Tignes je 2113 metrů nad mořem.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Evangeliem 13. neděle v roce končí 5. kapitola, v níž Marek seskupil Několik Ježíšových zázraků; Ježíš je pánum nad zlými duchy, nad přírodními živly a dnes: je pánum i nad smrtí, křísi dceru Jairovu. Toto vyprávění má za cíl probudit a upevnit víru v Krista: za ústřední verš můžeme považovat výzvu: Nic se neboj, jen věř, potvrzuje ji též vysvětlení ženě uzdravené od krvotoku: tvá víra tě zachránila. A na vzkříšení dcery Jairovy připravuje 1. čtení, které rozvádí téma smrti: Bůh je Bůh živých, nehce smrt nikoho - odkud tedy smrt? - *tu tím a zlým duchem, který dovrší mě z r. jeho, v nichž zazněl duch Bůha spravedlivosti.*

1. čtení je výběr veršů z dvou začátečních kapitol knihy Moudrosti; je to zakončení kázání určeného vládcům země; úvaha nad problémem života a smrti postavená do rámce témat spravedlnost, hřich a vztahy mezi Bohem a stvořeným a zvláště člověkem. Svatopisec má před očima první stránku knihy Geneze myslí se tělesná i věčná přijímá její optimismus: Bůh nestvořil smrt, stvořil všecko, aby bylo; smrt má svůj původ v hříchu. *Proti smrti staví spravedlnost, která nepodléhá smrti;* a ztotožnuje *bás* s moudrostí; protože spravedlnost znamená hledat Boha prostým srdcem, tedy mít správný poměr k Bohu. Zde *max* ve spravedlnosti vůči Bohu má svůj kořen i spravedlnost vůči lidem. Spravedlnost, kniha Moudrosti je tedy zcela blízko víře projevující se skutky, jak ji popisuje sv. Jakub. Bůh nabízí člověku nesmrtnost, bude-ližit spravedlivě. Neživá věci, vše co ho obklopuje, mu bude pomáhat aby dosáhl nesmrtnosti. *Otázka* Tu svatopisec už přechází k nesmrtnosti duše.)

Vzkříšení dcery Jairovy a uzdravení ženy trpící krvotokem věnuje Marek 22 veršů, Matouš jen 8, Lukáš 15. Dramatičnost a podrobnost vyprávění, rozděleného na 4 scény: u jezera, na cestě, na dvoře Jairova domu a v místnosti dokazuje, že tu Marek čerpal *od svědka celé události*, Petru, který s Kristem mohl jít až dovnitř a vše viděl na vlastní oči. Mistrně *celou* podářilo vystihnout lidské stránky: Jair, *vlivný člen místní náboženské obce* neváhá pokorně padnout k nohám nového neznámého mistra, tak jak *za chvíli* padne k nohám *prostá žena z lidu*; Marek jako by chtěl naznačit, že před nemocí a smrtí jsme všichni slabí, chudí a bezbraní; dvanáctiletá dívka, v rozvíjejícím se mládí, možná radost a naděje rodiny, umírá a na rozkaz Kristův, doteckem jeho ruky vstává, chodí a jí - i na to Kristus a Marek s ním pamatuji. Vzkříšení bylo jistě něco neslychaného, proto jsou přítomni jen otec - *další delikátnost ze strany Ježíšovy a 3 apoštolé*, kteří budou svědky proměnění a smrtelné úzkosti. A Ježíš je *výkonává pouhým rozkazem*, doteckem ruky, aby vyzvedl, že je rozdělovatel, pánu života.

Brat Václav i jeho sestra přišly a mohly k nám v ohrom
náhlosti, smut přišla na nás dělající žítit,
dostupný i v římském muzeu patří.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Lidé se dali do smíchu, když nazval smrt spánkem; apřece i my po jeho vzoru i nadále právem ji budeme tak nazývat; ne že by smrtí nebyla, ale protože Bůh ve kterého věříme, je Bůh živých a ne mrtvých. Smrt je očekávaní vzkříšení. Ježíš má moc mluvit k mrtvým a poručit jim aby vstali. Slovy "v Ježíši Kristu našem Pánu", Pavel naznačuje místo, prostor našeho vzkříšení, K. je vzkříšení a život. Avšak tělesný člověk nechápe tyto věci které jsou zřejmé a možné člověku, který žije podle Ducha. Proto aténští filosofové, když jim Pavel v Areopagu kázal o vzkříšení, řekli mu s úsměvem: O těch věcech si tě poslechneme někdy jindy; křesťanství není jen náboženství nesmrtnosti, ale nese příslib plného vzkříšení, tím převyšuje všechna dosavadní náboženství a je poselství naděje, opětovného shledání se všemi drahými.

Nakonec několik slov k 2. čtení - je to stále z 2. listu Pavlova ke Korintánum. V kapitole 8. z níž jsou vzaty verše, které čteme, Pavel nabádá k vělkomyslnosti při sbírce na pomoc křesťanské obce v Jeruzalémě. Pro nás je to napomenutí k velkomyslnosti. Službě chudým a vůbec všem, kdo naší pomoci potřebují. Zasluhují tu pozornosti pohnutky, které sv. Pavel udává: nejdříve jmenuje i toto dílo lásky mezi ostatními charismaty: víme, že lásku považuje za největší charisma, bez ní ani poznání, dar slova, viry nejsou k ničemu. 2. se mají dívat na příklad chudoby. Ježíšův, on bohatý se pro vás stal chudým, aby ste vy zbohatli z jeho chudoby. Tato pohnutka by Korinské křestany mohla vést do krajnosti; nemají dát chudým vše, jako nám dal Kristus, ale hledět nastolit jakousi rovnost, vyzývá je aby vytvořili jednu křesťanskou obec, od Řecka až po Palestinu, a proto odstranili kříkavé rozdíly. Jaká to výzva dnešním národům bohatým, aby nezištně pomáhaly národům chudým. A konečně Pavel volně uvádí verš knihy Exodus, který má přímý vztah k maně; naší manou je eucharistie, svátost lásky, u jejíhož stolu se scházíme a která lásku rodí a ji utužuje.

x a upřímný dej Ježíšu ji této lásce a přání.

ústav pro studium
totalitních režimů

1 Pokoncillové aktuality. Církev a víra v problematice dneška.

V dnešním pořadu bude opět mluvíz dp.dr.Karel Skalický o teologii naděje.

2 Nejdříve si poslechněte zprávy z katolického světa.

Svatý Otec přijal v nástupní audienci nového velvyslance irské republiky při Svaté stolici J.Exc.Tomáše Vincence Cominse, který mu odevzdal své pověřovací listiny.V proslovu sv.Otec vyzvedl duchovní a křesťanské tradice Irska, které tímto svým příkladem podává přínos k míru a svornosti ve světě. Velvyslanec Cummins, který se už po druhé vrátil do Vatikánu jako velvyslanec, blahopřál sv.Otcí k jeho 50 kněžství jménem celého irského národa; zvláště přál úspěch jeho práci za mír ve světě. ~~MEJ~~ Irský národ bude modlitbou provázet nastávající cestu sv.Otce na Filipíny a do Austrálie.

V další audienci sv.Otec přijal 250 kněží ze ~~Kremek~~ Brescie, kteří mu přišli blahopřát k jeho zlatému kněžskému jubileu.Sv.Otec jim poděkoval za návštěvu a připojil slova díků diecézi, již též vděčí za dar kněžství, a všem kdo mu pomáhali na cestě k oltáři Páně, zvl. pro svého světitele, zvěčnělého mons.Gaggiu.Mladým kněžím kladl na srdce, aby dovedli překonat všechny pochybnosti a hlasy, které narušují jejich vnitřní klid a radost ve službě Boží církve.

V Piekarach ve Slezsku se konala velká pouť mužů z celého Polska.Připutovalo jich na 200 000. Zavítal mezi ně též primas kard.Wyšinski. Jeden z mužů na slavnostním shromáždění si veřejně stěžoval, že není možné stavět nové kostely, aby si tam věřící mohli oživit své duchovní energie a pak s novou chutí pracovat na obrodě a povznesení své vlasti. Ordiář z Katovic mons.Bednarz řekl, že jeho diecéze, která má na dva miliony věřících, nemožna si postavit ani jeden kostel. Veškerý žádostí o povolení byly bez výsledku. Kard.Wyšinski kázal na téma: Jděte a ~~hlásejte~~ vsem slovo ~~života~~:

Jihoafrická durbanská arcidiecéze konala v posledních dnech svůj synod.

Bylo přítomno na 250 kněží a laiků. Bylo jednáno mj. o těžkostech, které zakouší veřejný křesťanský život, o duchovní správě na státních školách, o novém obřadu mše svaté a o rasové diskriminaci. Synod znova odsoudil nátlak, aby se i uvnitř církve přijaly diskriminační předpisy, a vyzval všechny katolíky, aby se pokud možná řídili pokyny, které byly před časem uveřejněny v tzv.Poselství církvi jihoafrickému lidu, podporovali křesťanské bratrství mezi různými rasovými skupinami a kde musí přijmout rasové předpis, aby dali najevo, že tak dělají jen s nevolí a s donucením.

Čílská církev darovala velkou část svých starých drahocenných předmětů peruánské vládě, aby z jejich výtěžku pomohla obyvatelstvu postiženému nedávno tragickým zemětřesením. Předměty byly odevzdány ^{peruánskemu} vélvyslanci v Cile. Je ~~xxam~~ mezi nimi ⁶~~biskupské~~ ^{vých} ~~náprsní~~ ^{ch} ~~kříže~~ ^{ří} a prstenů, které patřily čílským biskupům z minulého století a různé votivní dary.

Arc. ze Saigonu mons. Pavel Nguyen van Binh poslal novou výzvu členům delegacím, které v Paříži o ukončení bojů ve Vietnamu; žádá je, aby ze všech sil hleděli skončit utrpení vietnamského národa. Nepodává žádný konkrtní návrh, protože, jak poznámenává, nechce vstupovat do otázek čistě politických.

V Nongri v Tájsku byl položen základní kámen k prvnímu katolickému klášteru.

Slavnosti se zúčastnili též představení tří budhistických klášterů, které stojí v okolí nového kláštera katolického, a guvernér místní provincie.

Ve Vietnamu oslavila své 300. jubileum řeh. společnost sester Milovnic kříže.

Dnes má 2031 sester, 227 novicek a 257 postulantek. Kromě ve Vietnamu pracují také v Tájsku a Laosu, ve školách a v nemocnicích.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Dnešním pořadem chceme opět pomoci našim mladým posluchačům v jejich sebe výchově. Nejdříve několik zpráv z Katolického katolického světa:

Dialog s druhými je výměna. Jsi vůči nim čestný? Máš na ně ohled? Pane, že tys miloval všechny lidi, a přece jsi zvláštní láskou lnul ke svým učedníkům, a mezi nimi bylo několik, které jsi měl rád ještě více: apoštola Jana, Lazara, jeho sestru Martu, Magdalenu - Ty znáš lidské srdce a jak ho to posílí, když se může někomu svěřit - Do tvé ochrany odporučím své přátele - Dej ať jsem jim posilou a ať taky já něco mám z toho že jsem s nimi. Ať jsme nevzájem vždycky upřímní, otvření čestní a ohleduplní. A ať nás spojuješ ty sám; protože potom, jak jsi to sám slíbil, ty budeš uprostřed nás.

Na shledanou u přijímačů za 14 dní.

Svatý Otec přijal v audienci ministra dopravy africké republiky Malawi pana Msonthiho a jeho manželku. *(zpráva W. M.)*

Téma světového dne míru, který se bude konat 1. ledna 1971 na přání sv. Otce zní takto: Každý člověk je můj bratr. Svatá stolice se tak zapojuje do světové akce proti rasismu, kterou na rok 1971 vyhlásila OSN, a chce svým způsobem přispět aby si lidé uvědomili, že tvoří jednu rodinu, a aby mezi lidmi vládlo upřímné a činorodé bratrství současně odsuzuje jakoukoliv diskriminaci, ať se zakládá na barvě pleti, národnostní nebo rasové skupině, sociální třídě a náboženství; list ilustrující toto téma byl zaslán nunciům, biskupským konferencím a představitelům náboženských skupin, které se minulá tři léta připojily k iniciativám Světového dne míru.

Ve Washingtonu skončilo 26 mužů první polovinu své přípravy na jáhenství.

Jáhenské svěcení přijmou v červnu 1971. Všichni až na jednoho jsou ženatí a mají děti; na jáhenství se připravují ve večerních kursech a čtyřikrát do roka mají duchovní obnovu, na niž chodí i se svými manželkami. V USA existují ještě tři další střediska pro přípravu budoucích jáhnů. Jihoafrický křesťanský ústav vydařil knihu o životních podmínkách tamního černého obyvatelstva. Kniha má titul "Vyvržení lidé" a odsuzuje vládní politiku, která donucuje 18 milionů obyvatel země žít v rezervacích.

V římské diecézi vstupuje 29. června v platnost nové křestní obřady. Římský vikář kard. dell'Acqua si přeje, aby před udělením křtu byli poučeni o významu této svatosti rodiče dítěte, jeho kmotři a celé farní obec. Kard. dell'Acqua navrhoval, aby alespoň občas se křes uděloval během nedělní mše svaté; tím si farní obec uvědomuje, že přijímá nového svého člena.

A Říkali mi, že jsi můj rovnatel, protože nevyslovese
nemohlo se a nemluvíš jeho jazyka

B Predstavte si, že se sejde dohromady celá církevní obec a všechni budou pritom mluvit darem jazyku. Jeden by chtěl zpívat, druhý dávat poučení, jindy odhalovat, co mu bylo zjeveno... Všecko však musí sloužit k duchovnímu užitku. Nikdo ale nevynáší jednoho kazatele na újmu druhého. Vzdyt kdo muže o tobě říci, že ~~ty~~ něco ví? Mas něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to všecko dostal, proč se vychloubas, jako bys to nebyl dostal?

~~A~~ B Jestliže vedení dialogu je jako lamani chleba, kterým jsme se stali, nesmí se zapomenout, že i toto lamani má své podmínky a pravidla. Nestaci jen dialog vest. Dialog se musí vest dobré, jinak muže často více rozborit než postavit. Mluvi se o všem a o nicem, pozlatko se zamení se zlatem, konec se zacatkovou formou s obsahem.

Dialog je setkání dvou osob, které si vymenují to nejlepší co uznají za vhodné, hodnoty, kterých se každý z nich dobrál svou vlastní cestou. Dialog je setkání dvou zkušeností, které se nemají jako souperu ve hře, ale sloučují, doplnují, aby vydaly více světla.

K tomu je zapotřebí dvou podmínek: verohodnosti a ohleduplnosti. Verohodnost. Težko říct, nakolik závisí na skutečnostech. Existuje ale jeden negativní pol, který se často kritizuje: neupřímnost. Všechno je dobré, rika se, tolik pekných slov, tak pekne recených, jenže má to něco, co nepresvedčí. V pozadí za tím všim je něco, co se opakuje už jen tak ze zvyku, jako naucena basen o tom, že deště je vláhy - která ovšem nezna nijak presvedčive v místě, kde je povoden.

Něco jako navyk, styl, který dokazuje zastrtit pravou skutečnost. Ti, kteří v tom umějí chodit, už vědějí kolik mluvu je potřeba k uplnému zamazání zdánlivé nepravdy. Sladkost, která ale není ani místě, protože nevede k upřímné vyměně názoru, které nejsou k tomu, aby se navzájem potřely, ale jen vymenily.

Závisí na nás rozlišit a rozpoznat pravdu od lži. Jste je, že hra v malem merítku se neubraní nikdy. Ale bylo by lepší vzdát se dialogu vůbec, než vest ho společně a nelealně. Rika sv. Pavel - když mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale neměl pritom lasku, jsem jako zvucíci kov a rincíci zvon. Kde není verohodnost, tam není upřímnost a kde chybí toto, muzeme nás mluvení rovnou zabalit.

Nepravý dialog je paklik na svedomí druhých: vymáha tajemství až jen aby ho znehodnotil; navazuje protelství, až jen aby ho rozbil; mluví o cene křesťanství, až jen aby z něho udělal klep; mluví o lásce a je jen nezdrava inkiskretnost.

Vůbec už se nejedná o med, je-li ho malo ci mnoho, ale o něco, co je uvnitř, cím to je, že ~~nikdy~~ není na jazyku, co je na srdeci.

Kdo vede takový dialog, seje vitr a koukol.

~~A~~ Druhou podminkou je ohleduplnost. Vedeme-li dialog na všech možných rovinách, vzdy musíme být presvedčeni, že ten, kdo je před námi, zasluhuje stejněho ohledu jako my. Být presvedčeni, že ja i ty vycházíme od nuly a že na tento poli nejsou primaty ani řípedlosti, ale jen vůle pokracovat ve společné cestě s ohledem a laskou. Videt v druhém jen člověka, až už má názor takový ci onaky, až už je címkoliv, až je chudy ci bohatý, starý ci mladý.

K tomu vest dialog se musí umět sloužit a milovat. Bezohledný nemiluje. Bez ohledu se neda pruchod jaru, tady neexistuje postavení, autority, urady, hierarchie: je jen vůle něco se dozvědět, druhé pochopit, vztíž je tak, jak jsou, videt v nich lidi, kteří doplnují naši lidskost.

Telo je taky jen jedno - rika sv. Pavel - i když má mnoho udu; ale všechny udy - presto, že je jich mnoho → tvorí dohromady jedine telo. Tak je tomu také u Krista. Vzdyt prece z nás ze všech stalo se jedno telo, když nás tentýž Duch všecky dovezl ke krku a všechni jsme v hojnosti přijali stejněho Duha.

~~A~~ Do svedomí se nevika zezhora, ale ze spodu. druhým se nepředhazuje drobty násí domněle zralosti, ale dava se pokorne to nejlepší a to jste s presvedčením, že to není všechno co muzeme dat a že je toho uboze malo.

Nikdo nerespektuje více pole než ten, kdo seje? protože ví, že uroda závisí na poli a ne na ruce, která zasela semeno. Druhým muže mě něco dat, jen když myslíme na toho, komu dávame a nesidíme na semeně.

1 P.Tomáš Špidlík bude ~~xxxxx~~ pokračovat ve svém seriálu o křesťanských ctnostech. Dnes bude mluvit o ~~křesťanské~~ rádosti. *Největší hýbla. Zpráv z hřeb. Vltava.*
Na 30.červen připadá sedmé výročí papářské korunovace sv.Otce Pavla.

Tomuto výročí je věnována první stránka nedělního L'Os.Romano s článkem hlavního redaktora a jeho zástupce a s fotografií sv.Otce při audienci, 2 kterou udělil před týdnem poutníkům z Jugoslávie.^K Výročí korunovace bude sv.Otec sloužit v pondělí večer mše svatou v bazilice sv.Petra. Můžete ji sledovat přímým přenosem od šesté hodiny středoevropského času, nejlépe slyšitelné jsou vlny v pásmu *9 a 31 m.*

Dnes v sobotu sv.Otec přijal v audienci účastníky valného zasedání ekumenického výboru pro společnost, rozvoj a mír. *Výbor se skládá z členů Pařížské studijní komise spravedlnost a mír a ze zástupců Světové rady církví.* Zasedání, které se konalo v Nemi nedaleko Říma byli přítomni oba předsedové výboru Max Kohnstamm za Světovou radu církví a mons.Gremillon z komise Spravedlnost a mír, dále mj. metropolita juvenal z Moskvy, bratr Christof z ~~V~~kláštera v Faizé a přední katolický laický pracovník Vanistendael. V proslovu sv.Otec řekl, že sdílí jejich obavy nad ~~xxxxxx~~ zvětšujícími se rozdíly mezi zeměmi bohatými a zeměmi ve fázi vývoje a bolest nad utrpením, jehož oběťmi je bezbranné obyvatelstvo v zemích, kde zuří válka.

3 3 "Křesťané musí tu říci něco společně a udělat, aby zastavili a odstanili nespravedlnost a násilí, jež hlodá na těle lidstva. Mají být činiteli obrácení lidí k vzájemné uctě a lásce. To je Kristova cesta, cesta, kterou třeba jít prostředky evangelia. Ne násilí ani nátlak, ale svědectví lásky, která sobě i druhým odhaluje, že je to hřích, který nás rozděluje, a modlitbou a pokáním otevírá srdce lidí ke spravedlnosti, solidaritě a k bratrskému rodění se o to, co máme". Nakonec sv.Otec se zmínil o jednotě křesťanských církví; ještě mnoho otázek církve navzájem dělí, už nyní však může me společně pomáhat trpícímu lidstvu a pak modlit se a pracovat, ab chom podle přání Kristova byli jedno a aby proto svět uvěřil.

4 Ve dnech 29.az 5.srpna se bude konat tradiční pouť nemocných italských kněží do Lurd. Během pouti si kněží vykonají duchovní cvičení, které jim bude dávat kard.Perikle Felici; modlitba ^{své} a obětí kněží chtějí obětována umysly sv.Otce.

4 Do Fatimy připutovalo 140 Litevců ze USA; mše svatou pro ně sloužil mons. Brizgys, světící biskup z Kovna, který žije v Americe.

5 Katoličtí kněží černé pleti ze USA mají v neděli Den černého osvobození. V kázáních, pobožnostech a jiných funkčích chtějí důstojným způsobem

spolu s věřícími černými i bílými vyjádřit svůj protest proti trvajícímu rasové diskriminaci.

Židovský ému rabínu Robertu Kahnovi byla svěřena katedra židovských studií na katolické universitě v Houstonu. Své přednášky začne na podzim.
sv.Tomáše

Katolickí studenti z města Seattle navrhli, aby 15.leden byl prohlášen na katolických školách za den sváteční. Je to výročí narození Martina Luthera Kinga, velkého bojovníka za rovnoprávnost černého obyvatelstva.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium totalitních režimů

27/6/70

(katolické

O

V Holandsku bylo založeno nové tiskové a informační středisko. Finanční stránku se bude starat tzv. Fundace kard. Alfrinka, jejíž základ budou tvořit dary věřících k sedmdesátinám jejich primasa, utrechtského arcibiskupa.

Moskveský rozhlas potvrdil, že k cílům socialismu komunismu patří definitivní ostranění máboženství. Přitom komentátoř přiznává, že by bylo neodputstitevním snem domnívat se, že lze likvidovat v krátké době náboženské předsudky, vyrostlé za tisíciletí. Řada důvodů vysvětluje, proč dosud existuje v Sovětském svazu duchovní jho náboženství. Protináboženská propaganda prý nebyla prováděna dostatečně důsledně a tvrdě; a konečně, soviatismu se nepodařilo zcela vybudovat společnost, v níž by si všichni občané byli naprosto rovni.

✓ 19. června byl položen základní kámen k novému katolickému kostelu na ostrově Helgoland. Bylo přítomno na 200 výletníků; v kázání řekl hamburský městský děkan, že i v dnešní době tak vyhraněně ekonomicky založené, je nutné budovat místo snad bezúčelné a nadmíru důležité, aby si v nich lidé znova uvědomili svou důstojnost a svou pravou velikost. Helgolandský kostel bude rozdělen na dvě části na malý zimní kostel a prostornější letní kostel; vedle bude sakristie, společenská místo, byt pro kostelníka a pro kněze.

V Innsbruku se konalo ve dnech 11. až 14. června zasedání národních katolických laických organizací z celé západní Evropy; také byli přítomni zástupci laiků z Maďarska, Polska a Jugoslávie, zástupci mezinárodních organizací a Světové laické rady. Zasedání mělo heslo "Žijeme z naděje". Bylo založeno Evropské forum pro laický apoštolát, v jehož výboru je též jedna zástupkyně ze socialistických zemí, a to z Jugoslávie.

✓ V Salcburku se koná od 1. do 4. července mezinárodní sjezd slávistů; hlavním tématem přednášek je zřízení prvního slovanského arcibiskupství r. 870.

✓ Sjezd bude zakončen slavnými bohoslužbami v staroslovanské řeči, které bude celebrovat kard. Seper v salcburském dómu; kázat bude arc. mons. Maciejiner.

✓ Sjezd potom pojračuje v Řeznu a bude se zabývat odsouzením sv. Metoděje bavorskými biskupy. Kard. Seper přečte při mši svaté poselství papeže Pavla

8'30
30
30
9'30

4'30

ústav pro studium
totalitních režimů

Te

8/30

s dařivé

7/2

Křesťanství často sponzuje dvě věci (protecludue), Kristus
→ protože život je soulad rozporu. ~~Dve ctnosti~~ Tak jsou i
dvě ctnosti, které patří k sobě, a přitom jakoby byly opačné polohy:
Křesťanství A D O S T a křesťanství smutek.

Výhody radostného životního postoje

Je zbytečné dnes ještě vyvracet tvrzení, rozšířované na konci minulého století o ("radostné antice" a smutném křesťanství. Brzký úspěch křesťanství, náboženství chudých a nevzdělaných, v kulturním světě římského imperia se dá vysvětlit i tím, že slibovalo vítězství nad vším tím, proti čemu se cítil člověk bezmocný: osud, smrt, bolesti.

Hlásání Kristovy nauky dostalo jméno eu-angelion - dobrá, radostná zvěst. Křesťanství je náboženství milosti. Řecké slovo chara znamená vlastně radost. Pozdrav andělův Marii překládáme "Zdrávas". Řecké Chaire je doslova "Raduj se!" (Staroslověnské liturgické texty mají skutečně výraz "Raduj sja!")

Písmo vybízí k modlitbě s pocity radosti (srov. Ž 1, 11; 9, 5;
99, 1; 104, 3 atd.). Často se připomínají slova sv. Pavla: "Ne ze smutku nebo z nutnosti; veselého dárce Bůh miluje" (I Kor 9, 7). Vrchol a cíl křesťanské dokonalosti je láska. Kdo miluje, dává rád, i když s obětí, mluví rád s tím, koho miluje. Kdo se modlí a zapírá radostně, dokazuje, že dělá své povinnosti z lásky.

Práce, kterou konáme radostně, jde jakoby sama od ruky. Aristoteles píše: "Radost dílo zdokonaluje, smutek je ničí". Sv. Jan Zlatoustý vysvětluje v tomto smyslu verš žalmu (118, 32): "Běžel jsem po cestě tvých přikázání". Radost dává sílu a síla svěžest. Všecko jde mnohem snadněji a rychleji. Kdo má radostný postoj k životu, malé překážky vůbec nevnímá a velké překonává s odvahou. Nebojíme se o jeho budoucnost. Naopak, vidíme-li někoho trvale smutného, právem se bojíme, že na započaté cestě nevydrží, zvláště kdyby se vyskytly větší potíže.

Radostné konání náboženských povinností je účinný způsob apoštola. Neláká společnost lidí smutných a nespokojených; naopak všichni by rádi šli tam, kde vidí, že je štěstí a radost. Sv. Lev napomíná řeholníky, aby byla jejich "skromnost svatá a ne smutná". Sv. František si přál, aby byla na jeho bratřích vidět radostná tvář, chuť udělat víc než dosud dělají, a ne únavu a omrzlost. Tak mají vycházet do ulic.

Škodlivost smutku

Křesťanská mravouka učí, že ctnostný život je život podle Boha a podle šťastné a nevinné přirozenosti, jak vyšla z rukou Stvořitele. Kdo usiluje o ctnost a je přitom neradostný, popírá pravdu, kterou chce věřit. Alespoň ten dojem budí u druhých.

Proto řídí Hermas (^{auter} 2⁴. stol.) smutek mezi zlé žádosti, které je potřeba vypudit ze srdce. Jediný chvályhodný smutek, jak svorně učí askéti, je lítost nad hříchem. Ten však se vbrzku stává zdrojem pravé radosti. Sv. František z Assisi, jak vypravuje jeho životopis, varoval před smutkem. Zármutek člověka je radost ďábla. Smutného člověka totiž snadno přivede k zoufalosti nebo k tomu, aby hledal nedovolená potěšení ve světě.

Je to v souhlasu s tím, co napsal sv. Řehoř Veliký: "Duše nemůže být bez radosti, hledá tedy potěšení v nízkých věcech, nemá-li je ve věcech vznešených".

Pravá radost vnitřní

Po tom, co jsme řekli o radosti, zdá se nepochopitelné, proč mnoho starých askétů tak ostře odsuzuje smích. Odvolávají se přitom na slova samého evangelia: "Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete plakat a naříkat" (Ik 6,25). I sv. Bazil, který je tak rozumný ve svých radách mnichům, výslovně praví, že nevidí žádný důvod k smíchu, zato dost příčin k pláči nad hříchy. O sv. Pafnuciovi ruském (15. stol.) se čte, že ho za dlouhá léta viděli jen dvakrát se poušmat.

Právem se ptáme, kde vzali tak nelidskou nauku, která se zdá být úplně v rozporu s radostnou zvěstí evangelia. Sv. Bazil je si toho vědom, proto hned po svém přísném napomenutí, začíná rozlišovat. Říká, že slovo "smích" je dvojznačné. Obličeji toho, kdo je celý proniknutý vnitřní radostí, jakoby zářil, stále se usmívá. To ovšem i sv. Bazil velice chválí, tak by to mělo být vědycky. Zdá se mu však nepřirozené, aby se člověk, který nemá dost radosti v nitru, dráždil uměle k smíchu žerty a nejapnostmi.

Výpady starých askétů proti vtipům a žertům jsou časté a můžeme klidně říci, že jsou často i nespravedlivé. Přesto však jsem s nimi zajedno v základním principu. Pochopili, že pravá radost se nedá naočkovat tzv. bavením se. Kdo navštěvuje kabarety, divadla, zábavy jenom proto, aby zapomněl na sebe, kdo se leká, aby nebyl chvíliku sám, ten jistě není na správné cestě k duchovní radosti. Pravé veselí není pilulka zapomenutí. Je potřeba odstranit hluboký kořen smutku v srdeci.

K tomu pak křesťanství poskytuje účinné prostředky. Dá se proto říci, že nutné podmínky křesťanské radosti jsou především tyto: čistota svědomí, dobrá zpověď, stálé přemáhání zlých náklonností, pevná víra v Boží prozřetelnost, která řídí všecky vnější události k dobrému, pochopení tajemství kříže, křesťanského významu bolesti, usilovná práce k službě Boží, která dává zadostiučinění a rozvíjí naše vlohy, úsilí o spořádaný a pravidelný život, víra v účinnost modlitby. V tzv. čtvrtém týdnu Exercicií piše sv. Ignác o povinnosti křesťana "radovat se s Kristem radujícím". Je si však vědom, že je to těžší než "být smutný s Kristem trpícím". Předpokládá to mnoho. O něm samém naznáměl pěknou vzpomínku jeden, kdo mu byl blízký; prý se nemohl udržet smíchu, když přišel do světnice sv. Ignáce. A přitom se s ním světec často vážně vadil. Nic naplat, slova byla přísná, ale obličej zářil vnitřní radostí, "znak to vnitřního klidu", získaného usilovnou prací na cestě etnosti.

Radiowatikan.cz
Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Poslechněte si dnes aktuality z Vatikánu:

V proslovu v poledne sv.Otec věnoval pozornost pondělnímu svátku sv.Petra a Pavla.Tím, že sv.Petr přišel do Říma,a zde podstoupil mučednickou smrt, dal tomuto ~~XXVII~~^{městi} Nové určení, učinil z něho střed církve, skálu na níž je zbudována církev, základ jednoty a nezměnitelnosti. Proto každý křesťan musí milovat město Řím a modlit se,aby vždycky zůstal věren svému poslání, k dobru církve a světa.

1.července začne ve Vídni mimořádné zasedání rakouského episkopátu; biskupové si navzájem vymění zkušenosti, které udělali s diecézními pastoračními radami. Též se budou zabývat finančním stavem soukromých katolických škol. Nový patriarcha ruské pravoslavné církve, nástupce zemřelého Alexije, bude zvolen příští rok; svatý synod svolal už koncil, který patriarchu zvolí.

Koncil připravuje zvláštní komise, jejímž předsedou je metropolita z Kutic a Kolomny Pimen, který spravuje patriarchát od smrti Patriarchy Alexeje.^{Patriarchy} Metropolita Pimen prohlásil, že budou pozváni též cizí hosté, vedoucí a Komise též sestavuje seznam osob, které koncilu budou přítomny. představitelé autokefálních círcí a křesťanských cíkví, s nimiž ruská pravoslavná církev udržuje přátelské styky.

K 25.výročí vydání Charty OSN vydal její gen.tajemník U Thant provolání k míru a bratrství mezi národy.

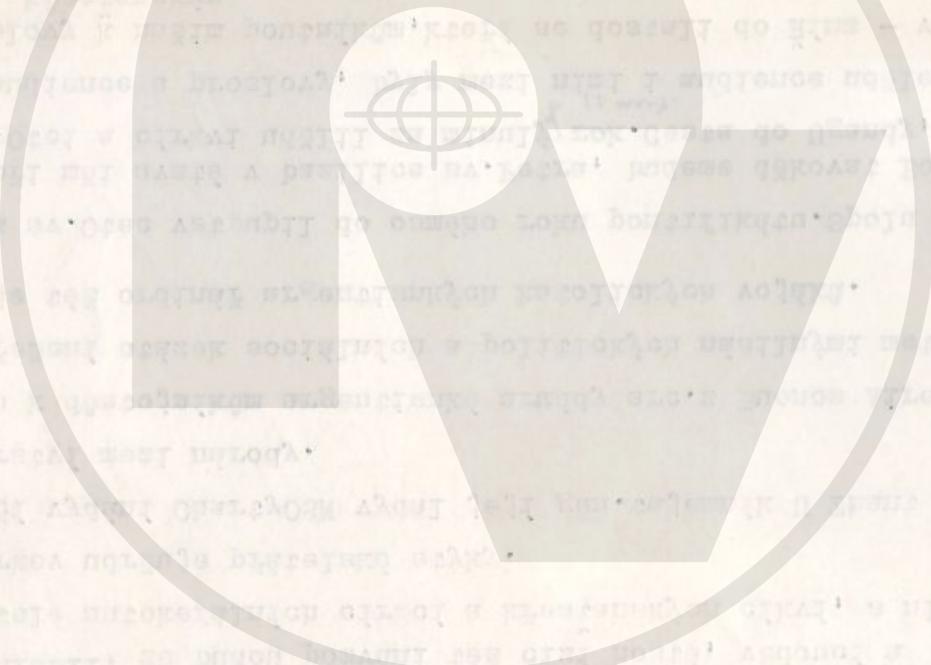
V proslovu k důstojníkům argentinské armády arc.z Buenos Aires kard.Caggiano odsoudil řešení otázek sociálních a politických násilnými metodami. Kard. Caggiano je též ordinář argentinských katolických vojáků.

21.červnem sv.Otec vstoupil do osmého roku pontifikátu.Spolu s ním v pondělí večer při mši svaté v bazilice sv.Petra, budeme děkovat Bohu za to, co Je nám sv.Otci a církvi udělil za minulý rok.Cesta do Ugandy, na Sardinii, nesčetné audience a proslovy, byly mezi nimi i audience udělené našim biskupům a proslovy k našim poutníkům,kteří se dostali do Říma - vždycky je nabádal k věrnosti tradičním, u jejichž základů stáli Cyril a Metoděj. Kéž Pán A do budoucna je už ohlášena cesta do Austrálie a na Filipíny jistě i ta přispěje k pravé pokonciové obnově církve a bude novou výzvou k míru a svornosti pro celý rozdělený svět.

8(30) sílí sv.Otce i nadále žehná a úspěchem provází všechny jeho podniky k dobru církve i světa. - Jako zamýšlení k výročí papežské korunovace Pavla VI. uvedeme meditaci ~~xxv~~ papežství a o problémech pontifikátu Pavla VI. Její autor ji dal název: Papežova modlitba.

11 2 12 30

Naše myšlenky jdou tyto dny ke všem, kdo v našich katedrálách přijímají kněžské svěcení. Blahopřejeme jim k vyvolení, a modlíme se, aby Božský velekněz je posloval i tenkrát, až uvadnou knětiny a věnečky z jejich primičního oltáře, a dá jim účast na své cestě křížové. Nechť je posiluje naše porozumění, pomoc a modlitba.

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

Kanadská katolická konference a Kanadská rada protestantských církví vydaly společnou vázvu ke kanadskému senátu, aby uskutečnil sociální politiku, která dává na první místo blaho lidské osoby. Oba křesťanské orgány navrhly založení Národní sociální rady, která by řídila sociální politiku vlády.

Dnes byl po první otevřen návštěvníkům nový pavilon vatikánských muzeí.

Pavilon obsahuje archeologické muzea, které bylo dosud umístěno v buováck

✓ 3 při lateránské bazilice. Protože těmto budovám bylo dáné jiné určení, byly pro exponáty vybudovány nový palác při vatikánských muzeích. Nové uspořádání očekává ještě na 200 000 muzejních kusů, které tvořily tzv. etnologické muzeum a byly rovněž vystaveny v lateránském paláci.

Přední jugoslávský ateistický pracovník dr. Čimč prohlásil, že Leninova kritika náboženství a církve už není časová. Mnohé, co Lenin řekl, třeba

✓ 5 vysvětlit ze sociální situace jeho doby, tak např. že náboženství je únik z nevědomosti, že jím kněží klamou lid, aby dávali podporu kapitalistům. Dnes církve se nezasazuje o udržení sociálních nespravedlností, ale právě naopak, o jejich odstranění, jak tomu snad bylo v minulosti

✓ Valné zasedání Luterského světového svazu se nebude konat v Porto Allegre

v Brazilií, jak bylo původně plánováno, ale ve Východním Ázii. Z mnoha luterských církví se totiž ozvaly výhrady proti tomu, aby na zasedání byl pozván brazilský president generál Medici; ^{VPO} toto pozvání se vyslovila luterská církev také sám president projevil přání, aby byl pozván.

Dosud není stanoveno, kdy se bude konat volba nového moskevského pravoslavného patriarchy, ani nebyl oznámen způsob volby. Prohlásil to zástupce moskevského patriarchátu při světové radě církvi biskup Hermogen. Není jisté, zda se volba bude konat během tří měsíců, jak to předpisuje pravoslavné

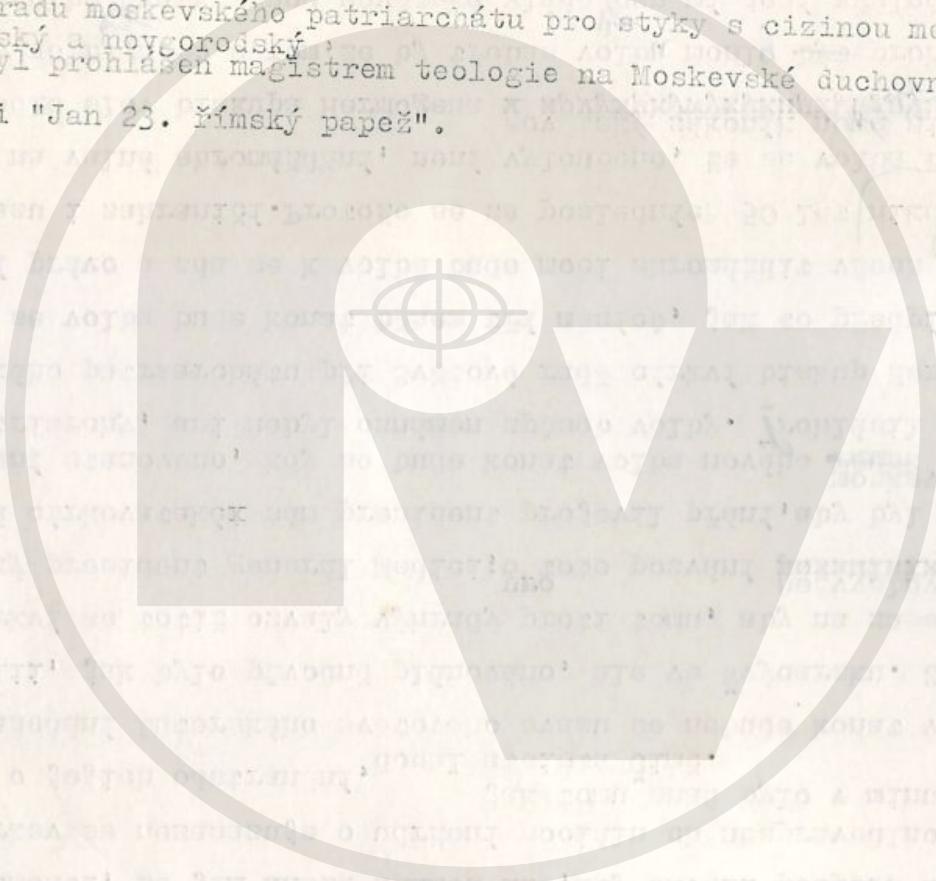
církevní právo a zda se k volbě bude moci shromáždit všech 75 biskupů v Sov. vazu i zahraničí. Protože se za posledních 50 let ~~nikdy~~ ^{jinak} biskupové nesešli na valné shromáždění, není vyloučeno, že se volba bude konat ~~pi~~ semně. Podle slov biskupa Hermogena ~~x sovětský zákoník neříká nic o zásahu úřadů do volby nebo o tom, že by třeba volbu mohly být prohlášeny za nepře~~ Po volbě Svatý synod sovětské vlády oznámí její výsledek.

✓ Ap. administrátor arcidiecéze Kaunas a diecéze Vilkaviskus na Litvě mos. Matulaitis Labukas udělil kněžské svěcení 8 jáhni. Liturgické texty byly po první čteny v litvě. V uplynulém šk. roce 1969/70 měl jediný litvaský seminář 33 alumnů. - Ap. administrátor z Ríga v Lotyšsku posvětil na

kněze 4. jáhny. Na jediném semináři pro Lotyšsko a Estonsko studuje 14 bohoslovců.

Vedoucí úřadu moskevského patriarchátu pro styky s cizinou metropolita leningradský a novgorodský. Nikodem byl prohlášen magistrem teologie na Moskevské duchovní akademii.

Hájil tézi "Jan 23. římský papež".

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

ústav pro studium
totalitních režimů

PAPEŽOVA MODLITBA

1 | Pane, mnoho lidí si myslí, že pro papeže je velmi snadné modlit se.

Nevědí však, že papež je také jen člověk, slabý a samotný jako ostatní.

Myslí si, že nikdy necítí pochyby, aby se nezmýlil.

Někdy, Pane, bych se chtěl hlasitě modlit venku, na náměstí, neboť i já zakouším hněv proroků, tvou úzkost v Jeruzalémě, a nejenom slastné pocity jaké Ty jsi měl na hoře Tabor, nýbrž i muka kříže.

Já se však Pane nemohu modlit veřejně před ostatními, protože podle dějin jsem nástupce Petrův, velmi vysoko postavená osobnost, která nemůže veřejně vyznávat ani své radosti ani své těžkosti.

Vím ale také, že je tolik lidí, kteří nechtějí zemřít, aniž by dříve viděli jiný papežův obraz, kteří si nepřejí jen tuto "osobnost", nýbrž člověka přítomného mezi nimi, v jejich středu. ^{uprostřed}

Znám dobře, Pane, že mé místo je uprostřed křesťanské obce, stáda, které jsi mi svěřil; že jsem jako krk, okolo něhož se shromažďuje celá rodina, aby znova nabrala sil a rokovala o svém životě.

Co však nám chybí, anebo co snad chybí mně, že se někdy cítím tak strašlivě sám? Může, anebo má se snad papež cítit sám?

Jsou to oni, kteří se ode mne vzdalují, anebo jsem to já, který se nedovedu dobré umístit uprostřed nich? Viz alespoň Ty, Pane, tuto mou bolest!

Cítím úplně zřejmě, že mým posláním a povoláním je být viditelným a hmataelným symbolem jednoty tvé církve; symbolem jednoty v její mnohosti.

Již dříve než jsi mne povolal za Petrova nástupce, dal jsi mi pocítit svůj hlas "abych se pokusil znova smířit to, co se zdá nesmiřitelné"

Proč, Pane, dovoluješ, aby, zatím co celým mým tělem proniká touha po jednotě, ve světě, v mém pontifikátě a dokonce i ~~na~~ mých rtech zaznělo to ďábelské slovo "schisma - rozkol"? ⁷ ^{int}

Mé srdce, Pane, se nemůže usmířit, nemůže klidně a odevzdaně přijmout možnost nové roztržky v církevní jednotě, protože i Ty sám jsi se naposled modlil, abychom byli jedno. ^{kdyby nábor nebyl}

Což nechápeš, Pane, že, ~~v bujném~~ ^{na} bomba nového schismatu, musel bych se já první vystavit hněvu Tvého soudu.

K tomuto dnešnímu světu, který nedůvěřuje slovům, zkoušel jsem mluvit výraznějším a srozumitelnějším jazykem gest. Odložil jsem svou tiaru, aby se tak stala ~~práv~~ ^{práv} dnešní má vůle sloužit a ne panovat.

Stal jsem se poutníkem a ~~příčel~~ ^{průčelí} jsem do celého světa, že se chci setkat se všemi bez rozdílu, ať jsou jakékoliv rasy a vyznání.

Opustil jsem svůj dům, abych navštívil ty, kteří se od nás odtrhli. ^{průčelí}

Nabídl jsem svůj dům, aby v něm moji vietnamští bratří jednali o míru, po němž svět volá, aby všichni poznali, že zájem, jež má církev o mír, dokáže překonat otázky diplomatické prestiže.

Ani někteří z mých spolupracovníků mě nechápali, když jsem se rozhodl zreorganizovat kurii, zřídit biskupský synod a založit sekretariáty pro dialog s těmi, kteří smýšlejí jinak než my.

Pro mnoho lidí byla tato má gesta začátkem naděje, hlavně pro chudé a po nižované, kteří stále doufají v osvoditelskou sílu církve.

To jsou má gesta; a což má slova, Pane?

Nemohu přece mluvit jen gesty, musím víru vyznávat, bránit a povzbuzovat i přímo, slovy.

Jak ale nemám pocítovat úzkost, když vidím, že má slova jsou obvykle překrucována těmi, kdo chtějí brzdit osvobožující proces?

Mám snad proto mlčet, Pane? Anebo mám snad proto mluvit méně ?
Uvědomuji si, že pro mnoho lidí už mé slovo nemá význam, protože mu upírají i charisma, jež Ty sám jsi mu vtiskl. Ale pro jiné má obrovský význam, protože žtotožňují mé slovo s tvým vlastním.

Mé slovo však stojí vždy jen ve službách slova tvého, Pane.

Svět má strach, Pane. A velcí tohoto světa také.

Malí lidé přijímají tento strach jako každodenní chléb. A proto stále čekají na příchod nového Mesiáše.

Nikdy nemohu zapomenout ty miliony tváří, které se kolem mne shlukují při mých poutích světem. ~~jejich očí mne křičí~~ strach ~~že hledají~~ důvěru. Ztotožňují mne přitom s Tebou, Bože, ve svém zoufalém úsilí, aby tě našli celého a opravdového, tak jak v Tebe doufají.

A já mám za úkol utvrzovat je, že tato jejich naděje není marná; vlévat do nich jistotu, že takový strach je nerozumný, protěže Ty Bože skutečně existuješ a přemohl jsi smrt.

Musím se ti však přiznat, Pane, že i já někdy zakouším úzkost, zvláště pomyslím-li si, že mám-li já obavy, i ve slabých a ponížených tím vzniklá strach. Myslím, že pro papeže snad jen jediná obava je oprávněná: zda totiž dokáže zjevit lidstvu s dostatečnou jasností, že naše víra svou láskou zázračně dokáže zbavit lidí úzkosti, která jim zabrání stát se plnými a pravými lidmi.

Proč, Pane, dopouštíš, aby pesimismus někdy pronikal až k mému pracovnímu stolu, zatímco miliony lidí prosí a volají, abych alespoň já i nadále křížel do celého světa, že strach není křesťanský.

Ty, Pane znás mou ubohost. Ty víš, že já nemám ani soukromý život. že já nikdy nemohu být jen prostý Jan Křtitel Montini, nýbrž vždy jen papež.

Co mám dělat, Pane? Kdybych chtěl skoncovat se starými zvyklostmi a šel žít na římskou periférii jako obyčejný farář, mnoho lidí řekne, že papež se zbláznil. Z druhé strany však, Pane, někteří chudí a ubozí právě pro má pozlacenou rouchu snad ve mně nedokáží rozpoznat nástupce toho Petra, který je zázračně uzdravoval Tvým pouhým jménem, protože neměl ani zlato ani stříbro.

Jak mám, Pane, smířit evangelickou prostotu nazaretského poutníka s diplomatickými audiencemi, při nichž se musím pohybovat jako papež? Vždyť svět slabých vidí v diplomacii jen hru mocných a volá po upřímnosti a prostotě jako záruce naděje.

Cítím v sobě přání a hluboký hlas, abych Tobě, Kriste, proklestil cestu uprostřed tohoto Babylonu moderního světa, tak jako ji razil sv. Pavel uprostřed zmatků starověkého světa pohanského. Prorážení nových cest se však mnoha lidem může zdát skoncováním s minulostí, porušováním tradic. A obžalují mne, že zrazuji Petra.

Pane, není snadné být zároveň skálou a lodičkou, prorokem a představeným. Mé obavy, Pane, se rodí právě z vůle usmířit tyto dvě tužby: jednak být strážcem zděděného pokladu víru a jednak i poutníkem, hledajícím nové cesty. Je pravda, že v Jeruzalemě sv. Petr ustoupil sv. Pavlovi.

Ale mohu já ustoupit sobě samému?

K papeži mnohem snáze proniká zahnívající pach stojatých vod v církevních rybnících nežli účinné slovo tolka věrných věřících, nežli jejich skrytá dobrota a tiché naděje, nežli jejich upřímně prorocké hlasy, které jakoby křičely: "Neboj se, neplač, nezoufej, neboť Kristus stále žije a nikdo

nebude moci pohřbit jeho jméno, protože potom by jeho pravdu křičelo kaméní. Dej, Pane, abych nikdy nezradil tento unavený, avšak prorocký hlas onoho nesmírného davu němých. Dej, Pane, ať tento jejich hlas vždy dolehne až ke mně. Dej mi, Pane, ~~jejich~~ víru v tuto jejich pravdu. A jestliže již musím svými rozhodnutími někoho pohoršit, nechť jsou to velici tohoto světa, tyrani, vykořisťovatelé a utlačovatelé. Dej, Pane, ať nikdy nezapomenu, že tvé království stále pokračuje především v těch, kteří nikdy se mnou nebudou moci mluvit.

~~Tato~~ ~~je~~
Odpovědi také již - alymci již
já se nijednou mít být...

jde dál, a te

RadioVaticana.cz

Česká sekce Vatikánského rozhlasu

RAJČEK VÍDĚL VÝSLOVU

ČEVÁPF III

ústav pro studium
totalitních režimů

1 Po zprávách z katolického světa zakončíme serii úvah na téma Experiment s církví.

Úvahy Experiment s církví napsal dř. dr. Karel Vrána. Mají za základ spisy neměcké Gertud von le Fortové a zvl. její sbírku básní Hymny na církev.

2 Na závěr úvah nad sbírkou básní Gerturd von le Fortové si poslechněte jako ukázku báseň Svatost církve/V/

V proslovu Před polední Anděl páně sv. Otec se ptal co by asi sv. Petr řekl dnešnímu člověku. Především by připomněl osobu Krista, syna Božího, který gallilejského rybáře vyvolil k vysoké důstojnosti být skálou, na níž zakládá svou církev. A pak by ~~svatý~~ vyzval, věřící, aby byli silní ve víře ve svou novou důstojnost, ve svou pravou svobodu, ve svou posvátnou a nadpřirozenou důstojnost, ve svém nesmrtné a nadpřirozené určení. P. Maria, ona blažená která uvěřila - hechť nám pomůže pochopit poučení sv. Petra a uvést je ve skutek.

3 Do Vatikánu přišlo mnoho ~~biskupů~~ telegramů a listů jimiž prostí věřící i církevní a státní představitelé blahopřejí papeži Pavlu k výročí jeho korunovace. Sv. Otec oslavil toto výročí mší svatou, kterou celebroval ve večerních hodinách nad hrobem sv. Petra. Hlavní myšlenky z jeho kázání podáme v našem úternípořadu.

4 Biskupové státu Nový York vydali společné prohlášení o novém zákonu stran přerušení těhotenství, který 1. července vstupuje v platnost. Biskupové připomínají přirozený zákon, který chrání lidský život, i když je ještě v matčinském lůně. Okolnost, že státní zákon dovoluje usmrtit tento lidský život neznamená, ještě že je to dobolené také před lidským svědomím.

5 Během měsíce května připutovalo do Čenstochové v Polsku více než 100 000 věřících. Katolické tiskové kanceláře mluví především o početné účasti mládeže a universitních studentů. Zmínky zasluhují na 2000 poutníků z ČSSR

ústav pro studium
totalitních režimů

Tajemství církve se nezjevuje najednou ani náhle. Postupně a ponenáhlu proniká do věřící duše a duše opět vstupuje důvěrně do prostoru církve. Učí se rozumět její řeči, chápat její modlitby, rozumět její svatosti, objevovat v ní přítomnost Kristova tajemství, jeho vtělení, kříže, vítězství nad smrtí. ~~Bez~~ Obapolným prostupováním a pronikáním duše a církve je člověku umožněno i postupné prosvětlení a problydlení všech vrstev své vlastní existence. Skrze církev chápe nyní smysl svých úzkostí, bolestnost své mrtelnosti, bídu a velikost svého kopýtání, svou nicotnost v nekonečnu, ale také svou absolutní hodnotu.

V prostoru církve se otvěrají hlubiny lidského bytí. Vše povrchní, banální a lživé ustupuje do pozadí. Zjevuje se tu světelně propastná hloubka milosti a bezmezné lásky milosrdného Boha. Vyjevuje se tu také temná hrůznost a děsivá ~~prázdn~~ pustota nevykoupeného světa a člověka. Církvi vstupuje člověk do dějin ~~spásy~~. Sám se tak stává plnoletým a zralým. Nachází svůj duchovní domov. To však neznamená, že jeho život se nyní stává statickým, pasivním, zajištěným a poklidným. Věřící duše nyní teprve prožívá pravé a naprosté drama vstupující do nových a nebezpečnějších napětí, která jsou poznamenána křížem a zaslibením, časem a věčnosti, úzkostí a nadějí. Ale právě toto nové dramatičné napětí mezi spásou a zatrcením, mezi ~~nekrom~~ nebem a peklem, mezi sluncem a temnotou, výškou a propastmi dává lidskému životu nový rozměr, novou hodnotu novou krásu a nádheru, novou plnost. ~~Na~~, kde je zapomenuta vertikalita, kde církev nemohla zmapovat prostor duše a vymezit hloubku a výšku, dobro a зло, tam vadne i život - vše se stává plané, lhostejné, bezcenné, nicotné.

Nová, katolicky křesťanská a k Bohu otevřená existence člověka nalézá v církvi mateřské přijetí a skutečný domov. To ji ovšem nijak nezbavuje povinnosti ani námahy zabydlet se svobodně v novém prostoru a v nových obrozech. "Vytýčila jsi strašný zákon víry" - říká naše básnířka. "Je cizí na všech nivách mého pohledu". Tato cizota však mizí. Hroutí se i nepravý domov lživých, nespolehlivých slov světa. "Kdo zachrání mou duši - ptá se Le Fortová - před slovy lidí?... Zmírali jsme žízní u vašich pramenů, umírali jsme hladem u vašich pokrmů, oslepli jsme u vašich lamp". Lež světa marnoucích si svou naprostou soběstačnost a samosprávnitelnost vyvrací bytí člověka z věčnosti a vyrává jeho srdce z lásky Boží. Duši, probuzené hlasem Božím a vidoucí vírou, se zjevuje tato první bludná a obludná lež v plné své hrůze, pustotě a smrtonostném osamocení. "Všude na zemi vane vítr opuštění - čteme v hymnech - slyš, jak běduje v chodbách světa! Všude je jeden a nikde dva". "Města ještě na čas hučí, ale velké mlčení prosakuje jejich zdmi".

Na básnické a teologické myšlenky myšlence Le Fortové obdivujeme také to, že se dovedla opravdu mistrovsky vyhnout dvěma pokusením a úskalím, do nichž často upadá náboženská literatura. Ani kdy romanticky nepřehodnotila novou dramatickou polaritu světa a Boha, země a nebe, přirozenosti a milosti horizontality a vertikality. Ale také ji neobešla s bázlivou úctou a strachem z její tíhy a býbušnosti. Zachytila celou její tvář, vytušila její jedinou pravost; nalezla pevné osy její stavebnosti a novováhy.

Le Fortová vidí vnitřní osudové napětí věřící duše v naprostých kontrastech. Zdá se nám někdy, že tajemství církve vpadává a vlamuje se do našeho lidského světa a do naší křehké osobní subjektivity s nezbytnou a drtivou přesilou. Máme pak dojem, že vše pozemské

vše, co tolik milujeme a na čem tolik lšíme, naše vlastní já, náš svět naše osobní dějiny dostává najednou podobu stínů, ztrácí svou bytostnou tihu, svou hodnotu a stává se bezcennou cekou a bezmocnou hříčkou v rukou věčné, nekonečné spravedlivé lásky.

Toto je jen první vrstva naší náboženské zkušenosti. Druhá a neméně důležitá rovina našeho náboženského života tkví v tom, že mysterium církve je vlastně milostí a nadějí pro sám svět a pro celou jeho autonomní světskost. Církev svou duchovní a teologickou podstatou je vlastně spásnou osvobojující láskou i pro tuto naši zemitu zem v její vezdejší podobě a v jejím časném pohybu. Všechny pozemské, lidské světské, časné a kulturní skutečnosti kvetou a budují svou autonomii opřeny o Krista žijícího a přítomného v církvi.

Albert Camus napsal: "Svět je krásný a mimo něj není spásy". Getrud von Le Fortová ve svých hymnech to říká lépe a hlouběji: "Neboť pro Církev nebese neopouštějí zem". "Ty jsi - říká naše básnička k církvi - jediná forma světa". Jmérem této formy toho nejhlubšího tvorivého tvaru je láska a bytí vyvěrající z Boha. Jen povrchní a vnitřně pustý pohled by mohl vidět v těchto perspektivách falešný a tyranský triumfalismus zesvětštělé církve. Ve skutečnosti upřímné je to vítězství pokory, velkorysé lásky a statečného sebeobětování.

Láska hledající, trpící, odpouštějící, oživující, jásající s radujicími se a truchlící se smutnými - to vše jsou různé projevy ústředního ^{muzik} téma Hymnů: mateřské lásky v církvi. Člověku dvacátého století, zvyklému na drsný a syrový slovník neromatičké průmyslové společnosti, slovo lásku a slovo matka zná snad příliš sentimentálně. Ale to je jen předsudek a falešný stud. Všichni potřebujeme trochu lásky a všichni se vracíme k matce. "Jsem matka všech dětí této země - říká církev v poezii Le Fortové - proč mě hanobíš světě, že jsem smím být velká jako můj nebeský Otec? - že nesu ve svém klíně a srdeci smířování Páně?". Ecclesia Mater - mateřství církve je to poslední tajemství jejího osudu; a je to i tajemství Le Fortové a tajemství i naší dřícelé, opuštěné a na nedostatek lásky umírající doby.

RaVat CECO 30-6-70

Jeden náš spolupracovník, který žil poslední rok v Libanonu, připravil pro vás dvě konference o tamější situaci. Dnes si všímá poměru sociálních a politických: /NŽ č.8/9/

To byla první konference o situaci v Libanonu. Druhou uslyšíte za 14 dní.

1 Zprávy z katolického světa:
Večerní mše svatou na svátek knížat apoštolských
oslavil papež Pavel 7. výročí své papežské korunovace. Sloužil ji latinsky,
podle nového misálu. Čtení byla čtena anglicky, francouzsky a italsky.; v různých světových řečech byly recitovány také přímkuvné modlitby: Portugalská invokace byla za všechny, kdo jsou pronásledováni pro Krista, aby našli sílu k vytrvalosti v jistotě, že se za ně církev modlí. Mše svaté byli přítomni členové vatikánského diplomátového sboru, kardinálové a biskupové, kteří dle v Římě a také příbuzní sv. Otce.

2 V Ženevě se koná ekumenická konference na téma Věda a technologie; účastníci diskutují o vlivech vědy a technologie na společenský život a o tom, jak věda a technologie mohou přispět k celostnému rozvoji člověka a společnosti. Světové rady církví, církev a společnost. Ge. tajemník konferenční sekce

Společnosti, dr. Carson Blake v úvodním proslovu řekl, že spor mezi vědou a vírou v Boha patří minulosti a že odpovědné využívání vědy je dnes morální povinností všech lidí. Konferenci je přítomno také 10 zástupců katolické církve, které vede mons. Gremillon z Pap. komise Spravedlnost a mír.

3 V římské výstavištní čtvrti EUR byla odhalena socha Mahatmy Gandhiho, dar indické vlády. Na podstavci je nápis: V smrti trvá život, ve lži pravda, v temnotách světlo.

4 Do řízenstochové připutovaly polské katolické matky. V kázání světici biskup lodžský mons. Kulik žádal vládní úřady, aby patřičným opatřením umožnili ženám věnovat se plně jejich nejvzenějšímu povolání matky.

5 Arc. z Bogoty a předseda kolumbijské biskupské konference mons. Muñoz Duque vydal instrukci o odpovědném rodičovství. Je to odpověď na výtku, kterou učinil nedávno býv. president republiky Lleras Camargo, jakoby církev byla hlavní překážkou v akci za kontrolu porodnosti. Katolická církev, píše mons. Muñoz Duque káže odpovědné rodičovství, což není totožné s akcí za umělé a násilné omězování početí. Rozdávat antikoncepční prostředky nemáde k mravnímu cítění, ani to není výchovná činnost a nezmění docílím změnu smýšlení.

30-6-70

Mons. Muňoz odsuzuje unáhlené akce za kontrolu porodnosti, které se konají za pomoci soukromých organizací nebo dokonce ze zahraničního nátlaku, když totiž vlády váží svou finanční pomoc na závazek propagovat antikoncepci.

Národní rada katolické dívčí mládeže v africké republice Rwanda pořádá ve dnech 16. až 22. července seminář v Kigali na téma: Úkol dívky v dnešní církvi a v zemi.

Německý katolický časopis Neue Bildpost navrhl řeh. sestru Terezii na Nobelvu cenu míru 1970. Sestra Terezie pochází z Albánie; r. 1928 přešla do Indie do Kalkaty a od té doby tam pracuje mezi nejchudšími vrstvami obyvatelstva. Na 5000 osob dostává denně v jejích útulcích zdarma jídlo. Pro nemocné založila několik nemocnic a lékáren a pro chudé děti na 50 škol. Sestře Terezii sv. Otec daroval auto, jímž jezdil za své návštěvě v Bombaji za Světového eucharistického sjezdu v roce 1964.

na některé pořady příštích dnů. Ve středu večer začneme náš zvláštní prázdninový pořad. Má název: "V nebezpečí častokrát - z denníku pronásledovaného kněze za let anglické reformace". V pátek věnujeme náš pořad nemocným. Uslyší pásno "Čekání". V sobotu večer promluví k svátku sv. Cyrila a Metoděje mons. dr. Jaroslav Škarvada.

Kanonizace Mikuláše Taveliče vyvolala v oficiálním jugoslávském tisku velmi příznivý ohlas. Odborový časopis Vjesnik píše, že jugoslávští katolíci jsou plni hrosti a štěsti nad tím, že právě v éře socialistické Jugoslávie ~~XIX~~ byl jeden z nich povýšen na oltář. Jugoslávští biskupové, píše dále Vjesnik, hned od začátku jasně prohlásili, že kanonizace je záležitost náboženská a ne nacionální. V nebi neexistují národy, a úkolem svatých je lidem sjednocovat a ne rozdělovat.

Vláda republiky Togo bude od počátku příštího školního roku pravidelně plnit učitele na katolických školách. Zvláštní komise, skládající se ze zástupců ministerstva školství a katolické církve, projedná během prázdninových měsíců další podobnosti.

ústav pro studium
totalitních režimů

30/6

Arc. ze Santiága v Chile kard. Silva Henriquez odevzdal 74 velnkovským rodiám pozemek, který dosud patřil arcidiecézi. Tak pokračuje v plánu pozemkové reformy, kterou začal už r. 1964 a v jejímž rámci daruje věnkoványm, kteří jí dosud neměli, Poskytuje se jim též návod a pomoc, jak půdu obdělávat racionálně.

Kard. Danielou televizní v debatě s marxistickým filosofem Rogerem Garaudym rázně postavil proti názoru, že nesporné zlořady v zemích třetího světa mohou systematicky a účinně odstranit jen komunisté. Tento názor pronesl právě Gruady při této debatě: církve právě dělají málo pro osvobození člověka z hospodářského zajetí. Ve svém usilí o lepší pracovní, mzdrové a kulturní podmínky nižších tříd obyvatelstva komunismus není sám, také církve o to usilují; jeho omyl však tkví v tom, že stále vychází z marxistického základu, že člověk je si odcizován náboženstvím. Právě náboženská dimenze, odpovídá kard. Danielou, je základní podmínkou pro celiství povznesení člověka a pro pravý humanismus. Ateistická civilizace je civilizace nelidská a protilidská, říká Danielou.

Rakouská biskupská konference svěřila salesiánům řízení mezdicezního semináře pro pozdní povolání. Uvedl je biskup ze Sv. Hypolitu mons. Žák.

✓ 15. dubna byla oficiálně založena nová salesiánská inspektorie v Jugoslávii. Menuje se po sv. donu Boskovi a má své sídlo v Záhřebě. Nová inspektorie, tak salesiáni nazývají své provincie, byla založena oddělením od inspektorie lublaňské. Obě mají dohromady sedm domů a 37 farností. V jugoslávii je v salesiánských noviciátech 66 noviců.

V německých diecézích už začaly volby delegátů na národní synod, který se bude konat v lednu 1971 ve Würzburgu. Mezi 7 zástupci arcidiecéze frýburšké je též 32letý Herbert Zink, průmyslový inženýr; frýburská diecéze poslala na synod tři kněze a čtyři laiky. Mezi 10 zástupci mužských řeholních společností je též známý teolog, jezuita P. Rahner.

a 42 letá primiceria a matka molby
d. Eve Walzová.

Měli delegaci německého druhu již dle plánu
Biskupského dekanátu vystřídal
Rita Schilling-Töllner